

James Hadley Chase

CAMBAY

**James
Hadley
Chase**

CẠM BÃY

Strictly for Cash (1951)

Anh Côi dịch

NXB Công An Nhân Dân

C húng tôi đến Pelotta vào lúc chín rưỡi sau khi đã vượt qua một quãng đường dài hơn bốn giờ liền. Pelotta là một thị trấn nhỏ nằm trên bờ Florida với những hàng quán, kiốt, bar như nhiều thị trấn khác.

Đi qua con phố chính, tay tài xế xe tải tên Xem William chỉ cho tôi những danh lam, thắng cảnh nổi tiếng nhất của thị trấn.

“Kia là khách sạn *Đại Dương*,” gã nói, đưa tay chỉ tòa nhà cao vút nằm trên con phố dẫn ra biển. Khách sạn rực rỡ ánh đèn neon với những khung kim loại lấp lánh. Cạnh cửa vào là một cái dù lớn nhiều màu.

“Một bất động sản của Petelli đấy,” Xem nói. “Cả khách sạn lẫn thị trấn này cũng của hắn. Gần như thế. Và cả cái sân vận động trên kia nữa.”

Trên đỉnh đồi, một tòa bê-tông tròn có khán đài, có mái che, bốn cái cột đèn chiếu bằng thép vươn cao sừng sững.

“Chắc là lão Petelli ấy cào được nhiều tiền lắm,” Xem nói. Gã đưa mu bàn tay quệt cái mặt đầm mồ hôi, nhổ nước bọt, giải thích thêm: “Hàng tuần, cứ đến thứ bảy Petelli lại tổ chức một trận đấu quyền anh ở đây.”

Xe rẽ vào một con phố nhỏ với những căn nhà gỗ san sát nhau. Cuối phố là bãi biển.

“Bar của Tom Rose nằm ở cuối phố,” Xem tiếp tục giới thiệu rồi thẳng xe lại. “Anh bạn ạ, thế là tôi lại về muộn. Đáng lẽ ra tôi đã về đúng giờ. Nhưng anh nói với Tom hộ tôi. Tom phải chở hàng đến Miami. Nếu Tom không giúp thì anh cứ nói chuyện với vợ lão Alis là xong thôi.”

“Cảm ơn anh, Xem. Hy vọng là chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Bar của Tom là một ngôi nhà gỗ hai tầng lầu. Cửa ra vào mở toang. Từ đó vang vọng tiếng nhạc. Tôi leo lên cầu thang gỗ dừng lại ở ngưỡng cửa và nhìn. Một căn phòng rộng kê chừng mười cái bàn, và một cái quầy với ba máy pha cà phê.

Hai người đàn ông mặc áo may ô, quần Jean sờn, bần ngồi sau bàn. Gần đó, sau cái bàn kê cạnh máy quay đĩa là một gã lực lưỡng, mặc áo vest trắng, thắt cà vạt sọc đỏ. Đối diện là một gã mập người nhỏ thó với cái mũ tai bèo trên đầu, chăm chăm nhìn vào tường. Cạnh đó, tay tài xế xe buýt mặc áo

khoác, quần da ngồi chổng tay lên mặt quỳ. Có cảm tưởng như gã đang ngủ. Một phụ nữ da mai mái đang loay hoay rót cà phê sau quỳ. Tôi nghĩ đó là Alis – vợ Tom. Đầu quỳ đằng kia, Tom đang bỏ hạt cà phê vào máy. Đó là một người tầm thước, gầy, da rám nắng.

Tôi đứng ở ngưỡng cửa nhìn mọi người một lúc lâu. Không ai để ý đến tôi cả. Alis đang đi tới chỗ bàn, nơi gã lực lưỡng và gã béo đang ngồi. Lúc Alis đặt cái khay với hai ly rượu xuống bàn, gã lực lưỡng lùa tay sờ vào đùi cô. Alis giật thót, suýt nữa thì làm đổ mấy ly cà phê. Cô cố sức giãy ra, nhưng không sao giãy được. Tôi nghĩ thế nào Alis cũng giáng cho gã kia một bạt tai hoặc là la lên nhưng cô đã không làm gì cả. Tuy nhiên, vì mãi làm nên Tom không để ý thấy. Nhìn vẻ mặt của Alis tôi nghĩ là cô không muốn Tom gây chuyện đánh nhau. Rõ ràng cô nghĩ là nếu gây chuyện đánh nhau chồng cô sẽ thua vì đó sẽ là một cuộc đấu hoàn toàn không cân sức.

Alis cúi xuống, cố gỡ bàn tay nham nhở của gã kia ra nhưng không được.

Gã nhỏ thó, mặt thù lù bấm vai gã lực lưỡng chỉ tay về phía Tom lúc này đang nhìn cái máy pha cà phê, rỉ tai năn nỉ gã một điều gì đó.

Gã lực lưỡng đưa tay trái ẩy gã mập một cái vào ngực, tay phải tốc váy Alis sờ nắn trên đùi cô. Alis tuyệt vọng tống cho gã một thoi vào mũi. Gã hét lên. Tom quay lại nhìn, mặt trắng bệch. Khập khiễng, Tom nháy ra khỏi quỳ. Chân phải Tom là chân gỗ và mỗi bước của Tom nặng nề gõ xuống sàn rầm rầm.

Gã lực lưỡng buông tay đẩy Alis văng ra. Cô rơi vào lòng gã tài xế, lúc này đã đứng dậy khỏi ghế, đang há hốc miệng nhìn cảnh tượng xảy ra nhưng rõ ràng là không muốn can thiệp.

Tom đến bàn gã lực lưỡng nhưng gã thậm chí không thèm đứng dậy. Gã vẫn nhai nhồm nhoém vẻ khinh khỉnh. Tom định thoi một quả vào đầu gã lực lưỡng nhưng gã né tránh không mấy khó khăn. Mất thăng bằng, Tom ngã chúi mặt xuống nhưng gã lực lưỡng đã bồi một quả mạnh đến nỗi Tom bay một quãng dài rồi đập đầu vào kệ quỳ. Tom lóp ngóp ngồi dậy, miệng ngáp ngáp.

Gã lực lưỡng đứng dậy.

“Ta đi khỏi xó xinh này thôi,” hắn nói với gã mập. “Tao chán chỗ này quá rồi.”

Sau đó, hắn đến cạnh Tom đang loay hoay tìm cách đứng dậy mà không sao đứng được.

“Này thằng khốn, cứ thử đụng tay vào tao một lần nữa coi, đồ rác rưởi, tao sẽ biến cái thân mày thành thịt bằm!”

Cùng với những lời ấy, gã vung chân đá một cú rõ mạnh vào hông Rose.

Tôi bay vào phòng, nhảy tới chỗ gã lực lưỡng, quay người hấn lại giáng một cú bằng tay phải vào mặt hấn. Cú đánh xem ra khá mạnh. Mắt gã lực lưỡng tóe đom đóm.

“Nếu mày thấy ngứa tay,” tôi nói, “mời mày ra ngoài này, tao sẵn sàng phục vụ mày!”

Hấn đáp lại tôi bằng một cú móc. Một ngọn đòn hiểm dành cho một kẻ không biết quyền anh là gì nhưng tôi kịp né tránh và tiếp tên khốn nạn đó bằng một cú móc hàm bằng tay phải – đó là đòn hiểm của tôi. Gã lực lưỡng ngã lăn quay ra sàn hết như một người bị đốn ngã. Đợi cho đến lúc hấn tỉnh thì vô nghĩa: một khi bị đánh một cú như thế thì còn lâu hấn mới tỉnh lại được. Vì thế, tôi nói với gã mập cùng đi với hấn:

“Dọn cái đồ rác rưởi quý quái này đi!”

Gã mập ngơ ngác nhìn gã lực lưỡng đang nằm sững xoài trên sàn. Sau đó hấn quì xuống, sờ vào mạch máu nơi cổ gã còn tôi thì đỡ Tom dậy. Tom thờ đốc nhưng vẫn muốn đánh nhau với kẻ đã làm nhục vợ. Thậm chí còn bước tới chỗ gã lực lưỡng đang nằm.

“Hấn bị thế đủ rồi!” Tôi giữ Tom lại. “Anh không phải bán tay vì thứ rác rưởi ấy nữa. Bình tĩnh lại đi.”

Vợ Tom đến, ôm chầm lấy chồng. Tôi để yên cho họ ôm nhau rồi quay lại với mấy người khách. Họ nhìn gã lực lưỡng nằm trên sàn, lúc này gã mập đang cố gắng dựng dậy nhưng không sao dựng được.

“Quai hàm hấn bay luôn rồi!” Tay tài xế xe tải nói về thán phục. “Lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn thấy một cú móc tay phải đẹp như thế.”

“Lôi hấn ra ngoài đi!” tôi nhắc lại. “Nào các bạn, ta ném thứ rác rưởi này ra ngoài nào.”

Gã mập ngẩng mặt. Mắt hấn long lanh như hai giọt mưa. Có cảm tưởng như ngay lúc này hấn sẽ òa khóc.

“Anh đã đánh gãy quai hàm của bạn tôi,” hấn nói. “Thứ bảy này bạn tôi có một trận đấu quyền anh...”

“Hấn đáng bị bẻ cổ,” tôi đáp.

Gã lực lưỡng thờ đốc, lóp ngóp ngồi dậy mở mắt, rên rì.

Hàm trái hấn xệ xuống, máu rỉ ra chảy dài xuống cổ. Hai ông khách mặc

may ô giúp dựng hẳn dậy, dìu hẳn ra cửa. Hẳn lê bước trên sàn còn gã mập, bạn hẳn thì lẻo đẻo theo sau. Mặt hẳn trông như trong đám tang mẹ.

Tay tài xế xe tải quay qua nhìn tôi.

“Đúng là tuyệt vời! Không thể chê vào đâu được!” anh ta thốt lên. “Anh có biết thằng cha vừa bị anh cho knockout là ai không? Hẳn chính là Jo Makredi – vô địch quyền anh vùng này đấy. Thứ bảy này hẳn sẽ gặp Kid – nhà vô địch hạng nặng từ Miami, người ta đã cá cược cả đồng tiền. Anh có muốn tôi cho anh một lời khuyên không, anh bạn? Hãy cuốn gói chuồn khỏi đây ngay đi. Một khi Petelli biết được chuyện anh hạ knock out Makredi là thế nào hẳn cũng điên lên. Không đùa được đâu! Petelli còn nguy hiểm hơn cả rắn độc đấy!”

Tôi đẩy ghế, đứng dậy thò tay vào túi tìm bao thuốc. Rose đưa tay ra hiệu ngăn tôi lại.

• • •

Tối ấy khách khứa được ăn uống miễn phí. Tôi được chiêu đãi một bữa thịnh soạn như chưa bao giờ nhìn thấy. Trong lúc ăn, tôi còn được vợ chồng Rose ngồi tiếp. Tôi cảm thấy thích họ. Khi bữa tiệc kết thúc thì chúng tôi đã gọi nhau bằng tên và trở nên thân thiết.

Đến lượt tôi phải nói về mình.

Tôi từ Pittsburg đến. Ông già tôi có một quán cà phê nhỏ nằm cạnh nhà máy thép Karneli. Chắc các bạn nghĩ một quán cà phê mở cạnh cái nhà máy thép lớn nhất nhì thế giới ấy thì tha hồ hết bạc chứ gì? Hời ơi! Bạn nhầm rồi. Xin bạn đừng hỏi vì sao! Bản thân tôi cũng không biết. Chỉ biết rằng khi bố tôi mất nhà không còn lấy một xu. Tóm lại, tôi đã phải bán tất tậ để trang trải nợ nần và ra đường, trở thành kẻ vô gia cư. Thế rồi tôi nảy ra ý tưởng đến Florida xem sao. Và nhờ trời tôi đã không thấy hối hận vì đã đến đây.

Rose gãi gáy, liếc nhìn tôi.

“Florida này thì có gì hay?”

“Thế anh đã đến Pittsburg bao giờ chưa? Bẩn thiu, nhếch nhác và thêm nữa quanh năm sương mù đấy. Pittsburg là thế. So với nó, Florida là thiên đường nơi hạ giới.”

“Có thể anh nói phải nhưng suốt đời sống ở Florida nhiều khi tôi cũng khó chịu với ánh mặt trời ở đây.”

“Anh bạn già của tôi ạ, chẳng qua anh không hiểu thấu hạnh phúc của anh đấy thôi. Con người ta thường được voi đòi tiên. Phải mất ba tuần ngồi nhờ xe tải tôi mới mò được đến đây mà tôi có cảm tưởng như đó là những ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi. Florida là một mảnh đất thần tiên!”

Tôi dịch lại ngồi gần Rose hơn.

“Nhân tiện nói để hai bạn biết, tôi đến đây được là nhờ William cho đi nhờ. Anh ấy nói anh có thể gửi cho tôi đi nhờ đến Miami.”

“Chuyện đó thì dễ thôi. Jo Beit hiện đang chạy chuyên tuyến Miami. Anh ta vẫn gửi bưu phẩm chỗ tôi. Ngày mai thế nào anh ấy cũng ghé lấy. Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy để anh đi nhờ. Sao, anh định đi Miami thật à?”

“Lại còn hỏi!”

“Anh biết không, cú móc hàm của anh vừa rồi thật tuyệt đẹp,” Rose chuyển qua nói chuyện khác. “Từ lâu tôi chưa thấy ai có quả móc tuyệt vời thế. Sao, anh cũng có học quyền anh à? Tôi dám cá là anh có học, mà không phải học ít. Tôi đã được chứng kiến cách anh ra đòn thế nào...”

“Vâng, có một thời tôi cũng có học bõ bẽ. Tại sao tôi bỏ ư? Tôi căm ghét đánh đấm.”

Rose chăm chăm nhìn tôi.

“Với thể chất thế này và với kỹ thuật như vừa rồi, anh hoàn toàn có thể phát tài ở đây. Anh đã từng đấu với ai rồi?”

“Từng thượng đài vài hiệp với Jo Luis. Từng cùng với anh ta làm một tua quảng cáo khắp các căn cứ quân sự. Anh ta là một người có danh tiếng. Anh ta từng nói tôi có cú móc tay phải tuyệt vời...”

“Chính Jo Luis đã nói thế?”

“Từ hồi phải đánh thay cho Eib Lepski tôi đã có dịp hạ knock out Jack Vainer ở hiệp hai.”

“Thật thế à? Jack Vainer? Vô địch California?!”

“Chính hẳn! Lúc bấy giờ hẳn chưa vô địch. Nhưng đấm hết xây. Lần ấy tôi gặp may. Hẳn vô ý để hở hàm, tôi móc hẳn một cú tay phải và hạ knock out hẳn ở đầu hiệp hai. Có lẽ vì Jack quá tự tin, nên chủ quan.”

“Tôi có cảm tưởng là anh không đánh giá đúng tài năng của anh. Nhưng một khi ngay cả Vainer mà anh còn hạ knock out được thì...”

“Tay tài xế xe tải khuyen tôi là đừng lưu lại thị trấn này lâu. Petelli sẽ điên lên khi nghe chuyện Makredi bị tôi đánh.”

“Anh đừng lo. Solli Brant sẽ thuật lại mọi chuyện cho Petelli và hẳn sẽ cá

cước vào cửa Kid từ Miami. Và nếu anh cũng hạ được Kid như hạ cái thằng Makredi khốn khiếp lúc này thì Petelli sẽ nhờ toẹt vào hăn.”

“Solli Brant có phải là tay đi cùng với Makredi không?”

“Chính hăn. Hăn đã ký hợp đồng với Makredi và tôi nghĩ lúc này đang phải cắn móng tay mà tiếc. Bản thân Brant là một tay tốt nhưng Makredi là một kẻ chuyên bán độ, đều cáng.”

• • •

Đêm đã khuya, Rose năn nỉ tôi ngủ lại. Tôi nhận lời. Lúc tôi đã lên giường đi nằm, Rose mò đến. Anh ta đứng chéo chân nhìn tôi. Vẻ mặt anh ta trang nghiêm. Rõ ràng là anh ta muốn nói một điều gì đó nhưng chưa dám.

“Anh có muốn tôi ra một tuyên bố quan trọng không?” tôi đùa.

“Tất nhiên là muốn! Anh cũng biết là Alis đã nói những gì về anh rồi đấy. Tôi có một đề nghị làm ăn. Anh thấy thế nào nếu vợ chồng tôi đề nghị anh ở lại đây làm việc cho chúng tôi? Hiện tại công việc buôn bán của chúng tôi cũng không đến nỗi tồi nhưng chúng ta có thể làm cho nó tiến triển tốt hơn nữa, còn có thể khuếch trương. Dĩ nhiên, ở đây anh không thể thành triệu phú được nhưng nếu anh thích tôi sẽ cho sửa chữa lại hết. Và tôi không chỉ thuê anh làm công mà còn chia một phần ba lợi nhuận cho anh. Không đến nỗi tồi, nếu có một cái nhìn tinh táo. Anh thấy thế nào? Tôi và Alis sẽ rất sung sướng nếu anh nhận lời.”

“Anh có điên không đấy?” tôi nói và nhồm dậ. “Anh đã biết gì về tôi đâu. Sao anh định chia một phần ba lợi nhuận cho một người mới gặp lần đầu chỉ vì người đó vả vào miệng một thằng cha khốn nạn?”

Tom ngồi xuống mép giường.

“Chúng tôi cần một người như anh để cộng tác, Johnny ạ. Thứ nhất, anh chả phải học nghề gì nhiều, hai nữa anh có thể bảo vệ cửa hàng, điều mà tôi không sao đảm đương được, ở đây không thiếu gì bọn lưu manh, nhiều khi tôi cũng gặp không ít khó khăn. Ngoài ra, chúng tôi thích anh. Tôi tin là anh sẽ thích thú với khoản lợi nhuận một phần ba đó.”

Dĩ nhiên, Tom nói phải. Song tôi lại không muốn ở lại. Nhưng phải từ chối sao để khỏi mất lòng Rose bây giờ đây?

“Tôi vô cùng cảm động trước đề nghị của anh. Anh Tom ạ, nhưng tôi không thể chấp nhận nó. Mong anh hiểu cho và đừng giận tôi. Thú thật, tôi

cũng chán cảnh lang bạt này rồi. Tôi luôn mơ ước có thật nhiều tiền. Hồi tôi còn nhỏ, bố tôi đã giam hãm tôi, chỉ chi cho tôi từng xu lẻ đủ ăn còn tiền xem phim, kẹo cao su, quần áo và nhiều chi tiêu khác tôi đã phải tự kiếm lấy. Lúc những đứa trẻ khác vui chơi thì tôi phải làm việc quần quật cả ngày: tôi bán báo, rửa kính xe... Tôi không có thời gian để chơi. Bố tôi nghĩ rằng, làm thế sẽ dạy cho tôi biết quý trọng đồng tiền song ông ấy đã nhầm. Tất cả những cái đó chỉ nung nấu ước vọng của tôi là có thật nhiều tiền để được vung tiền qua cửa sổ cho thỏa thích. Điều đó đã làm nảy sinh trong tôi một ý tưởng táo bạo... Lúc này, tất cả những gì tôi có chỉ là bộ quần áo mặc trên người và cái ý tưởng ấy. Nhưng tôi đã quyết định phải tới Miami bằng mọi giá. Người ta nói ở đấy rất nhiều tiền và biết đâu tôi sẽ kiếm chác được. Trong thâm tâm, tôi cảm thấy chỉ có ở Miami tôi mới bắt đầu được sống một cuộc đời mới.”

Tom ngồi nghe tôi nói, không chớp mắt. Sau đó hỏi:

“Anh Johnny này, nhưng sao lại nhất thiết phải là Miami? Sao lại không phải là New York hay một thành phố lớn nào khác?”

“Anh biết không, tôi đã làm quen với một người đã từng ở Miami. Anh ta nói với tôi Miami là một thành phố đặc biệt, ở đây một mét vuông có cả triệu đô. Là nơi có thể kiếm nhiều tiền hơn bất cứ nơi nào trên thế giới này! Đó là nơi người ta đến ăn chơi và ném từng đồng tiền qua cửa sổ. Tất nhiên, nói thế có vẻ vô lý nhưng anh hiểu cho tôi. Tôi không có ý định dính tới những việc đáng ngờ, liều lĩnh hay làm những chuyện không đâu. Tôi muốn kiếm tiền một cách hợp pháp. Anh có biết anh ta đã nói gì không? Anh ta nói ở Miami thời cơ xóc tiền có đầy. Chẳng hạn như làm vệ sĩ cho một con chuột nào đó với mức lương hai trăm đô một tuần. Cũng chính anh ta đã kể cho tôi nghe chuyện một gã đàn ông sau khi liều mình cứu sống một nữ minh tinh màn bạc liền được cô này cho một đồng tiền rồi còn kiếm việc cho ở Hollywood! Con cái anh chàng đã kể chuyện đó cho tôi nghe nói chỉ là tay tài xế tắc-xi quèn sau được sắp di chúc cho nửa triệu đô. Chả lẽ chuyện tương tự không thể xảy ra với tôi? Ở đấy đầy tiền. Điều còn lại là phải có mặt đúng lúc người ta quăng tiền qua cửa sổ!”

Rose nhìn tôi trầm tư, đưa tay gãi đầu, làu bàu:

“Thế anh chàng kia có kể cho anh nghe về bọn găng-tơ, bọn lưu manh, cò bạc bịp ở đấy không? Bọn đó chả khác gì đàn sói chỉ chực ngoạm cho được những miếng béo bở nhất. Anh ta chưa kể cho anh nghe về chuyện cảnh sát ở đấy có thể tóm cổ và tổng khứ bất cứ ai ăn mặc lôi thôi ra khỏi thành phố

sao? Tôi biết rõ Miami, Johnny ạ. Khi tôi chưa bị mất chân, tôi đã từng là tài xế chuyên tuyến Miami – Pelotta. Tất nhiên, đây là nơi ăn chơi lý tưởng cho những tay triệu phú nhưng đối với những người không một xu dính túi thì còn tệ hại hơn là rừng thiêng thú dữ. Vậy, anh nên bỏ cái ý nghĩ đi Miami đi. Tất cả điều đó chỉ là mơ ước hão huyền. Cứ ở lại đây với vợ chồng tôi anh sẽ có công ăn việc làm, sẽ kiếm tiền bằng lao động chân chính mà không lo lắng gì cả. Hãy suy nghĩ kỹ đi Johnny ạ. Anh chỉ có một cách hốt bạc nhanh là đấm bốc. Khó có thể nói anh đáng giá bao nhiêu nhưng xét cú móc tay phải vừa rồi của anh thì...”

“Thôi, anh đừng nói nữa. Bỏ chuyện bốc ấy đi. Tôi không muốn mù và thành cái bị thịt cho người ta đấm. Dù sao tôi cũng sẽ đến Miami. Vậy nên xin lỗi anh, có lẽ cái số tôi phải thế. Và mong anh đừng nghĩ là tôi không biết lòng tốt của vợ chồng anh.”

2

Tôi vừa ăn sáng xong thì Brant xuất hiện ở ngưỡng cửa, với cái mũ tai bèo hất ra sau gáy. Mắt hắn thâm quầng, tựa hồ như cả tháng không ngủ. Không để cho hắn kịp mở miệng, tôi độp ngay:

“Rất tiếc là con lừa của ông không còn thi đấu được nữa. Nhưng hắn đã nhận được cái hăn đáng phải nhận. Ông đến đây cũng vô ích thôi, tôi chẳng có liên can gì cả.”

Brant thả mình xuống ghế.

“Bỏ đi. Tôi không có thắc mắc gì với anh cả. Hắn có lỗi, ông trời có mắt. Thằng chó đó đã lượm tôi vào hòm trước khi tôi nhắm mắt. Với hắn, toàn chuyện rắc rối!”

Brant đưa tay quệt mặt, thở nặng nhọc. Sau đó, hắn ghé tai tôi hỏi nhỏ:

“Ai đã dạy anh đấm bốc thế?”

“Có một thời tôi cũng đã võ vẽ đánh bốc ít nhiều. Nếu tôi biết quai hàm của con lừa ấy giòn như thủy tinh thì tôi đã đấm vào chỗ khác rồi.”

“Hàm hắn không giòn đâu, chẳng qua bị người ta nhắm vào đó đánh nhiều quá đấy thôi. Nhưng hôm qua, tôi mới được nhìn thấy một cú móc hàm như thế. Với cú móc ấy thì có là voi cũng phải gục... Thôi đừng nghĩ đến hắn nữa. Giá như tôi có người thay hắn vào thứ bảy này thì tôi đã sung sướng chia tay với hắn rồi. Nhưng tôi không có mà đây lại là trận cuối cùng trong sự nghiệp ông bầu của tôi. Phần tôi, được hưởng trong trận này là ba phần tư chứ đâu phải ít.”

“Anh đã từng so găng với ai?” hắn hỏi sau một lúc im lặng.

“Ồ không. Đừng hỏi tôi chuyện đó,” tôi nói. “Với tôi anh sẽ không thu được gì đâu.”

Brant đưa đôi mắt ti hí nhìn tôi chăm chăm.

“Với thể chất thế này và với cú móc tay phải mà anh đã biểu diễn, thú thực anh sinh ra là để làm võ sĩ. Anh không thương đài lâu chưa?”

“Lâu lắm rồi. Tôi đã nói với anh là tôi không thích đánh đấm. Vì vậy nếu anh không có gì để nói nữa chúng ta sẽ chia tay nhau như những người bạn.”

“Thôi được rồi. Rose có nói với tôi là anh đã từng hạ knock out Vainer ở

hiệp hai...”

“Thì sao? Tôi đã hạ hãn thật nhưng anh được gì chứ?”

Brant cựa quậy, ngồi không yên trên ghế.

“Tôi nghe nói anh đang định đi Miami phải không? Thế thì hãy nghe tôi nói đây. Chỉ cần nhìn anh là người ta biết anh thuộc hạng người gì rồi. Nghe này, không lẽ anh định xuất hiện ở Miami với bộ dạng thế này? Bọn cớm không để cho anh đặt một bàn chân đến đó đâu. Tin tôi đi. Ai ăn mặc lôi thôi đến Miami thì cứ xem như chết rồi.”

“Có chết thì người ta chôn tôi chứ có phải chôn anh đâu mà anh lo.”

Hắn bỏ cái mũ tai bèo xuống xem xét trong mũ như tìm một cái gì đó vừa mắt.

“Tôi trao đổi với anh không phải vì tôi thích nói chuyện với anh đâu. Anh nghĩ sao nếu anh đến Miami trên chiếc xe hơi của mình, trong một bộ vest sang trọng và với một hành lý đắt tiền hả? Xe hơi tuy không còn mới nhưng vẫn chạy tốt...”

Tôi biết là hắn đang dụ tôi tuy vậy vẫn dỏng cả hai tai lên nghe.

“Anh cứ nói tiếp đi,” tôi giục, “không ai tính tiền nghe đâu.”

“Tôi không kể chuyện cổ tích,” Brant cười để lộ hai hàm răng bằng vàng. “Anh sẽ có tất cả nếu anh chấp thuận thay Makredi.”

Tôi lưỡng lự. Còn hai giờ nữa xe Jo Beit mới khởi hành đi Miami. Tôi cân nhắc: đi nhờ xe Jo như một kẻ du thủ du thực hay là nằm lại bốn ngày rồi tới Miami trên chiếc xe hơi của mình với một năm tiền. Nhưng trước mắt phải thượng đài với một võ sĩ hạng nặng mà tôi không hay biết. Ngoài ra, đã lâu lắm rồi tôi không tập luyện. Biết đâu tôi bị hãn đấm gãy quai hàm, năm một đồng thì sao?

“Tay sắp đấu với tôi đánh đấm thế nào?” tôi hỏi.

“Không đến nỗi tôi.” Brant đứng dậy, đáp. “Nhưng anh đừng lo. Anh không cần phải thắng. Chỉ cần anh chịu đựng vài ba hiệp để an ủi, làm vui lòng khán giả thôi. Tất cả đã cá cược vào cửa hãn. Nếu thấy nguy quá thì anh cứ giả vờ knock out.”

“Tôi chưa bao giờ làm thế và cũng không định làm.”

“Đó là tôi nói thế thôi,” Brant thản nhiên nói. “Thôi, bây giờ tôi với anh đi dạo đến phòng tập một lúc rồi ta xem lại mọi chuyện, sau khi tôi xem anh đánh thử.”

• • •

Phòng tập nằm cách bar không xa. Đó là một gian phòng nhỏ khá luộm thuộm, trông không được tiện nghi cho lắm. Hai võ đài, mấy bao cát, mấy cái tủ thay quần áo và mấy phòng tắm, thay đồ.

“Vài phút nữa Yoller, huấn luyện viên của Jo sẽ đến,” Brant nói. “Anh có thể giã hãn thế nào tùy thích. Nhưng nếu không đánh lại thì hãn sẽ cho anh nhớ đời đấy. Anh sẽ đấu với hãn ba hiệp để tôi xem khả năng anh thế nào.”

Yoller xuất hiện. Đó là một gã da đen với đôi mắt buồn buồn. Thân hình gã y hệt một con tinh tinh già và mặc dù cao to hơn tôi nhưng xem ra hãn chẳng có gì nguy hiểm cả.

“Henry, cậu thử tay nghề với anh chàng này vài hiệp xem,” Brant nói với gã da đen. “Tôi muốn biết anh ta đáng giá bao nhiêu. Nhớ là đừng tiếc các quả đấm. Cứ giáng thẳng tay cho tôi.”

Gã da đen lau bầu một điều gì đó rồi gật đầu đồng ý.

“Còn anh cũng đừng nhường nhịn. Nào các anh đấu xem nào.” Brant nói và gõ chuông.

Yoller lao vào, hãn vươn đầu trên đôi vai lực lưỡng, nhảy vòng vòng trên võ đài. Tôi ra mấy đòn liên bằng tay phải và né tránh được một cú móc hiểm của gã da đen. Sau đó, tôi ra một đòn nữa rất mạnh bằng tay trái. Lúc này tôi mới chỉ đấu có nửa sức. Tôi muốn xem xem mình có thể đấu với nhịp độ nào trước. Thình thoảng, Henry cũng ra được một đòn trúng tôi nhưng không mạnh lắm. Sau đó, bất thành lình hãn dừng lại ra một đòn mạnh bằng tay phải. Tôi né người tránh nhưng không kịp. Cú đấm làm tôi choáng váng. Yoller tiến lại nhưng liền ngay đó tôi đón hãn bằng một cú tay trái. Đó là đòn giáng trả đầu tiên của tôi. Gã da đen trúng đòn, bay ra một quãng xa, như một tảng đá.

Lúc này, hãn tỏ ra thận trọng hơn. Rõ ràng là tay trái của tôi đã làm hãn e ngại. Tôi kịp né được hai cú đấm nữa của hãn, nhưng hãn ra đòn liên tục làm tôi phải thờ dốt. Nhận thấy tôi thờ dốt, Henry trở nên can đảm hơn. Các đợt tấn công tiếp theo của hãn tôi đều né được, tuy vậy vẫn có vài cú trúng đích. Tôi cảm thấy đuối sức. Rất may là đúng lúc ấy tiếng chuông báo hết hiệp vang lên. Tôi thả mình xuống ghế và sung sướng được hít thở. Brant lấy khăn lau máu cho tôi, vẻ trầm tư.

“Chắc là lâu rồi anh không đấu,” hãn nói. “Phản ứng quá chậm. Hiệp sau

nhớ đừng căng thẳng quá. Và nhớ phải luôn giữ khoảng cách an toàn.”

Tôi im lặng không nói gì. Tôi đã có sẵn một kế hoạch. Hiệp này tôi phải kết thúc nếu không tôi sẽ quy.

Yoller thậm chí không thềm ngồi nghỉ. Hắn đứng dựa vào dây võ đài nhìn tôi hằm hằm.

“Sẵn sàng rồi chứ?” Brant cầm dây kéo chuông, hỏi.

“Vâng,” tôi đáp, và đứng phắt dậy.

Henry lao vào ra đòn định hạ knock out tôi. Tôi né người. Cú đấm sượt qua vai và tôi giáng ba cú liên tiếp vào người hắn. Gã da đen thở dốc, ôm lấy tôi. Tôi cố đẩy hắn ra nhưng vô ích. Hắn tuyệt vọng buông thông người trên vai tôi, mặc cho Brant kêu gào:

“Henry! Henry!”

Henry hoảng loạn. Chúng tôi còn đứng ôm nhau thêm một giây nữa, sau đó tôi đẩy hắn ra được và ra đòn bằng tay phải. Gã da đen thở dốc ra đòn đánh trả, sau đó hắn lại ôm chặt lấy tôi. Các cú ra đòn của tôi luôn trúng đích. Một cú móc trái. Thêm một cú móc trái nữa và Henry ngã lăn ra sàn. Tôi lại góc võ đài, lau máu mũi. Henry nằm trên sàn, thở phì phò. Tôi cảm thấy yên tâm vì phải còn lâu Henry mới dậy được.

Brant chui qua dây võ đài với nụ cười rộng đến mang tai. Tôi phải giúp hắn kéo Henry lại góc võ đài đặt hắn ngồi lên ghế. Chúng tôi đang cố gắng giúp cho Henry tỉnh lại thì có tiếng nói oang oang:

“Tao thấy thích thằng nhóc ấy đấy. Mày đào hắn ở đâu ra thế Brant?”

Brant giật thót như chạm phải thanh sắt nung.

Hắn nhìn lại và thấy ba gã đàn ông đang đứng cạnh võ đài. Gã vừa nói là một người tầm thước, mặc áo vest với cái mũ mềm trên đầu, bộ ria mép mảnh mai như một nét vẽ. Hai gã cùng đi với hắn trông hệt như những tên gang-tơ trong phim trinh thám.

Trông chúng lực lưỡng, hung dữ. Có cảm tưởng chúng chỉ quen dùng súng và dao hơn là nắm đấm.

“Ngài Petelli, xin chào ngài,” Brant chào vẻ sợ sệt. “Ngài vào mà tôi không để ý.”

Petelli nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi có cảm tưởng là ngay cả một nốt ruồi nhỏ cũng không lọt qua cái nhìn chăm chú của hắn.

“Mày đào đâu ra nó thế?”

“Hắn chính là đứa đã đánh gãy hàm Makredi đấy,” Brant đáp rồi bối rối

lôi khăn lau mặt.

“Thế mà bọn nó không thèm báo cáo với tao. Sao, mà y định đưa hẳn ra thay Kid à?”

“Tôi cũng đang định báo cáo với ngài, thưa ngài Petelli. Nhưng trước khi báo cáo tôi muốn xem hẳn đánh đấm thế nào đã.”

“Chắc là hẳn cũng không đến nỗi nào, phải thế không?” Petelli nói và cười nửa miệng.

“Thưa ngài, hẳn được luyện tập quá ít,” Brant nói nhưng liền bị Petelli ngắt lời.

“Sau một giờ nữa đến văn phòng tao. Chúng ta sẽ nói chuyện cụ thể hơn. Tên anh là gì?” hẳn hỏi tôi

“Farrar,” tôi trả lời cộc lốc rồi chui qua dây võ đài.

“Mày có vẻ là thằng chơi được đấy,” Peteili nói. “Tao muốn mày đấu vài trận. Mày đã ký hợp đồng với Brant chưa?”

“Tôi chưa ký gì với ai cả,” tôi đáp. “Và cũng không có ý định ký với ai. Ông nhìn thấy tôi lần này là lần đầu và cũng là lần cuối cùng.”

“Thôi được rồi. Ngay bây giờ mày cùng với Brant đến văn phòng tao. Chúng ta sẽ bàn về tất cả mọi chuyện. Tao sẽ bảo đảm tổ chức cho mày mỗi tháng một trận.”

“Tôi không quan tâm đến điều đó,” tôi nói và đi vào phòng thay đồ trong sự im lặng nặng nề.

• • •

Tôi trở lại với Rose khi chiếc xe tải mười lăm tấn của Jo Beit đã lên đường đi Miami. Bước vào bar, tôi thấy Rose đang đứng sau quầy bên máy pha cà phê.

“Sao, nghĩ lại rồi à?” Rose hỏi. “Jo Beit chờ anh mãi. Petelli có thể mua được cả thị trường. Còn cảnh sát thì hẳn bỏ gọn trong túi.”

“Tom, tôi hoàn toàn tin anh. Và tất nhiên, tôi cố giữ anh xa hẳn. Anh biết không, tôi phải tập luyện. Thời gian còn ít nhưng dù sao thì từ nay đến thứ bảy tôi cũng có thể chuẩn bị đâu vào đấy.”

“Anh cứ ở lại đây, Johnny ạ. Và đừng có từ chối. Chúng tôi sẽ sung sướng nếu anh ở lại đây với chúng tôi.”

Tôi đã không từ chối và cảm thấy hạnh phúc được ở lại với vợ chồng họ.

Sau đó, Brant ghé vào bar. Hẳn thả mình xuống cái ghế ở góc phòng.

Trông hăn mệt mỏi như vừa chạy bán maratông xong. Tôi tiến lại gần hăn.

“Tuyệt rồi. Tôi đã thu xếp xong. Tôi đã thuyết phục được Petelli rằng đây là trận đấu cuối cùng của anh. Tôi nghĩ anh đã bỏ qua một dịp may hiếm có. Với Petelli, anh có thể kiếm được cả đồng tiền.”

“Tôi không quan tâm đến điều đó.”

“Thì tôi cũng nói với Petelli thế. Nhưng anh còn có thời gian để suy tính mà.”

“Tôi đã suy tính kỹ rồi.”

“Với Petelli anh nên thận trọng,” Brant cảnh báo. “Hăn ta không tử tế gì đâu.”

“Hăn đã cá cược vào cửa Kid vì thế Kid sẽ thắng.”

“Được thôi. Nếu Kid mạnh hơn tôi hăn sẽ thắng.”

“Cần phải làm sao để Kid thắng,” Brant nói. “Đó là mệnh lệnh.”

“Có nghĩa là anh đã thống nhất với Petelli là Kid phải thắng tôi? Theo tôi hiểu là thế phải không?”

“Ừ, đúng thế. Petelli sẽ quảng cáo anh như là một tay đấm siêu hạng, tiền cược sẽ tăng chóng mặt nhưng hăn vẫn đặt vào cửa Kid. Anh phải thua ở hiệp thứ ba.”

“Tôi đã nói với ông là tôi sẽ không bao giờ làm việc đó.”

Brant lại lấy khăn lau mặt.

“Farrar, anh nghe đây, anh sẽ được nhận một chiếc xe hơi và năm trăm đô la...”

“Nếu Kid không đánh gục được tôi thì tôi sẽ đánh gục hăn. Có thể thôi. Tôi nhổ toẹt vào mưu mô của các anh!”

“Anh không có sự chọn lựa nào khác đâu,” Brant nó vẻ mệt mỏi. “Một khi Petelli đã quyết thế rồi thì đừng có dại mà chống lại.”

“Giả dụ, nếu tôi không tuân lệnh hăn thì sao?”

“Người ta không đùa với anh đâu. Petelli là một thằng cha khôn nặn. Hai năm trước đây, có một gã làm hăn mất một khoản tiền lớn vì không làm theo lệnh hăn. Hăn đã sai tay chân bắt gã kia lại và làm cho hai bàn tay gã thương tật đến độ không thể đấm được nữa. Bọn đàn em của hăn đã đánh tay gã ấy bằng thanh sắt... và điều đó cũng đang chờ anh nếu anh dám trái lệnh hăn.”

“Anh không dọa được tôi đâu,” tôi nói. “Tôi có máu điên. Vì thế hoặc là trận đấu sẽ diễn ra đúng luật hoặc là tôi sẽ từ chối thi đấu.”

“Đừng ngu ngốc thế, Farrar ạ.” Brant năn nỉ. “Nếu Petelli đã muốn anh

năm là anh phải năm! Không đùa được với hăn đâu. Sẽ chẳng có ai bênh vực anh đâu. Petelli đang cung cấp tài chính cho cả hai đảng Cộng hòa và Dân chủ ở đây. Hăn đặt cược tất cả các con ngựa và không bao giờ thua.”

“Cái đó chả liên quan gì đến tôi,” tôi nói rồi đứng dậy. “Đây là trận đấu cuối cùng của tôi và tôi không tham gia vào mảnh khốe của các ông. Ông có thể thay mặt tôi nói cho Petelli biết điều đó.”

“Nếu muốn anh đi mà nói với hăn!” Brant nói nhanh. “Từ giờ phút này anh cứ lo đi mà lo cho mình còn tôi, tôi phải cho tôi.”

“Không thể như thế! Ông đã nấu cháo ra thì cứ thế mà húp đi. Tôi phải đến phòng tập đây.”

• • •

Lúc tôi ra khỏi bar thì chắc Brant cũng chạy đến Petelli bởi lẽ tôi vừa đến phòng tập, vừa kịp đi vài đường với Henry thì đã thấy tay chân của Petelli xuất hiện.

Benno lực lưỡng, mặt cạo nhẵn với những đường nét thô kệch.

Chúng bước vào tự nhiên như ở nhà. Henry lạng đi. Phải nói rằng trông chúng hung dữ thật.

“Mày mặc quần áo vào đi,” Peny nói, đưa ngón tay trỏ chỉ tôi. “Sếp muốn gặp mày.”

“Tao đang bận nếu ông ta muốn gặp tao thì về bảo ông ta đến đây.”

Brant hắt xì hơi. Hăn nhìn tôi như nhìn một kẻ tâm thần.

“Không nói nhiều!” Peny làu bàu. “Mặc quần áo vào và đi theo chúng tao!”

“Chúng mày xéo đi!” tôi nói. “Hay là muốn tao năm cổ vứt ra khỏi cửa?”

“Cứ thử xem!” Benno thách và một khẩu súng xuất hiện trên tay hăn. Mày nghe tao nói gì rồi chứ? Mặc quần áo vào không tao cho một viên vào bụng bây giờ.

Ánh mắt của hăn long lên chứng tỏ hăn không đùa.

Henry ghé tai tôi thì thầm.

“Đừng có ngu thế! Đi theo chúng đi! Tôi thừa biết chúng!”

Peny cười khẩy.

“Lại còn không biết! Chỉ trong năm nay thôi, Benno đã nhúng tay vào ba vụ án mạng rồi đấy, tình cờ thôi, tất nhiên. Mà có thể có vụ thứ tư lắm.”

Trong lúc tôi thay quần áo, chúng nhìn tôi không chớp. Sau đó chúng tôi bước ra một con phố, nơi có một chiếc xe Cadillac lớn đang chờ. Benno vẫn giữ khư khư khẩu súng trong tay. Cạnh chiếc Cadillac, trên vỉa hè, một viên cảnh sát đang đi đi lại lại. Gã nhìn về phía chúng tôi, nhận thấy khẩu súng trên tay Benno gã liền lảng đi chỗ khác. Điều đó một lần nữa chứng tỏ cho tôi biết rằng tôi đang rơi vào một hang ổ có thể lực thế nào. Tôi mở cửa, chui vào xe ngồi xuống cạnh Peny. Một phút sau, chúng tôi đã có mặt ở khách sạn Đại Dương.

Qua một hành lang dài, chúng tôi dừng lại trước một cánh cửa làm bằng gỗ đỏ có tấm bảng: “Cấm vào”. Peny gõ cửa bước vào. Đó là một căn phòng không rộng lắm, trông giống như một văn phòng. Một cô gái tóc vàng ngồi vừa đánh máy vừa nhai kẹo cao su. Ắngẩng đầu lên, nhìn tôi lãnh đạm, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy khẩu súng trên tay Benno và chỉ hất hàm về phía cái cửa sau lưng.

“Vào đi,” ả nói với Peny. “Sếp đang chờ đấy.”

Peny hé cửa, đẩy tôi vào trước.

“Vào đi và nhớ cư xử cho lịch sự!” hấn nói.

Tôi lọt thỏm vào một căn phòng rộng. Chỉ trong phim may ra mới có một căn phòng rộng thế. Sàn trải thảm. Trong phòng kê chừng hai tá ghế bành, hai cái đi-văng, mấy cái kệ để sách báo. Trên tường treo đây những tấm gương được lồng trong khung vàng, phản chiếu hình ảnh tôi khắp nơi tựa hồ nhắc nhở rằng tôi ăn mặc lồi thối thế nào.

Sau cái bàn rộng có thể dùng để đánh bóng bàn được là Petelli đang ngồi phì phèo điếu xì gà. Chờ cho tôi tới gần, hấn bỏ điếu xì gà xuống, nói:

“Ở đây người có quyền nói là tao. Việc của mày là nghe,” hấn nói khô khốc và lạnh lùng. “Mày là một võ sĩ mạnh, tao có thể bắt mày thi đấu nhưng Brant nói mày không thích thi đấu cho lắm. Phải thế không?”

“Phải,” tôi đáp.

“Kid cũng không phải là võ sĩ tồi nhưng tao sợ hấn không địch được với mày. Một khi mày không muốn làm việc với tao thì đành chịu chứ biết làm sao được! Nhưng đây là trận đấu của Kid tại Pelotta này. Sẽ có một ấn tượng không hay nếu hấn thua vì thế hấn phải thắng. Tao đã bỏ ra một trăm ngàn đô và không muốn bị mất trắng. Tao đã nói với Brant là mày phải thua ở hiệp thứ ba. Nhưng Brant lại nói với tao là mày không chịu một sự dàn xếp như thế. Song, cái đó không liên can gì đến tao. Tao đã tạo điều kiện để mày được

làm việc với tao nhưng mày từ chối.”

Petelli ngừng nói, gầy tàn xì gà xuống thẳm.

“Vấn đề là ở chỗ, ở đây tao là người ra lệnh, mày hiểu chưa? Và mày cần phải làm theo những gì tao nói. Tao có đủ đàn em để bắt những kẻ không tuân lệnh tao phải nghe lời. Từ giờ phút này, mày nằm dưới quyền của tao. Và đừng có đại dột mà bỏ trốn! Thứ bảy này mày phải thi đấu với Kid và phải làm sao để khán giả không nghi ngờ gì. Đến hiệp ba, Kid sẽ đánh mày một cú và mày phải quy xuống và lăn đùng ra, không dậy được. Nếu mày giở chứng thì đây sẽ là cú làm ăn cuối cùng của mày trên cõi đời này. Và cũng đừng có hy vọng vào sự giúp đỡ của cảnh sát! Bọn cảnh sát ấy sẽ làm tất cả những gì tao muốn. Tao báo trước, hoặc là mày thua Kid ở hiệp ba hoặc là mày sẽ phải nhận một viên đạn vào đầu! Còn bây giờ thì rút đi!”

Hắn không dọa suông. Tôi thừa biết là nếu không nghe lời hắn thì tôi sẽ bị đập nát như một con ruồi. Tôi lặng lẽ bước ra và khép cửa lại. Á tóc vàng vẫn ngồi đánh máy. Nhưng Peny và Benno thì không còn trong phòng đó nữa.

“Sếp rất dễ thương phải thế không nào? Rất lạ là sếp không có bạn,” Á tóc vàng nói, tay vẫn không ngừng gõ máy và mặt không rời trang giấy.

Tôi suy tính mông lung: liệu có nên bí mật chuồn khỏi Pelotta đến Miami không nhưng liền hiểu ngay là không nên. Peny và Benno sẽ không để cho tôi rời cái thị trấn này một bước.

3

Petelli là một tay anh chị, điều đó chẳng còn gì nghi ngờ. Hắn đã lôi kéo giới báo chí địa phương quảng cáo tôi như là một võ sĩ mạnh. Hắn đã làm cho mọi người tin là tôi sẽ thắng vì thế mà đến ngày thượng đài tỉ lệ cá cược đã lên tới chóng mặt: bốn ăn một.

Đặt vào cửa Kid mười ngàn đô Petelli tin chắc sẽ vớ được một món bở. Từ hôm đó, hắn và tay chân của hắn không nói với tôi một lời nào nữa. Rõ ràng là chúng tin chắc rằng cuộc nói chuyện của Petelli đã đủ làm tôi sợ. Mà thật vậy, suy cho cùng tôi chả có con đường nào khác. Hoặc là phải nằm sõng soài ra sàn ở hiệp ba hoặc là bị giết. Và tôi đã quyết định sẽ nằm. Một tổ chức mạnh và nguy hiểm như thế thì đùa với nó chỉ có chết!

“Tám rưỡi rồi, dậy đi, Johnny. Đã đến lúc phải đi rồi,” Rose thò đầu vào cánh cửa để ngỏ, gọi.

“Mọi cái ổn cả rồi.”

“Tôi sẽ tự mình chở anh đi. Để tôi sửa soạn một tí đã.”

Tôi bụm một bụm nước lạnh vả lên mặt, chải sơ lại mái tóc rồi khoác bộ vest Brant mang đến.

Nó thật vừa vặn nhưng tôi cảm thấy không hài lòng tí nào.

Có tiếng gõ cửa, Alis bước vào.

“Trông anh tuyệt quá, Johnny ạ.”

“Cứ cho là thế đi.”

“Tom đã ra gara lấy xe. Chúc anh thành công.”

“Cảm ơn cô. Rất sung sướng là cô không đi cùng chúng tôi.”

“Tom muốn tôi đi cùng nhưng tôi không thích cái trò đánh đấm ấy. Song tôi sẽ luôn nghĩ về anh và cầu mong cho anh thắng.”

“Nếu thế thì tạm biệt cô và cảm ơn vì tất cả những gì cô đã làm cho tôi.”

“Anh sẽ trở lại chứ?”

Tôi sẵn sàng trả giá đắt để trả lời được câu đó.

“Tất nhiên. Một lần nữa xin cảm ơn cô.”

“Anh bỏ cái này vào túi đi. Đây là lá bùa của tôi. Nó sẽ đem lại may mắn cho anh.”

Tôi nhìn cái huy chương bạc Alis dúm vào tay tôi. Trên tấm huy chương có hình một vị thần gì đó linh thiêng. Tôi bỏ nó vào túi và quên ngay.

Bước xuống cầu thang, tôi để ý thấy chiếc Cadillac của Petelli đang chạy tới. Ngồi sau tay lái là Benno. Brant ngồi ở băng sau.

“Chúng tôi đến đón anh,” Brant lộ đầu ra nói. “Thế nào, sẵn sàng rồi chứ?”

“Ồn cả. Rose sẽ chở tôi.”

“Chúng tôi sẽ chở anh tới đó,” Benno nói.

Rose vẫn chưa lấy xe và nghĩ là không việc gì phải cãi vã vì một chuyện vặt vãnh nên tôi lên xe chúng. Lúc chúng tôi đến gần sân vận động, Benno quay lại nói:

“Farrar, nhớ là ở hiệp ba, nếu không đời mày coi như đi tong!”

“Đừng lo,” tôi nói. “Tao hiểu.”

“Tiền của mày tao sẽ giữ cho đến khi nào mọi chuyện kết thúc. Xe của mày đã sẵn sàng sau sân vận động. Xăng đầy bình, mày có thể chạy thẳng một mạch tới Miami.”

Benno đậu chiếc Cadillac vào bãi đậu xe. Chúng tôi xuống xe đi vào sân vận động bằng ngõ cửa hông.

Trước phòng thay đồ, chúng tôi bị một nhóm phóng viên vây quanh. Dừng lại ngoài hành lang, Benno trả lời phỏng vấn còn tôi phải vất vả lắm mới chui được vào phòng thay đồ, đóng chặt cửa lại.

Henry đã chờ tôi ở đây.

“Anh vẫn định thắng à?” hăn hỏi khi tôi nằm xuống bàn mát-xa.

“Làm sao tôi biết? Chẳng lẽ tôi có thể đoán trước diễn biến trận đấu?”

Henry làm mát-xa cho tôi một lúc lâu rồi hỏi:

“Ngài Petelli kinh doanh box từ lâu. Tôi có cảm tưởng là ngài ấy đã sắp xếp mọi chuyện. Và đây là một trận đấu giả.”

“Tôi biết. Tôi có cảm tưởng là tất cả mọi cái trong cái thị trấn bán thiêu này đều do Petelli sắp xếp. Không thể không nghĩ thấy cái mùi tanh một khi Petelli đã cá cược vào cửa Kid những mười nghìn đô. Tôi đã được lệnh phải thua ở hiệp ba.”

Henry lau bàu một điều gì đó trong miệng. Chúng tôi cố né tránh ánh mắt của nhau.

“Chỉ có điều anh đừng nên giận ngài Brant,” Henry nói. “Ông ta là một người tốt. Nhưng làm sao ông ta dám chống lại Petelli? Và nếu Petelli đã

quyết anh phải thua ở hiệp ba thì ngài Brant ấy còn làm gì được nữa? Chỉ cần ông ta nói một tiếng ‘không’ thôi là lũ đàn em của Petelli sẽ cho ông ta sang bên kia thế giới ngay. Mà ông ta còn vợ, còn con...”

“Thôi, được rồi Henry, không nói nữa. Có thể anh nói phải. Song tôi vẫn không muốn hăn quanh quẩn quanh tôi. Sao, anh không thể làm phò tá cho tôi sao?”

“Một khi người ta đã quyết định anh phải thua ở hiệp ba thì còn cần gì đến người phò tá cơ chứ?” Henry trả lời buồn bã.

“Nhưng nếu tôi không chịu năm yên thì sao? Nếu tôi xoay xử khôn ngoan trong trường hợp đó?”

Henry nhìn quanh, lo lắng tựa hồ như sợ có ai đó nghe lỏm.

“Đó là một sự điên rồ!” Henry nói vẻ hoảng sợ. “Hãy bỏ cái ý nghĩ ấy đi!”

“Suy tính một chút cũng chẳng hại gì? À, mà cái cửa sổ này dẫn đến đâu ấy nhỉ?”

“Không nên. Bỏ cái ý nghĩ điên rồ ấy đi! Đừng nói đến chuyện đó nữa.”

Tôi nhảy khỏi bàn mát-xa đến bên cửa sổ. Dưới kia, cách cửa sổ chừng hai chục mét là bãi đậu xe. Tôi thò đầu ra ngoài. Dưới cửa sổ, dọc theo bức tường là một cái ống thoát nước. Leo theo cái ống đó xuống đất không khó nhưng sau đó trốn đâu?

Henry lôi tôi khỏi cửa sổ.

“Lại nằm lên giường ngay! Trước trận đấu không được đùa!”

“Henry, anh nghĩ là mấy thằng người Ý ấy sẽ độp tôi?”

“Tất nhiên là sẽ độp. Chuyện đó thì rõ rồi. Hai năm trước đây, chúng đã hạ sát Brant vì tên này đã lừa Petelli. Chúng cũng từng đánh thành tật Benni Mason vì tên này đã để thua trong khi Petelli lệnh phải chịu đựng cho được mười hiệp. Chúng cũng đã tạt axít vào mặt Tige Friman vì tay này dám thắng ở hiệp thứ bảy...”

Tôi đang mãi nghĩ về những điều Henry nói thì có tiếng của Brant.

“Đã đến lúc phải thưởng đài.”

Henry giúp tôi mặc cái áo choàng đỏ thẫm của Petelli tặng. Đó là một cái áo choàng thật đẹp, có thêu mấy chữ màu trắng: “Johnny Farrar”. Giá như trước kia, cái áo khoác đó đã làm tôi hãnh diện và hạnh phúc nhưng giờ đây nó chỉ làm tôi bực bội.

• • •

Lúc tôi bước ra dưới những tràng vỗ tay, reo hò của đám khán giả cuồng nhiệt thì Kid cũng xuất hiện. Hăn cũng được hoan hô tán thưởng không kém và khi hăn nâng sợi dây võ đài nhảy lên sàn thì cả khán đài sôi lên.

Brant tới. Người đẫm mồ hôi, vẻ mặt lo lắng.

“Ta đi nào,” hăn nói. “Anh đi trước chúng tôi theo sau.”

Chúng tôi – đó là Brant, Henry, Peny và Benno. Tôi bước tới võ đài trong tiếng hò reo vang trời của khán giả. Tôi buồn rầu mà nghĩ rằng không biết họ sẽ gào thét thế nào khi tôi từ võ đài đi vào đây.

Tôi chui qua dây võ đài leo lên sàn đấu rồi đi tới góc dành cho mình. Kid trong chiếc áo choàng màu vàng đã ngồi chễm chệ trên ghế góc đối diện. Hăn ngồi dạng chân, dứ dứ quả đấm ra hiệu cho mấy tay phò tá của mình và cử chỉ đó làm khán giả phì cười.

Tôi ngồi xuống ghế và Henry bắt đầu quấn tay cho tôi. Gã huấn luyện viên mập thù lù của Kid, cúi gập người trước mặt tôi chăm chú theo dõi Henry băng tay cho tôi, phả hơi thở sặc mùi whisky và xì gà. Cố né tránh cái mùi khó chịu ấy, tôi quay mặt lại nhìn đám khán giả ngồi dưới võ đài. Và tôi bỗng nhìn thấy nàng...

Tôi đã nhìn thấy không ít người đẹp nhưng đẹp như cô gái đó thì tôi chưa bao giờ thấy... Cô có mái tóc đen huyền chải ngôi giữa, thẳng tắp tựa hồ như một bức tượng được tạc bởi một nghệ sĩ tài hoa. Mắt cô to, đen, sáng long lanh, da trắng như trứng gà bóc.

“Anh làm sao thế?” Henry ghé tai tôi hỏi thầm. “Có thể nghĩ là anh đã bị người ta xẻ đầu...”

Tôi nhìn người đàn ông sang trọng hộ tống cô. Hăn khá đẹp trai, với những đường nét cân đối, hài hòa, da mặt màu ô liu, mái tóc màu hạt dẻ xoắn bông bênh. Nhưng đôi môi mỏng và ánh mắt độc ác nhìn tôi đã gây cho tôi một ấn tượng khó chịu.

“Đứng dậy đi,” Henry nói và kéo giật cái ghế tôi đang ngồi. “Trọng tài và Kid đang chờ!”

Thật vậy, cả trọng tài và Kid đã đứng chờ tôi giữa sàn đấu. Tôi bước tới chỗ họ.

“Này, anh bạn, anh bạn vừa ngồi lỳ ra ở ghế đấy à? Tôi đã ra đòn đâu!” Kid cười khích bác.

“Thôi, đủ rồi, các cậu,” trọng tài nói bằng giọng khô khốc. “Nấn gân nhau rồi bây giờ vào trận đi.”

Henry cởi áo khoác cho tôi, tôi quay lại ngắm người đẹp lần cuối. Cô ta gật đầu và hét:

“Ê, anh chàng đẹp trai! Động thẳng cha đang nhe răng kia cho chết đi!”

Gã đàn ông cùng đi với cô lúng búng điều gì đó, nắm tay cô nhưng cô giăng ra.

“Chúc anh thành công.”

“Cảm ơn,” tôi đáp.

Chuông. Kid lao tới với nụ cười của kẻ chiến thắng. Hấn ra một loạt đòn ngăn bằng tay trái sau đó lại một loạt đòn ngăn nữa bằng tay phải. Tôi cứ né tránh và chờ cho đến khi hấn hờ đòn.

Kid lại ra đòn, tôi cúi người né và tung mấy cú liền vào sườn rồi ôm lấy hấn. Trọng tài đành phải đẩy ra. Cùng lúc ấy, tôi kịp giáng Kid một đòn bằng tay phải. Hấn cúi. Gầm gừ, hấn lao vào. Tôi phản công, tung một cú móc bằng tay phải trúng hàm làm hấn ngã xuống sàn, nắm giăng tay giăng chân.

Trọng tài bắt đầu đếm. Tôi lảng lạng đi về góc của mình. Một cảm giác lo sợ xâm chiếm lòng tôi. Tôi không nghĩ là mọi việc lại có thể kết thúc nhanh đến thế. Lúc trọng tài đã đếm đến “bảy” thì Kid cũng đứng dậy được. Không để hấn kịp hoàn hồn, tôi lao ngay vào tấn công, tôi cố làm ra vẻ tung hết sức nhưng thực ra chỉ mới dùng nửa sức bởi lẽ đối thủ của tôi đã hoàn toàn kiệt sức. Để tiếp tục biểu diễn cho khán giả xem, lâu lâu tôi lại giả vờ cho Kid đánh trúng một đòn.

Cuối cùng thì Kid cũng hoàn hồn. Nhưng những đòn của hấn tỏ ra dè dặt và yếu ớt. Có cảm tưởng lúc này hấn chỉ có một ý nghĩ là làm sao né những cú ra đòn bằng tay phải của tôi. Sau khi được ném thử một lần rõ ràng là hấn không muốn ném thêm lần nữa.

Sau một hồi trận chiến chúng tôi kết thúc hiệp đấu. Kid đã chống cự không tôi, có lẽ là nhờ thể lực. Chuông. Chúng tôi buông nhau ra trở về góc của mình. Henry mát-xa cho tôi còn tôi thì đưa mắt tìm người đẹp lúc này.

Cô ta nhìn tôi giận dữ, miệng méo mó, khinh bỉ. Rõ ràng là cô ta đang giận tôi vì những cú ra đòn giả vờ của tôi vừa rồi có thể đã đánh lừa được nhiều người nhưng rõ ràng là không đánh lừa được cô.

Brant xuất hiện.

“Anh vừa giở trò gì thế?” hấn hỏi. Mặt trắng bệch như mặt người chết.
“Sao anh lại đánh Kid như thế hả?”

“Sao lại không đánh? Hấn ta là võ sĩ hay nữ nghệ sĩ ba lê?”

“Petelli đã bảo tôi nói với anh rằng...”

Chuông. Đã đến lúc phải thi đấu. Chúng tôi lại lao vào nhau và đánh loạn xạ, trúng đầu hay đẩy, dưới tiếng reo hò của khán giả. Kid đuối sức. Hăn quyết định lùi về tự thủ bằng cách dùng găng che con mắt bị tôi đánh rách. Hăn nhanh chóng hiểu ra rằng khó có thể chiến thắng. Trong lúc hăng tiết hăn thành linh tung một đòn tay phải rất mạnh. Cú đấm làm tôi bàng hoàng. Tôi quyết định ôm lấy hăn nghỉ lấy hơi nhưng Kid đã đẩy tôi ra và tiến tới. Hăn hiểu rằng lúc này là lúc có thể kết thúc trận đấu. Hăn ra đòn liên tiếp và hầu như đều trúng mục tiêu. Tôi cảm thấy nóng nực, nhưng đầu óc tôi vẫn tỉnh táo và tôi biết rằng Kid đang sơ hở. Chờ cho hăn sơ hở tôi lao tới tung một cú móc tay phải. Cú đấm trúng hàm. Hăn ngã sòng xoài xuống sàn lạng đi như chết.

Trọng tài chưa kịp đếm thì chuông báo hết hiệp. Các phò tá của Kid xốc nách hăn kéo lại để hăn lên ghế.

Tôi chậm rãi trở về góc của mình, cảm thấy thấm mệt. Peny đã chờ tôi ở đó.

“Thằng khốn, hiệp sau...” hăn rít vào tai tôi.

“Xéo đi,” tôi quát.

Henry đẩy hăn ra và lấy khăn tay lau mặt cho tôi. Một nụ cười nở tươi trên môi hăn.

“Tuyệt lắm!” Henry nói. “Anh đã chơi chúng một võ đau. Đáng đời lũ chó!”

Tôi quay lại nhìn người đẹp ngồi ở hàng ghế đầu. Nàng mỉm cười và đưa tay lên vỗ tôi. Nhưng đúng lúc ấy tiếng chuông lại vang lên.

Kid tấn công liên tiếp. Mũi hăn chảy máu, mắt sưng vù. Tôi dồn hăn vào góc và cứ thế giã vào cái mũi bị thương. Máu mũi hăn chảy xối xả. Khán giả reo hò. Hăn lắc lư rồi ôm lấy tôi. Tôi phải khó khăn lắm mới đỡ cho hăn khỏi quy xuống. Giả đồ như đang đấu, tôi cứ lắc hăn cho đến khi hăn tỉnh.

“Thằng chó, ra đòn đi! Đến lượt mày rồi đấy,” tôi thì thầm vào tai hăn.

Tôi đẩy hăn ra, lùi lại để hờ hoàn toàn. Kid dồn hết sức tàn tung một cú móc. Tôi khụy xuống rồi ngã lăn ra sàn. Cả võ đài như rung lên, tiếng reo hò vang trời tưởng như ở Miami cũng nghe thấy. Trọng tài cúi xuống cạnh tôi và bắt đầu đếm. Tôi liếc nhìn Kid. vẻ mặt hăn ngơ ngác và tôi cảm thấy nực cười. Hăn đứng, tay vịn dây võ đài, hai chân run rẩy. Tôi choáng váng, nhưng khi trọng tài đếm tới “sáu” thì tôi đã đứng dậy được. Vì tin là tôi không thể

đứng dậy được nữa, lúc này Kid lùi lại vẻ sợ hãi và điều đó đã làm cho khán giả cười ồ lên. Mấy tay phò tá la hét để hấn tiếp tục trận đấu và kết liễu đời tôi. Với vẻ đáng thương, Kid xông tới. Sau khi né được một cú móc phải, tôi giáng trả hấn một cú đấm thẳng vào giữa cái mũi bị thương. Tôi muốn tỏ cho Kid biết là muốn thắng được tôi hấn cũng phải trả giá đắt. Gầm lên vì đau và tức, Kid định tung một đòn vào hàm tôi. Tôi né tránh nhưng đòn thứ hai thì trúng đích.

Tôi ngất đi chừng ba giây, sau đó mở mắt ra. Tôi nằm sấp trên sàn, mắt nhìn người đẹp ngồi ở hàng ghế đầu đang gào thét vì tức giận:

“Đứng dậy đi. Đánh mạnh vào! Đứng dậy đi đồ hèn!”

Vẻ mặt nàng lộ rõ vẻ tức giận và khinh bỉ. Đột nhiên, tôi hiểu rằng tôi không định tuân theo lệnh của tên Petelli nào đó. Trọng tài vẫn tiếp tục đếm:

“Bảy, tám...”

Lúc trọng tài đang định đếm “tám” thì tôi đứng dậy. Kid lao tới nhưng tôi đã kịp ôm lấy hấn. Hấn cố đẩy tôi ra nhưng không sao đẩy được. Còn tôi vẫn cứ ôm hấn, không thềm để ý tới trọng tài đang cố hết sức giằng chúng tôi ra. Để hoàn hồn, tôi chỉ cần vài giây. Lúc tôi cảm thấy mình đã có thể tiếp tục trận đấu, tôi liền buông Kid ra và không để cho hấn kịp thở tôi tung một cú tay trái vào con mắt sưng vù của hấn. Điên tiết, Kid lao vào tấn công nhưng tôi đã tung cú móc hiểm của tôi bằng tay phải. Hấn ngã ngửa ra sàn.

Trọng tài đã đếm hết mười mà Kid vẫn nằm ngay đơ trên sàn như một cái xác. Mặt tái mét trọng tài đến nắm tay tôi giơ lên, tuyên bố:

“Farrar thắng!”

Tôi đưa mắt nhìn nàng. Nàng gửi tôi mấy cái hôn gió. Sau đó đám phóng viên, nhiếp ảnh ủa lên võ đài và tôi mất dạng nàng.

Petelli lách đám đông bước tới. Hấn mỉm cười nhưng ánh mắt hấn hung hãn và hấn học.

“Khá lắm, Farrar!” hấn nói. “Mày biết cái gì đang chờ mày rồi đấy.” Rồi hấn quay lại nói chuyện với huấn luyện viên của Kid.

• • •

Trong lúc phòng thay đồ còn đông nghịt giới phóng viên, nhiếp ảnh bắt tay chúc mừng, tôi vẫn cảm thấy chưa có gì nguy hiểm. Nhưng khi họ đã giãn ra, tôi cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành.

Henry dẫn tôi tới chỗ thay đồ. Hắn sợ muốn chết.

Tom đến nhưng tôi tránh mặt anh vì không muốn anh phải dính líu vào chuyện của tôi. Trong phòng thay đồ chỉ còn lại mấy khán giả. Họ không để ý đến tôi nữa mà say mê bàn tán về Kid – nhà vô địch hạng nặng vừa bị tôi hạ đo ván.

“Henry, mọi việc đều tốt cả,” tôi vừa thả cà vạt vừa quay qua nói với Henry. “Đừng chờ tôi. Cảm ơn vì tất cả.”

“Tôi không thể làm gì hơn cho anh,” Henry nói. “Nếu anh tìm cách chuồn khỏi nơi này được càng tốt. Đừng để chúng dồn anh vào tường.”

Henry nói rồi đưa mu bàn tay lên quệt khuôn mặt lấm tấm mồ hôi.

“Đáng lẽ anh không nên làm thế.”

“Không nên làm cái gì?”

Đột nhiên như có một dòng điện chạy suốt sống lưng tôi. Tôi quay lại. Trước mặt tôi là cô gái tóc đen xinh đẹp ngồi ở hàng ghế đầu, người đã gửi tôi những chiếc hôn gió. Nàng nhìn thẳng vào mặt tôi, tay cầm điều thuốc.

“Anh không nên làm điều gì vậy, anh Johnny?”

Henry lảng lạng bỏ đi còn tôi thì đứng ngớ người ra vì bất ngờ. Mấy khán giả cũng im lặng nhìn nàng.

“Chúng ta đi thôi các bạn,” một người nói. “Đã đến lúc những người từng giúp đỡ nhà vô địch mà cũng phải bỏ đi.”

Cả bọn cười ồ tựa hồ như câu nói đó là trò đùa đáng cười nhất thế gian rồi bỏ ra khỏi phòng thay đồ.

“Xin chào cô,” tôi lấy cái áo vest trên móc xuống hỏi. “Thế nào, cô thắng được nhiều không?”

Nàng cười. Đôi môi mọng đỏ chúm chím để lộ hàm răng đều đặn, trắng muốt.

“Ít thôi, một ngàn đô. Lúc này khi anh ngã suýt nữa thì em ngất. Em tưởng là em thua.”

“Rất tiếc,” tôi nói. “Lúc đó chẳng qua tôi lơ đễnh một tí thôi. Vì một người đẹp ngồi ở hàng ghế đầu cứ làm tôi mất tập trung vào công việc đấy thôi.”

“Ồ, bằng cách nào?” nàng hỏi và nhìn tôi với đôi mắt lim dim.

“Chỉ vì cô là người đẹp nhất trong số những cô gái tôi đã gặp.”

“Anh nhất thiết phải nói với cô ấy những lời ấy. Phụ nữ là chúa thích được khen đẹp!”

“Tôi sẽ cố gắng làm bằng được điều ấy.”

“Em thấy... em thấy...” nàng vẫn cười nhưng ánh mắt nàng có vẻ lạnh lùng hơn. “Anh là một kẻ nịnh đầm nhưng em không tin anh đâu. Em có cảm tưởng anh đã cố ý ngã. Thứ nhất vì người ta đang đồn ầm lên và hai nữa vì sao anh lại sơ hở đến thế. Em luôn xem các trận đấu box. Ở đây người ta hay tổ chức các trận đấu đã được dàn xếp kết quả trước. Vậy thì tại sao anh lại quyết định thi đấu thật cơ chứ?”

“Vì người đẹp đấy,” tôi đáp. “Và sau đó vì những kẻ tội nghiệp đã cá cược vào cửa tôi.”

Nàng nhìn tôi chăm chăm.

“Anh là người đàn ông đẹp, anh Johnny ạ...”

Tôi dựa người vào tường, biết mình đang mất thời gian vô ích. Thay vì một cuộc trao đổi lịch sự, cần phải tìm cách thoát khỏi vòng vây những kẻ hâm mộ. Đây là cơ may duy nhất để tôi thoát khỏi nanh vuốt của Peny và Benno. Nhưng lúc này ngay cả Petelli cũng không sao bắt tôi rời khỏi căn phòng này.

“Cô là ai?” tôi hỏi. “Đến đây làm gì?”

Vẻ mặt nàng trở nên nghiêm trang.

“Em là ai, điều đó không quan trọng. Tên em là Della,” nàng nói. “Còn em ở đây là vì anh đang gặp rắc rối mà một phần là vì em. Có phải anh đang gặp rắc rối không?”

“Ngoài cửa kia có hai gã đang chờ tôi. Nếu chúng vào được đây thì đời tôi coi như hết.”

“Sao, anh đã đánh lừa Petelli à?”

Tôi giật thót.

“Cô cũng biết lão ta à?”

“Cái gã khốn kiếp đó ấy à? Em thừa biết hẳn là người thế nào. Em không muốn biết hẳn cho dù hẳn có là người duy nhất trên hành tinh này. Tuy nhiên, chúng ta đang để mất thời gian vô ích. Em sẽ đưa anh thoát ra khỏi đây.”

Nàng tới gần cửa sổ, ló đầu nhìn xuống.

“Ở đây có thể leo xuống bằng ống nước.”

Tôi cũng bước tới cửa sổ. Bãi đậu xe gần như đã trống không.

“Kia là xe em. Chiếc đầu tiên bên phải ở hàng thứ hai ấy. Nếu anh tìm cách bí mật tới được xe thì anh sẽ thoát chết.”

“Hượm đã,” tôi nói và đưa mắt nhìn chiếc Pently thể thao bốn chỗ, mui trần. “Tôi không có quyền lôi cô vào chuyện này. Bọn Petelli là một băng

nguy hiểm.”

“Đừng có ngốc thế! Bọn chúng sẽ không đoán ra đâu... Thôi, em đi đây. Sau khi em ra, anh hãy khóa trái cửa lại. Em sẽ lấy xe ra và chờ anh ở bên dưới. Anh cứ nhảy vào ghế trước còn mọi việc em lo.”

Tôi lại nhìn qua cửa sổ và nhận ra gã đàn ông đã ngồi cạnh cô nàng lúc này.

“Anh bạn của cô chắc gì đã bằng lòng,” tôi nói. “Hắn đang đợi cô dưới đó.”

“Anh ấy là chồng em,” nàng đáp. “Em chỉ cần ba phút. Em đi đây. Anh nhớ khóa trái cửa lại đừng cho ai vào.”

Sau khi khóa trái cửa, tôi đến bên cửa sổ. Người đàn ông bên dưới vẫn đi đi lại lại cạnh chiếc xe, vẻ hồi hộp.

Đột nhiên, tôi nghe có tiếng động ngoài cửa. Tôi ném ánh mắt về phía đó. Cái tay nắm từ từ quay. Có ai đó đang định mở cửa vào. Nhưng cửa đã khóa trái. Cái nắm cửa từ từ trở lại vị trí cũ. Như thế là bọn chúng đã đến. Rõ ràng chúng nghĩ là có thể yên tâm làm việc tôi vì sân vận động gần như đã vắng ngắt. Từ cái loa phóng thanh vang lên một điệu nhạc nhảy có thể át tiếng súng.

Tôi bước nhanh tới cửa: ngoài cửa có tiếng ai đó thì thầm. Tôi lạnh xương sống. Tôi bê cái bàn dùng để mát-xa chặn ngang cửa. Rõ ràng là bọn chúng biết rõ mọi góc ngách sân vận động này hơn tôi. Và vì thế mà chúng sẽ biết kế hoạch leo qua cửa sổ theo ống nước xuống không mấy khó khăn. Chỉ cần biết cửa bị khóa trái lập tức Penny sẽ lao xuống và đón tiếp tôi dưới đó. Để theo các bậc thang bê tông sân vận động và chạy đến cửa dẫn ra chỗ đậu xe, hẳn chỉ cần nhiều nhất là bốn phút. Có lẽ giờ này hẳn đã chạy đến đó. Cần phải tranh thủ từng giây.

Tôi chòai người ra khỏi ô cửa và bắt đầu bám ống nước leo xuống. Vì vội, mấy lần tôi trượt chân nhưng vẫn bám lại được. Tôi tiếp tục leo xuống. Cuối cùng tôi cũng đặt chân xuống đất.

Chiếc Bentley phóng tới. Della không thèm bật đèn. Cách đó chừng một trăm mét tôi nhận ra Penny. Hẳn ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ phòng thay đồ vẫn không biết là tôi đã chuẩn. Sau đó tôi nghe có tiếng phá cửa.

Chiếc Bentley chạy đến gần tôi rồi dừng hẳn lại. Cửa mở.

“Ngồi vào, nhanh lên!” Della réo gọi.

Tôi nhảy lên ghế xe và chiếc Bentley phóng biến đi.

Della bật đèn pha, hỏi:

“Có ai nhìn thấy anh không?”

“Hình như không ai thấy cả. Ít ra là từ phía sau,” tôi nói và ngoảnh lại. Gã đàn ông tóc quăn mà Della gọi là chồng đang ngồi ở băng sau.

“Della, em điên thật rồi! Sao em lại xía vào chuyện này hả?” Đột nhiên hấn quát. “Dừng xe lại và tổng khứ gã kia khỏi xe ngay!”

Della bật cười.

“Pol, anh im đi! Bọn chúng muốn bắn chết anh ấy. Em không thể để cho một người có thể giúp em thắng hàng ngàn đô la bị giết được!”

“Đúng là con cóc tội nghiệp! Em luôn xía vào những chuyện mạo hiểm!”

Della lại phì cười.

“Anh đừng để ý đến anh ấy!” Nàng nói. “Bọn em sẽ tới Lincoln Beach. Anh đi với bọn em chứ?”

“Ừ,” tôi đáp cộc lốc.

Xe chúng tôi tiến gần tới cổng chính của sân vận động và lúc này tôi mới nghĩ rằng có thể Petelli đã lệnh cho tay chân của hắn đóng cửa. Tôi nói ý nghĩ này với Della.

“Rất có thể. Anh nằm sát xuống sàn xe đi!”

Lúc này, trước mặt chúng tôi đã có mấy xe nữa. Đoàn xe chậm chạp tiến ra cái cổng lớn của sân vận động.

“Ở đây có hai tên bảo vệ, chúng sẽ kiểm tra các xe,” Della thì thầm nói với tôi. “Em sẽ cho xe chạy chậm lại, để cho tất cả các xe khác ra trước.”

“Đằng sau chúng ta có một chiếc xe tải,” Pol nói bằng một giọng khàn khàn.

“Để tôi ra,” tôi nói. “Như thế tốt hơn.”

Nhưng Della đã để tay lên vai tôi, ấy tôi nằm sát sàn hơn.

“Đừng cựa quậy!”

Nàng chạy chậm lại, có tiếng còi báo động vang lên đâu đó.

“Không được dừng,” Pol nói. “Cứ giữa đường mà phóng, đừng để chúng đuổi kịp.”

Chiếc xe của chúng tôi đã vượt lên trước.

“Phía trước vắng vẻ. Chúng ta đang tới gần cổng,” Della cúi xuống nói với tôi.

Tôi ngóc đầu lên nhìn ra ngoài. Chiếc xe phóng nhanh, qua cửa kính tôi nhìn thấy một gã đàn ông đội mũ kết. Gã nhìn tôi.

“Ê, cô kia! Không được phóng nhanh thế!” Tay bảo vệ quát gọi, thình lình mở cửa xe.

Tôi chộp lấy tay nắm đóng sập cửa lại. Della dẫn ga. Chiếc Bentley lao đi như một mũi tên. Tôi ngồi lại trên ghế trước. Một chiếc xe nào đó chặn ngang. Della bẻ ngoặt tay lái. Xe chúng tôi lách qua chiếc xe ngang đường phóng đi.

“Chúng đang đuổi theo chúng ta!” Pol điên tiết quát. “Quý tha ma bắt em đi! Anh đã nói là đừng có dính vào chuyện này rồi!”

Thay cho câu trả lời, Della dẫn ga. Chiếc xe vọt lên. Kim đồng hồ tốc độ nhảy tới con số 110 nháy nháy, vọt lên 120 sau đó tới 125 và dừng lại ở con số 130.

“Bọn chúng rớt lại rồi!” Della nhìn vào kính chiếu hậu, reo lên. “Bây giờ thì chúng sẽ không sao đuổi kịp nữa.”

“Em nhìn phía trước đi,” Pol căn nhắc. “Kẻ không lại lao xuống rạch bây giờ đây.”

Tôi ngoảnh lại nhìn phía sau. Chiếc xe đuổi theo chỉ cách chúng tôi chừng hai trăm mét, không hơn. Trước mắt chúng tôi là chỗ ngoặt ôm sát bờ cỏ. Della buộc phải giảm tốc độ và như vậy chiếc Cadillac đồ sộ kia hoàn toàn có thể đuổi kịp.

Xe của chúng tôi cứ giữa đường mà phóng. Kim đồng hồ vẫn giữ ở con số trên 100. Đó là một tốc độ khá lớn đối với con đường thế này.

“Chú ý, trước mặt ta có xe!” tôi quát, khi nhìn thấy ánh đèn pha đang mỗi lúc một gần.

Della chuyển pha sang cốt và buông chân khỏi pê đan ga. Có tiếng lốp xe miết xuống mặt đường rít lên ở đằng sau. Tôi quay lại và thấy chiếc Cadillac đã dừng lại. Ngay lúc đó, tôi nhận thấy chiếc Bentley lạng sang một bên. Chiếc xe ngược chiều mỗi lúc một gần.

Della bẻ ngoặt tay lái. Mấy bánh xe cạ vào mép đường. Nắm chắc tay lái, cô nghiêng người cố giữ cho xe khỏi lật.

Hoa mắt vì ánh đèn pha sáng loáng, chiếc xe ngược chiều lao thẳng vào chúng tôi.

“Chúa ơi!” Della thét lên.

Đúng lúc ấy, tôi nghe một tiếng rầm. Sau khi đụng vào xe chúng tôi, chiếc xe chạy ngược chiều lao xuống bụi cây. Tôi vội bám chặt lấy táp lô. Tiếng cây gãy rãch rãch, tiếng kim loại và một cột lửa bốc lên. Tôi nghe tiếng hét

của Della. Cột lửa tắt dần và mọi cái chìm vào bóng đêm.

Mùi êphi và iốt như nhắc cho tôi biết tôi đang ở trong bệnh viện. Phải khó khăn lắm tôi mới mở được mắt. Trước mặt tôi là một người đàn ông gầy, mặc áo choàng trắng – sau ông là cô hộ lý mập. Cô có vẻ ủ rũ và mệt mỏi.

“Anh cảm thấy thế nào?” Vị bác sĩ cúi xuống hỏi. Ông tỏ vẻ lo lắng đến nỗi tôi không dám nói toẹt ra là tôi cảm thấy tệ hại lắm. Tôi gượng cười rồi nhắm mắt lại.

Mắt tôi hoa lên. Sau đó tôi như bơi bồng bênh trên chín tầng mây. Tôi quyết định cứ để như thế. Lo làm gì. Có ai chết hai lần đâu!

Có cảm tưởng như tôi đã phải ở trong sương mù từ lâu và lúc này khi ánh đèn bật sáng tôi lại bắt đầu vũ điệu của mình. Tôi đã phân biệt được những tấm bình phong trắng quây quanh giường và cái đó làm tôi đâm hoảng. Tôi nhớ là người ta chỉ che bình phong khi người bệnh sắp chết.

Sau đó, tôi để ý thấy người đàn ông lực lưỡng ngồi cạnh giường với cái mũ hất ra sau gáy, khuôn mặt lâu ngày không cạo tỏ vẻ buồn bực và mệt mỏi. Có đứng xa cả cây số cũng biết hẳn là chó săn nòi.

Cô hộ lý từ sau bình phong hiện ra. Nhưng đó không còn là bà già mập thù lù lúc nãy mà là một nàng tóc vàng xinh đẹp.

“Chào cô,” tôi nói.

Có cảm tưởng như tiếng nói của tôi vọng lại từ đâu đó rất xa.

“Nói là có hại cho sức khỏe của anh đấy,” cô nói giọng nghiêm khắc. “Đừng cựa quậy và hãy cố ngủ đi một lúc.”

“Ngủ đi... Ôi, Chúa ơi!” Tên chó săn than thở. “Phải làm sao để hăn mở miệng, cô hiểu chưa! Cô cứ làm phận sự của cô đi. Hăn muốn nói, phải thế không anh bạn già?”

“Hay lắm, đồ mập thám!” tôi đáp và nhắm mắt lại.

Lúc tôi mở mắt ra thì đã thấy ông bác sĩ già gầy gò đứng cạnh giường.

“Tình trạng của tôi thế nào, bác sĩ?” tôi hỏi.

“Tình trạng của anh rất tốt,” Ông ta đáp. “Anh đã qua khỏi như có phép màu.”

“Chúng ta đang ở đâu đây, thưa bác sĩ?” Tôi định nhắc cái đầu nặng trĩu lên mà không sao nhắc được.

“Anh bị tai nạn. Có điều anh đừng lo. Anh sẽ bình phục và mọi sự sẽ tốt đẹp.”

Tên chó săn từ sau lưng bác sĩ nhảy bổ lại.

“Thưa bác sĩ tôi có thể nói chuyện với hấn chứ ạ?” hấn hỏi. “Tôi xin hỏi vài câu thôi, không nhiều đâu. Điều đó sẽ không ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của hấn...”

“Hỏi đi nhưng không được kéo dài đâu đấy,” ông bác sĩ đồng ý. “Anh ta bị thương rất nặng.”

Vị bác sĩ lùi ra nhường chỗ cho gã chó săn với một quyển sổ tay và mẫu bút chì trên tay.

“Tên anh là gì, hả ông bạn già?” hấn hỏi. “Đừng lo. Tôi muốn biết để làm biên bản tai nạn thôi.”

“John Farrar.”

“Địa chỉ?”

“Không có địa chỉ.”

“Nhưng ở đây anh cũng phải ngủ lại đâu đó chứ?”

“Tôi ngủ bụi.”

Hấn trề môi và ngược mặt nhìn trần nhà.

“Thôi được rồi, cứ cho là thế đi. Anh ngủ bụi. Thế anh có bố mẹ, hay người yêu gì không?”

“Không.”

“Thế còn cô gái cùng ngồi xe với anh?”

Hình ảnh cô gái tóc đen huyền với khuôn mặt đẹp như tượng thần vệ nữ hiện lên mờ ảo trước mặt tôi.

“Tôi không biết. Cô ấy nói: “Cứ gọi em là Della, nếu anh muốn”. Cô ấy chỉ nói có thế thôi. Cô ấy làm sao? Cũng bị thương à?”

“Cô ấy không sao,” Vị bác sĩ đáp. “Anh đừng lo.”

“Thế còn chồng cô ta?”

“Chồng nào?” gã chó săn hỏi tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Thì cái gã ngồi ở băng sau ấy. Cô ấy gọi gã là Pol. Gã ấy thế nào?”

“Anh cũng đừng lo cho anh ta,” Bác sĩ nói.

Gã chó săn đưa tay vuốt mặt, tỏ vẻ lo lắng.

“Chuyện xảy ra thế nào? Anh cố nhớ lại xem,” hấn hỏi.

Tôi không muốn đi vào chi tiết vì như thế thì dài dòng lắm. Tôi chỉ muốn nhắm mắt lại và quên hết mọi chuyện nhưng không thể.

“Xe chúng tôi đang chạy thì gặp một chiếc chạy ngược chiều. Người ngồi sau tay lái có thể là một kẻ tâm thần. Có thể nói là hắn đã không thèm để ý đến xe chúng tôi. Della đã bẻ ngoặt tay lái sang phải và hắn đụng vào xe chúng tôi. Hắn có bị sao không?”

Gã chó săn thở dài.

“Bây giờ đến lượt tôi hỏi anh,” hắn nói vẻ ứ dột. “Anh đừng lo cho hắn. Nếu anh nói anh ngủ bụi thì sao anh lại có thể ngồi sau tay lái chiếc Buick thể thao sang trọng đó?”

“Đó không phải chiếc Buick mà là một chiếc Bentley và người ngồi sau tay lái không phải tôi mà là cô gái tên là Della. Tôi ngồi cạnh cô ta ở ghế trước còn chồng cô ta, Pol ngồi ở băng sau.”

“Quý tha ma bắt anh đi!” hắn tức giận, gào lên cời mũ lau trán. “Chính anh ngồi sau tay lái! Cô gái ngồi băng sau. Và không có chồng chàng nào nữa cả!” hắn cúi xuống đưa tay hăm dọa. “Và đó là một chiếc Buick.”

Tôi bắt đầu điên tiết.

“Ông lầm! Cô gái mới là người lái xe. Và chiếc xe là một chiếc Bentley thể thao mui trần bốn chỗ ngồi! Chúng tôi bị một chiếc xe chạy ngược chiều đâm phải. Ông cứ đi mà hỏi tay tài xế, hắn sẽ nói cho ông biết.”

Gã chó săn ấy đứng dậy vẫy vẫy quyển sổ tay ngay trước mũi tôi.

“Không hề có chiếc xe khác! Anh nói dối! Có điều không biết anh nói dối vì mục đích gì thôi?”

“Thôi đủ rồi đấy, trung sĩ!” Vị bác sĩ nói. “Anh ta không đủ sức để chịu đựng sự tra tấn của anh. Hãy để cho bệnh nhân của tôi yên.”

“Tôi không nói dối,” tôi hét và cố gượng dậy.

Điều đó đã làm tôi kiệt sức. Đầu đó, ở xương sườn bỗng có một quả tên lửa nổ tung và tất cả chìm vào bóng tối.

• • •

Lúc tôi mở mắt thì một ngày mới đã bắt đầu. Một tấm bình phong phía dưới chân tôi đã biến mất chỉ còn lại hai bức hai bên. Trên đầu giường tôi là một cái giường khác. Rõ ràng là tôi đã được chuyển sang một phòng khác.

Tôi nằm nghĩ về tất cả những điều gã chó săn vừa nói. Điều đó đã làm tôi

thực sự lo lắng. Không có chiếc xe chạy ngược chiều, không có gã chồng Della và thay vì chiếc Bently thể thao là chiếc Buick mà tôi là người lái. Tất cả những cái đó có nghĩa là sao? Hay đây chỉ là một giấc mơ? Và cả tên chó săn kia cũng chỉ là một phần trong cái đám sương mù mà tôi vừa bơi ra?

Từ sau bức bình phong vị bác sĩ già xuất hiện. Ông có vẻ không hài lòng.

“Tôi thấy không cần phải hỏi anh cảm thấy thế nào vì điều đó rõ rồi,” ông ta nói.

“Vâng tôi cảm thấy khỏe, cảm ơn bác sĩ. Tôi đã nằm ở đây được bao lâu rồi, thưa bác sĩ?”

Ông bác sĩ già nhìn tấm bảng treo cuối giường tôi, đáp:

“Anh được đưa đến đây lúc mười một giờ tối ngày sáu tháng chín. Hôm nay là ngày mười bốn, vị chi là anh đã nằm được sáu ngày.”

“Bác sĩ nói tháng chín?”

“Tất nhiên.”

“Tháng bảy chứ thưa bác sĩ? Tai nạn đã xảy ra vào ngày hai mươi chín tháng bảy, ngày tôi thắng Kid – nhà vô địch từ Miami trong một trận đấu box...”

“Tôi không biết. Anh đã được người ta đưa đến đây ngày sáu tháng chín.”

“Không thể như thế được! Tôi không thể nằm bất tỉnh cả tháng ở chỗ xảy ra tai nạn!”

Ông bác sĩ già mỉm cười.

“Tất nhiên là không thể. Viên cảnh sát giao thông khai là đã có mặt tại hiện trường năm phút sau khi tai nạn xảy ra và một giờ sau anh được người ta chở đến đây.”

Tôi liếm đôi môi khô khốc của mình.

“Thưa, bác sĩ không nhầm chứ ạ?”

“Không, tôi không nhầm,” ông ta nói và ngồi xuống cạnh tôi. “Thôi, đừng lo lắng thế. Mọi chuyện rồi sẽ ổn. Đầu anh bị thương rất nặng. Phải nhờ có phép thần nào đó anh mới sống được đến bây giờ. Anh hãy chuẩn bị tư tưởng cho mình trước đi, sắp tới anh sẽ bị mất trí nhớ một thời gian. Trong trạng thái ấy anh sẽ lẫn lộn ngày tháng và những hồi tưởng về những người đã có mặt với anh trên xe, quá khứ sẽ lẫn lộn, mờ nhạt. Nhưng dần dần mọi cái lại đầu vào đấy. Lúc này anh tin chắc rằng tai nạn đã xảy ra hôm hai chín tháng bảy và không tin là nó đã xảy ra hôm mồng sáu tháng chín nhưng một tuần nữa anh sẽ nhớ lại tất cả. Và nữa, anh đừng để cho cảnh sát chán anh. Bọn đó

biết rằng, nếu anh nói sai sự thật tức là anh cố ý làm thế. Nhưng anh đừng lo, cứ nghỉ ngơi đi cho lại sức.”

Ông bác sĩ già ấy thật dễ thương, ông ta đã làm tất cả những gì có thể và tôi thành thật biết ơn ông nhưng nỗi lo sợ vẫn không để tôi yên. Tôi biết chắc là trận đấu đã diễn ra hôm hai chín tháng bảy và tai nạn đã xảy ra vào chính tối hôm đó.

“Thưa bác sĩ, bác sĩ có thể giúp tôi một việc không ạ?”

“Xin sẵn lòng. Việc gì vậy?”

“Della... Cô gái đã cùng ngồi xe với tôi... Cô ấy làm sao? Không có ở đây à? Cô ấy có thể xác nhận với bác sĩ là tất cả đã xảy ra vào ngày hai chín tháng bảy. Bác sĩ cứ hỏi chồng cô ấy. Anh ta cũng sẽ xác nhận thế.”

Ông bác sĩ già cau mày.

“Đào đâu ra chồng? Anh nói gì thế? Người ta chỉ phát hiện có hai người trong xe đó là anh và cô ấy.”

“Thôi được rồi, cứ cho là trong xe không có chồng cô ấy đi,” tôi điềm tỉnh nói. “Vậy bác sĩ cứ đi hỏi cô ấy. Cô ấy sẽ xác nhận mọi chuyện. Hay là cô ấy không có ở đây?”

Ông bác sĩ già đưa tay vuốt mái tóc đã điểm bạc.

“Mấy hôm trước chúng tôi chưa dám nói thật,” ông ta nói nhỏ nhẹ. “Nhưng bây giờ thì đã có thể nói mọi điều. Lúc người ta tìm thấy anh thì cô ấy đã chết.”

• • •

Sau bữa trưa, thiếu úy cảnh sát Bill Pribkin đến gặp tôi. Nếu không có cô hộ lý báo trước thì tôi không thể tin hẳn ta là một tên cớm. Đó là một gã đàn ông tầm thước đã ngoài năm mươi với khuôn mặt đầy nếp nhăn và đôi mắt ti hí nằm sau cặp kính gọng sừng. Hắn cầm cái mũ trên tay, đi đứng rón rén và nói năng rất ư lịch sự.

Bill đẩy chiếc ghế lại gần giường tôi, ngồi xuống, bắt chéo chân lên và hỏi:

“Đầu thế nào, cậu nhóc?”

Đáp lại, tôi nói đầu tôi đã đỡ đau nhưng vẫn trèm mền, mình toát mồ hôi. Tôi cảm thấy không tin lão, không tin mọi thứ trên đời này và cứ nghĩ là đang bị mọi người xem là thằng tâm thần.

“Bác sĩ nói là anh bị sốc nhưng bây giờ thì chẳng có gì phải lo. Anh không

phải là người đầu tiên sau khi bị chấn thương mất trí nhớ. Anh đừng lo, tôi chỉ hỏi anh vài điều thôi. Chúng tôi muốn xác minh rõ. Cô gái đi cùng anh đã chết. Sau khi đâm vào xe anh, chiếc xe ấy đã bốc cháy. Nhiệm vụ của chúng tôi là tìm cho ra kẻ đã ngồi sau chiếc xe đó. Hy vọng là anh sẽ giúp chúng tôi. Chắc anh cũng muốn chúng tôi nhanh chóng tìm ra kẻ đã gây ra tai nạn.”

Những suy luận của lão nghe ra có lý nhưng tôi không phải là thằng ngu. Trước khi ngất đi, tôi đã nhìn thấy chiếc xe đâm vào chúng tôi đâm vào một gốc cây. Một khi người ta tìm thấy tôi sau đó năm phút, như lời khẳng định của bác sĩ thì chắc chắn họ phải phát hiện ra kẻ đã lái chiếc xe ấy.

Tôi nói là dĩ nhiên tôi cũng muốn nhanh chóng tìm ra kẻ đã gây ra tai nạn.

Bill ném về phía tôi một cái nhìn sắc lém.

“Có thật là anh thường đi nhờ xe không?”

“Thật.”

“Và cô gái đã cho anh đi nhờ là người đã ngồi sau tay lái, khi xảy ra tai nạn?”

Tôi không trả lời. Không hiểu sao cảnh sát cứ cố tình bắt tôi thú nhận tôi là người ngồi sau tay lái khi tai nạn xảy ra. Có thể họ làm thế với mục đích sau khi tôi thú nhận sẽ đổ lỗi cho tôi trong cái chết của Della. Vì thế tôi nói:

“Tôi không lái xe!” tôi hét thẳng vào mặt lão thiếu úy. “Cô ấy lái. Tôi chỉ ngồi bên cạnh, còn chông cô ta ngồi băng sau. Tôi phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây?”

Bill lắc đầu, đôi mắt lão trở nên buồn rầu hơn.

“Cô ấy đã bốc anh lên xe ở đâu hả nhóc?” lão thiếu úy gầm lên. “Anh đang đi trên đường, cô ấy chạy xe qua, anh vẫy tay?”

“Không phải. Mọi việc diễn ra hoàn toàn khác. Thiếu úy cho phép tôi kể lại mọi chuyện chứ? Kể từ đầu đến cuối, được không?”

“Chính tôi cũng đang muốn anh kể đây,” lão Bill nói và rút ra một quyển sổ.

Tôi đã kể cho lão nghe mọi chuyện. Tôi kể về Pittsburg, quê tôi, về ước mơ kiếm được thật nhiều tiền của tôi, về chuyện tôi đã đến Pelotta thế nào, về cái quai hàm của Makredi và dĩ nhiên là cả về những mảnh khoé của Petelli. Tôi kể cho lão nghe chuyện Della đã đề nghị giúp tôi ra sao, chuyện Peny và Benno đã săn đuổi tôi và xe chúng tôi bị đụng thế nào.

“Một câu chuyện thật hấp dẫn,” Bill nghĩ rằng tôi sẽ không kể thêm gì hơn. “Còn bây giờ, nhóc ạ, chúng ta cùng ngủ đi. Trông anh mệt mỏi quá rồi.

Anh biết không, tôi cũng cảm thấy uể oải lắm rồi. Nhưng sếp tôi là một gã khó chịu, không bao giờ cho tôi chợp mắt.” Lão đứng dậy. “Thôi, chào nhóc. Chúng ta sẽ còn gặp nhau. Vài ba hôm nữa tôi ghé. Có thể lúc đó cậu đã tỉnh táo hơn và kể thêm một điều gì đó nữa.”

• • •

Hai ngày trôi qua. Tôi cũng chẳng khá gì hơn. Ông bác sĩ già rất hài lòng với tôi.

“Tôi muốn nhanh chóng được đi dạo,” tôi nói. “Tôi đã được nghe nhiều về Lincoln Beach mà chưa được một lần chiêm ngưỡng.”

Vẻ mặt ông bác sĩ già ngó ra.

“Đây đâu phải là Lincoln Beach. Chúng ta đang ở Miami mà.”

“Miami?”

Tôi cũng ngạc nhiên không kém gì ông bác sĩ.

“Nhưng ở Lincoln Beach cũng có bệnh viện cơ mà?”

“Tất nhiên là có. Bệnh viện ở đó cũng chẳng kém gì ở đây nếu không muốn nói còn tốt hơn.”

“Thế thì có sao người ta lại phải chở tôi đến đây? Từ Lincoln Beach đến đây phải hơn hai trăm dặm chứ ít đâu?”

“Từ chỗ xảy ra tai nạn đến bệnh viện này chỉ có mười dặm thôi. Và vì Miami gần hơn Lincoln Beach nên người ta đã chở anh đến đây.”

Tôi cảm thấy mình bấn loạn.

“Nhưng xe chúng tôi bị tai nạn khi còn cách Lincoln Beach không xa lắm mà? Chiếc xe đã đâm sầm vào chúng tôi chỉ cách Pelotta chừng vài dặm trên đường đi Lincoln Beach.”

“Thôi đừng đau đầu vì chuyện đó nữa,” ông bác sĩ mỉm cười nói. “Mọi việc rồi sẽ rõ cả thôi.”

Lúc bác sĩ đi rồi, tôi cứ nằm nghĩ liệu tôi có mất trí sau tai nạn không? Tôi muốn được gặp lại Bill. Mỗi lần có người xuất hiện trong phòng là tôi lại ngồi dậy nhìn xem có phải Bill không.

Hôm sau, tôi bị người ta chuyển sang phòng khác.

“Có chuyện gì thế? Thế này là nghĩa làm sao? Người ta đang chuyển tôi đi đâu?” tôi hỏi cô hộ lý đang đẩy giường tôi dọc theo một hành lang rộng.

“Bác sĩ cho rằng để anh nằm phòng riêng thì tốt hơn. Ông ta muốn anh

được yên tĩnh cho chóng hồi phục.”

Nguyên do đích thực của việc chuyển phòng này rõ ràng là ở chỗ khác, tôi tự nhủ. Rõ ràng là người ta đã đi đến kết luận bệnh nhân bị tâm thần và nếu để nằm chung với những bệnh nhân bình thường sẽ nguy hiểm. Nghĩ thế tôi rùng mình.

“Tôi không muốn nằm phòng riêng! Trả tôi lại chỗ cũ! Ở đây tôi cảm thấy thoải mái rồi! Tôi không muốn nằm phòng riêng đâu!”

Bất thành linh, bác sĩ xuất hiện.

“Anh đừng lo,” ông ta động viên. “Đến phòng mới anh sẽ thích. Ở đây có cửa sổ nhìn ra một khung cảnh tuyệt đẹp.”

Nghĩa là nếu cứ chống cự người ta sẽ còn đối xử tệ hại hơn nên tôi đành phải đầu hàng.

Thật vậy, căn phòng mới thật dễ thương, nó nhìn ra một cánh đồng trải dài bát ngát. Rõ ràng là người ta phải giấu tôi vì một mục đích gì đó.

Một lúc sau, cửa mở, Bill bước vào.

“Chào nhóc! Có chuyện gì thế?”

“Sao người ta chuyển tôi đến đây?” Tôi gượng ngồi dậy. “Họ định làm gì tôi?”

Bill đẩy ghế lại gần giường, ngồi xuống.

“Theo tôi nghĩ thì bác sĩ không muốn để các bệnh nhân khác nhìn thấy tôi,” lão nói. “Chắc là vì thế. Tay bác sĩ ấy là một người tốt. Mà cũng có thể ông ta muốn cho anh khỏi gượng mỗi khi cảnh sát hỏi chuyện. Đây, một nguyên do nữa nếu anh muốn biết.”

“Ồ, thế mà tôi không nghĩ ra. Thú thật, tôi cứ nghĩ là tôi bị tâm thần nên người ta mới phải cách ly tôi, bắt tôi nằm phòng riêng cơ đấy.”

Bill lấy bao thuốc ra.

“Không nên suy nghĩ lung tung thế.” Lão châm thuốc, chìa cho tôi, rồi rút một điếu hút. “Nếu cô hộ lý còn chích anh nữa thì chắc anh sẽ om sòm lắm.”

Tôi mỉm cười. Lão đã làm cho tôi cảm thấy tự tin hơn.

“Rất tiếc là ông không đến sớm. Tôi đã bắt đầu thấy lo.”

“Cậu biết không, công việc cứ ngập đầu.” Bill ngắm nhìn đầu điếu thuốc đang cháy một lúc, sau đó nhìn tôi chăm chú. “Tôi cần phải nói cho anh biết một điều hệ trọng. Anh có đủ sức chịu được một cú sốc nho nhỏ không?”

Tim tôi như thót lại. Tôi hít một hơi thật sâu.

“Tôi nghĩ là chịu được. Điều gì vậy?”

“Chiếc xe mà chúng ta đang nói không phải hiệu Bently mà là một chiếc Buick màu đen mui trần, ghế đệm da màu đỏ. Người ta đã phát hiện anh ngồi sau tay lái. Cô gái ngồi ở băng sau. Để kéo được cô ấy ra, người ta đã phải cắt nguyên cả băng sau. Ngoài anh và cô gái ra trong xe không còn ai khác. Chính tôi đã xem xét chiếc xe tại nơi xảy ra tai nạn. Và tôi cũng đã trao đổi với viên cảnh sát giao thông, người đã đến hiện trường đầu tiên.”

Tôi ngồi yên nghe Bill nói. Tôi muốn nói một điều để phản đối nhưng không sao nói được. Điều thuốc rơi xuống sàn. Bill cúi xuống nhặt lên.

“Ô sao thế nhóc? Tôi đã báo trước là sẽ có một cú sốc nho nhỏ rồi mà? Dù sao thì cũng đừng để mất tự chủ.”

Tôi hiểu rằng, Bill đang nói thật nhưng trong thâm tâm tôi vẫn cố tự thuyết phục mình rằng lão nói dối.

“Anh nói tai nạn đã xảy ra hôm hai chín tháng bảy,” Bill tiếp bằng giọng thông cảm. “Nhưng trên thực tế mọi chuyện đã xảy ra đêm mồng năm rạng sáng ngày mồng sáu tháng chín. Quyển sổ tiếp nhận bệnh nhân của bệnh viện đã khẳng định điều đó. Vậy anh có thể rút ra kết luận gì nào?”

“Chả rút ra kết luận gì cả! Tôi chỉ biết rằng, chúng tôi đã đâm vào chiếc xe chạy ngược chiều sau khi tôi thắng trong một trận đấu quyền anh với nhà vô địch hạng nặng đến từ Miami. Chuyện đó đã diễn ra hôm hai chín tháng bảy. Tôi thề đó là sự thật.”

“Tôi tin là anh đang nghĩ thế, nhưng trên thực tế mọi chuyện xảy ra lại hoàn toàn khác. Có thể anh không đồng tình với cách giải thích của tôi, nhưng tôi xin được trình bày tất cả. Bác sĩ cho rằng, phải mất mấy tuần nữa trí nhớ của anh mới hoàn toàn hồi phục. Bởi vì anh đã bị chấn thương sọ não mà một khi sức khỏe anh chưa phục hồi thì mọi chuyện đều có thể. Thôi thì ta cứ thử cho tất cả mọi chuyện đã xảy ra như tôi vừa nói đi.”

Tôi liếm đôi môi khô khốc.

“Ông cứ nói đi.”

“Tối hai chín tháng bảy, cách Pelotta vài dặm, một tai nạn đã xảy ra thật. Hai chiếc xe chạy ngược chiều với tốc độ cao đã đâm vào nhau và lật. Một trong hai chiếc đó là chiếc Bently màu đen đã cháy rụi. Tài xế của chiếc xe đó – một thanh niên có tên là Johnny Farrar võ sĩ quyền anh đã chết.”

Đến nước này thì tôi không còn chịu được nữa. Tôi tung mìn, gượng ngồi dậy.

“Ông có điên không đấy! Vì Farrar chính là tôi! Tôi tên là Johnny Farrar.

Sao, ông định biến tôi thành kẻ vẽ chuyện sao?”

Tôi thả mình xuống gối. Toàn thân run rẩy.

“Các báo ở Pelotta đã đăng tải chuyện xảy ra,” Bill tiếp. “Trường thuật rất tỉ mỉ. Tí nữa tôi sẽ cho anh xem báo. Tôi có cảm tưởng là hình như anh cũng đã đọc ở đâu đấy rồi. Và bài báo đã gây cho anh một ấn tượng nhất định. Từ khi anh bị tai nạn cũng đã hơn một tháng rồi còn gì. Nhưng anh đang bị chấn thương sọ não, bị thương nặng ở đầu. Và khi tỉnh lại anh đã nghĩ lầm rằng anh là Farrar, người đã gặp tai nạn trong vụ đâm xe hôm hai chín tháng bảy. Phải cần một thời gian nữa anh mới thoát khỏi ý nghĩ lầm lẫn này. Anh cần phải nghỉ ngơi, thư giãn rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ cả thôi. Song anh cũng đừng tưởng tượng anh chính là Farrar. Không có tai nạn nào xảy ra với anh hôm hai chín tháng bảy cả. Mà anh cũng chưa bao giờ thượng đài với Kid! Hãy vứt bỏ cái ý nghĩ ngông cuồng ấy đi.”

“Ông nghĩ là tôi tin cái câu chuyện thần thoại ngu xuẩn ông vừa kể?” tôi hỏi. “Tôi phải biết tôi là ai chứ? Tôi là Farrar thưa ông! Và tôi đã từng thượng đài với Kid. Tôi có mấy người bạn, họ sẽ xác nhận điều đó. Ở Pelotta có một người biết tôi. Ông cứ mời đến đây người đó sẽ nói cho ông biết tôi là ai. Người đó tên là Tom Rose. Anh ta là chủ một quán bar...”

“Tôi biết.” Bill ngắt lời tôi. “Tôi đã nói chuyện với người đó. Báo chí cũng đã viết về anh ta. Chính anh ta cùng vợ và Brant đã đến nhận dạng. Có lẽ vì nhìn thấy tên họ trên báo nên anh tưởng tượng ra là biết họ. Báo đây anh đọc đi. Anh cứ đọc bài trường thuật vụ tai nạn đi và anh sẽ tin là tôi nói thật.”

Thật vậy, bài báo đã viết đúng như lời Bill kể, chỉ sai một chi tiết. Theo tờ báo thì tôi đã đánh cắp chiếc Bentley ấy.

Tôi ném tờ báo xuống và cảm thấy ngạt thở.

“Chúng tôi đã cố xác minh nguồn gốc của chiếc Bentley nhưng nó gắn biển số giả. Tuy nhiên, chúng tôi đã xác minh được người chủ của chiếc Buick.”

“Rồi sao? Ai là chủ chiếc Buick đó?” tôi hỏi, giọng ghen lại.

“Chính cậu!” Bill đáp nhanh. “Tên cậu là John Rikka. Cậu sống ở thành phố Lincoln Beach, đại lộ Franklin, nhà số ba chín, căn hộ số bốn.”

“Ông nói láo!”

“Yêu cầu bình tĩnh! Tôi đã báo trước là cậu cần có thời gian tiếp thu đúng những gì tôi kể. Danh tính cậu đã được xác minh, người ta cũng đã nhận ra cậu.”

“Trời ơi, lại còn thế nữa! Ai đã nhận ra tôi?” tôi hỏi.

“Anh họ của cậu. Cũng nhờ có cậu ta cậu mới được chuyển sang năm phòng riêng đấy. Sau khi nhận cậu, ông anh họ ấy đã làm tất cả để cậu được năm điều trị đầy đủ tiện nghi và được đặc biệt quan tâm.”

“Tôi không có anh họ nào cả và cũng chưa bao giờ người ta gọi tôi bằng cái tên Rikka ngu xuẩn ấy!” tôi hét lên, đấm tay vào màn.

“Thế mà cậu có anh họ đấy. Tối qua, lúc cậu ngủ say, ông anh họ ấy đã vào đây thăm cậu. Anh ta đã nhận ngay ra cậu. Cộng với biển số xe nữa thì chẳng còn gì nghi ngờ.”

“Tôi không tin một lời nào của ông đâu! Tôi không có anh họ, ông hiểu chưa! Tôi đã nói với ông: tôi là Johnny Farrar!”

Bill nhìn tôi, gãi tai. Vẻ mặt ông buồn rầu, thất vọng tựa hồ như đang phải nói chuyện với một kẻ tâm thần.

“Cậu nghe tôi nói đây, hãy bình tĩnh lại đi. Có thể khi nào cậu nhìn thấy anh họ cậu sẽ nhận ra ngay.”

Tim tôi như ngừng đập.

“Nhận ai? ông đang phét lác gì thế? Ông đang nói về ai vậy?”

“Về ông anh họ của cậu, Rikka ạ. Anh họ cậu đang đợi cậu ngoài hành lang ấy.”

5

Người ấy lặng lẽ bước vào như một cái bóng. Đó là một gã bụng phệ với đôi chân ngắn cùn, to đùng. Những mạch máu nhỏ đỏ li ti trên khuôn mặt tròn quay nhằng nhịt như mắt lưới. Ánh mắt thất thần như hai mắt kính. Đôi môi dày toét ra trong một nụ cười không biểu lộ gì cả. Nhưng có một điều tôi tin chắc là chưa bao giờ tôi nhìn thấy con người ấy. Gã ăn mặc sang trọng với những trang sức đắt tiền. Ngón út của gã được trang điểm bởi một cái nhẫn với một viên kim cương to phải bằng quả trứng bồ câu. Tay phải gã ôm một bó hoa hồng to tướng.

Gã dừng lại cạnh giường và nhìn tôi một lúc lâu. Bill lảng lảng đi chỗ khác.

“Johnny, chào em,” gã cất tiếng chào tôi.

Giọng gã nhỏ và ngọt xớt.

Tôi không mở miệng. Bởi lẽ tôi không đủ sức để nói dù chỉ một lời. Tôi có cảm tưởng tất cả như đang trong một cơn ác mộng.

“Nó trông cũng đã khá rồi đấy chứ,” gã cóm nói với Bill. Johnny, em biết không, em đã làm anh lo sợ muốn chết! Anh đã tìm em khắp nơi. Em cảm thấy thế nào?

“Tôi không biết anh,” tôi nói giọng yếu ớt, đứt quãng. “Anh đi đi!”

“Ồ, thôi đi cậu nhóc, bình tĩnh lại nào!” Bill nói nhỏ. “Cứ để cho người này trao đổi với cậu. Cậu muốn chóng hồi phục có phải thế không nào? Chúng ta cần phải bắt lý trí của cậu trở lại trạng thái bình thường.”

“Tôi đã nói với ông là tôi không quen biết con người này!”

Gã mập để bó hoa lên đầu giường.

“Johnny, em bị thương rất nặng,” gã nói. “Nhưng bác sĩ nói là anh có thể giúp được em.”

Con người ấy đã gây cho tôi một cảm giác sợ hãi. Mặc dù hân cười nhưng trong ánh mắt hân vẫn toát ra một vẻ gì đó lạnh lùng.

“Tôi không có gì để nói với ông cả.”

“Nào, Johnny, chúng ta cố nhớ lại quá khứ xem nào. Chẳng lẽ em đã quên Ginni này rồi sao?”

Không lẽ chuyện này cứ kéo dài mãi? Tôi bấu hai tay vào ra giường.

“Tôi không hiểu ông đang nói gì. Tôi không muốn nhìn thấy mặt ông!”

“Em vẫn không nhớ ra Ginni à? Cô gái mà em đã muốn cưới làm vợ ấy, không nhớ sao?” Gã quay qua nhìn Bill, nhún vai. “Rõ ràng là nó không còn nhớ gì.”

Tôi nhìn gã, không động đậy.

“Tôi phải đi đây,” Bill nói. “Đừng buồn nhóc ạ. Mọi cái rồi sẽ qua, có điều là cậu cũng phải cố gắng nhiều.”

Tôi muốn nói ông ra khỏi phòng cho tôi nhờ nhưng không sao mở miệng ra được. Bill lắc đầu bỏ ra ngoài.

Sau khi Bill đi, một sự im lặng nặng nề kéo dài. Gã mập cất tiếng hát khe khẽ, nhìn tôi bằng ánh mắt của một con rắn độc, đôi môi dày vẫn toé toét trong nụ cười vô cảm.

“Ông cũng đi đi,” tôi nói.

Nhưng gã không đi mà lồi ghế lại ngồi xuống gần tôi.

“Em có biết ở sở cảnh sát người ta gọi lão già vừa rồi là gì không?” gã hỏi. “Là Cáo già Rivkin. Thế mà lão ấy đã mua được em bằng mấy tiếng: ‘Cậu nhóc của tôi, cậu nhóc của tôi!’ Anh dám cá với em là em đã tin rằng gã sẽ làm mọi việc để giúp em. Không phải thế sao? Lão chỉ muốn làm sao để em tin rồi chờ lúc em sơ hở quy em vào tội giết người. Nếu không có anh thì giờ này em đã ngồi trong tù lâu rồi. Lão Rivkin ấy chỉ còn thiếu một điều, đó là động cơ phạm tội. Và lão đang nài nỉ để anh giúp lão. Nhưng anh đã không nói gì với lão vì anh muốn có một đề nghị với em.”

“Tôi không muốn nghe!” tôi nói. “Ông ra khỏi đây đi!”

“Bọn cớm chỉ không biết một điều đó là cô gái kia là ai. Anh có thể nói cho chúng biết và chỉ cần anh nói ra là em toi đời ngay. Tất nhiên, anh sẽ không được gì, nhưng nếu cần anh sẽ kết liễu đời mình như bao kẻ chán đời khác.”

“Tôi không biết ông đang nói gì. Ông không phải là anh họ của tôi. Trước đây tôi chưa nhìn thấy ông bao giờ.”

Nụ cười của gã mỗi lúc một rộng.

“Tất nhiên, tôi không anh em gì với cậu cả! Cậu có muốn tôi nói điều này cho Rivkin biết không? Lúc bấy giờ lão ta sẽ buộc cậu vào ba án mạng một lúc trong khi chỉ cần một vụ thôi là cậu đã đủ đi đời nhà ma rồi.”

“Ông đã nhận nhầm tôi với một người khác,” tôi nói, cố làm ra vẻ rảnh rỗi.

“Tôi tên là Johnny Farrar. Tôi không phải là Rikka và cũng không phải em út gì của ông. Còn bây giờ, mời ông xéo khỏi đây cho!”

“Tôi thừa biết cậu là Farrar và cũng biết chính cậu đã giết Verhan và Reiner. Tôi biết mọi điều về cậu. Nếu không có khẩu súng ngắn thì bọn cớm đã tin chắc đó là một tai nạn rồi nhưng khốn nỗi người ta đã phát hiện ra khẩu súng có dấu vân tay của cậu trên đó.”

“Vậy ông biết tôi là Farrar? Có nghĩa là ông đã nói dối khi khẳng định tôi là Rikka?”

“Rivkin tin cậu là Rikka,” gã mập thong thả nói. “Và một khi hẳn còn tin điều đó thì hẳn vẫn phải nát óc. Nhưng khi nào hẳn biết cậu chính là Farrar thì đời cậu coi như đi tong.”

Tôi đưa hai tay ôm thái dương. Có cảm tưởng tôi sắp phát cuồng.

“Thôi được rồi, không đùa nữa,” gã mập nói và nụ cười lập tức biến mất trên khuôn mặt lão. “Chúng ta sẽ hợp tác với nhau, lúc bấy giờ mọi việc sẽ ổn. Tôi sẽ chỉ cho cậu cách đánh lừa lão Rivkin. Vì tôi với cậu cùng chèo chung một con thuyền nên tôi sẽ giúp cậu xoay xở.” Lão gân cổ, đặt hai tay lên gối, trông lão giống hệt như con rùa. “Tiền cậu giấu ở đâu?”

Tôi ôm lấy hai thái dương.

“Nghe đây,” lão nói. “Cậu đang ở trong ngõ cụt mà chỉ có tôi giúp cậu mới mong thoát ra được. Phải thu xếp mọi chuyện. Tôi sẽ yêu cầu Hem phụ trách vụ này và sẽ nói chuyện với Rivkin. Cậu cứ nói cho tôi biết cậu giấu tiền ở đâu là mọi chuyện sẽ êm xuôi. Cậu sẽ ra khỏi đây trong sạch như thiên thần. Cậu thấy thế nào?”

“Tôi không hiểu ông đang nói gì,” tôi nói và ngạc nhiên với sự răn rỏi của mình.

“Farrar, cậu nên suy nghĩ kỹ đi. Cậu không thể chuồn khỏi đây với đồng tiền đó. Tôi sẽ nói cho cậu biết điều tôi định làm. Cậu có thể dựa vào sự giúp đỡ của tôi. Tôi sẽ cho cậu năm cọc tiền trong số đó, còn lại tôi sẽ làm việc với Rivkin. Thế là sòng phẳng. Đồng ý đi!”

“Nếu ông cho rằng Rivkin có thể kết tôi vào một vụ nào đó thì ông cứ bảo ông ta làm đi. Tôi nhắc lại, ông đang lừa tôi với một người nào đó. Ông cứ tin tôi đi, tôi không hiểu một lời nào trong câu chuyện ông vừa kể.”

“Đừng cáu thế Farrar,” lão nói. “Cậu làm sao thế, không tin tôi à? Cậu nên nghĩ lại đi, suy cho cùng tôi có thể nhõ toẹt vào cậu. Lúc cậu ra khỏi đây cậu sẽ được tự do như một cơn gió. Lúc đó thì tôi cần gì đến cậu nữa? Nhưng bọn

cớm thì không thể. Cậu cứ giao tiền đây cho tôi và tôi sẽ lôi cậu ra khỏi chốn này.”

“Tôi không biết gì cả,” tôi đáp. “Mà có biết chẳng nữa tôi cũng không nói cho ông biết. Còn bây giờ thì xéo đi?”

Cái khuôn mặt mập thù lù của lão biến thành một cái mặt nạ đầy tức giận.

“Đồ ngu!” lão gào, giọng run lên vì tức giận. “Mày giấu tiền ở đâu hả, thằng khốn? Nếu mày không nói mày sẽ hối tiếc vì đã sinh ra trên đời này!”

“Cút đi!”

Lão mập tự chủ lại được. Nụ cười vô cảm lại hiện ra trên khuôn mặt lão. Lão đứng dậy.

“Tuyệt lắm! Nếu cậu đã muốn thế thì mặc xác cậu! Cứ làm theo ý cậu. Vài giờ nữa cậu sẽ được ngồi sau song sắt. Cậu tưởng người ta chỉ buộc cậu vào một án mạng thôi chắc? Cậu nhầm! Ba vụ cơ! Rồi cậu sẽ phải ngồi tù tới hết đời!”

Trước khi tôi kịp suy ngẫm những lời lão mập vừa nói, cô hộ lý bước vào.

“Thế nào, anh em gặp nhau vui vẻ chứ?” cô cười hỏi. “Không bao giờ tôi có thể tưởng tượng hai người là anh em họ. Không có một tí gì gọi là giống nhau!”

“Anh em họ không nhất thiết phải giống nhau, thưa cô,” tôi nói.

“Đúng thế,” cô nói và cầm bó hoa hồng ở đầu giường lên.

“Ông anh mang đến đây à? Đẹp quá!”

“Cô cầm lấy đi. Tôi là người không thích ngắm hoa cho lắm.”

“Anh nói thật? Thế thì em xin, cảm ơn anh.”

Cô dí mũi vào bó hoa. “Anh họ của anh chắc là giàu có lắm. Cứ nhìn cái nhẫn kim cương anh ta đeo thì đủ biết. Cả cái xe nữa, mới sang trọng làm sao!”

“Nhìn vậy thôi, chứ sắp chết đói đấy.”

“Em bắt đầu có cảm tưởng anh là một nhân vật quan trọng.”

“Tôi ấy à? Tôi chỉ là một kẻ bụi đời. Sao tự nhiên cô lại hỏi thế?”

“Anh nói thế là sao! Thế còn hai cảnh sát đứng gác ngoài kia? Họ bảo vệ anh à? Không, em dám chắc anh là một nhân vật đặc biệt.”

Phải khó khăn lắm tôi mới giữ được điềm tĩnh.

“Cô biết không, ông anh tôi cứ tưởng tượng ra là người ta bắt cóc tôi để đòi tiền chuộc. Một ý nghĩ ngu xuẩn – tất nhiên – nhưng biết làm sao được! À, mà cảnh sát canh gác ngoài đó lâu chưa cô?”

“Họ vừa đến xong.”

Lúc này tôi mới thực sự thấy sợ.

“Thưa cô, cô có biết quần áo của tôi người ta vứt đâu không?”

“Tất cả đều cất trong tủ ấy. Sao, anh cần à?”

“Không. Cảm ơn cô. Tôi muốn biết thế thôi. Bác sĩ nói là cuối tuần này tôi sẽ được xuất viện.”

“Anh cần lấy một thứ gì đấy sao?”

“Không! Không, tôi chẳng cần gì cả. Tôi cần phải chợp mắt một lúc. Cuộc thăm viếng vừa rồi đã làm tôi mệt.”

“Cảm ơn anh một lần nữa. Hoa đẹp quá.”

Cô hộ lý đi ra. Tôi ngồi chờ một lúc lâu trên giường. Cần phải chuẩn khỏi bệnh viện... Xét mọi chuyện thì rõ ràng Rivkin và Rikka đã làm tôi với ai đó và muốn đổ lên đầu tôi một tội lỗi gì đó.

• • •

Đồng hồ đã chỉ bảy giờ hai mươi. Thường thì cô hộ lý mang bữa tối cho tôi lúc tám giờ bốn mươi phút... Vậy là tôi còn mười lăm phút nữa để thay đồ và chuẩn khỏi bệnh viện.

Tôi đứng dậy. Chân vẫn còn run nhưng không run như tôi nghĩ... Tôi đến gần tủ, mở cửa ra. Tôi nghĩ là sẽ nhìn thấy cái áo vest mà Brant đã mang tới trước trận đấu nhưng thay cho nó, trên móc áo là hai chiếc sơ mi lụa: một màu xanh đen, một trắng, bên dưới là đôi giày đen bóng loáng, còn ở ngăn trên là một chiếc mũ rộng vành. Tất cả đều không phải đồ của tôi trước khi nhập viện. Nhưng vì không có gì để thay tôi đành phải lấy những thứ đó.

Áo, giày, bộ vest đều vừa vặn như đã được may đo cho tôi vậy. Việc thay đồ lấy đi của tôi năm phút và thay xong tôi cảm thấy mệt lả. Tôi ngồi xuống giường một phút, nghỉ lấy hơi.

Suýt nữa thì tôi quên đội mũ mà không có nó là không thể ra ngoài được, cần phải có nó để che mặt.

Tôi hé cửa nhìn hành lang. Cuối hành lang, cạnh cầu thang, tôi nhìn thấy hai tên cớm. cả hai đứng quay lưng lại phía tôi. Đầu kia hành lang là cửa kính. Lối ra duy nhất là cầu thang nhưng rõ ràng là hai tên cớm sẽ không để tôi đi xa.

Đóng cửa lại, tôi chạy tới cửa sổ, nhìn xuống. Tầng tôi đang đứng là tầng

năm. Dưới tôi một tầng, ở hành lang ngoài trời có đông bệnh nhân đi dạo trước bữa tối. Nếu tôi có chuồn qua cửa sổ thì cũng không thể nào qua mắt họ.

Trong lúc tôi đang điên đầu suy tính làm sao để có thể thoát ra khỏi tình trạng bế tắc này thì ngoài hành lang vang lên tiếng ai đó. Tôi rón rén bước tới hé mở cửa sẵn sàng nhảy tót lên giường giả vờ ngủ. Cô hộ lý với một chàng trai khoác áo choàng trắng đang đẩy một cái xe sang phòng đối diện.

Tôi đứng im, chờ đợi. Lúc đó là tám giờ kém mười. Còn hai mươi phút nữa cô hộ lý sẽ mang bữa tối đến. Nếu muốn chuồn tôi phải hành động ngay lúc này. Từ phòng đối diện, cô y tá và anh chàng mặc áo choàng trắng đi ra.

“Cần phải đến gặp bác sĩ,” anh thanh niên mặc áo choàng trắng nói. “Tôi quên lấy quyết định chuyển bệnh nhân xuống nhà xác.”

“Chắc có ngày anh quên luôn đầu mình đâu đó quá. Nhưng có quên thì cũng chả mất mát gì lớn,” cô y tá đùa rồi quay mặt đi. Anh thanh niên liền ôm eo cô nhưng cô đẩy ra.

“Đừng có giở móng vuốt ra nếu không em...”

“Anh biết!” anh thanh niên nói giọng chua như giấm. “Nếu không em mách với y tá trưởng chứ gì? Chả lẽ em không muốn lâu lâu thư giãn một chút?”

Cô y tá bỏ đi không để cho anh chàng kia nói hết câu. Anh ta chạy đuổi theo.

Tôi mở toang cửa. Hai tên cớm đang cúi trên lan can cầu thang nhìn theo cô y tá và anh chàng kia. Chúng vẫn quay lưng về phía tôi như cũ. Tôi rón rén bước qua hành lang, sang phòng đối diện, mở cửa chui vào. Thần kinh tôi căng thẳng tột độ, suýt nữa tôi đã hét lên khi nhìn thấy cái xác được trùm bởi một tấm ra trắng trên cáng. Toàn thân run rẩy, tôi giở hé tấm ga, nhìn vào. Xác một người phụ nữ nằm trên cáng như đang ngủ. Nỗi kinh hoàng trước hành động liều lĩnh sắp làm xâm chiếm tôi nhưng không có con đường nào khác. Tôi cuống cuống tìm chỗ giấu cái xác nhưng không sao tìm được. Bỗng tôi nhìn thấy một cánh cửa, tôi chạy lại, và mở. Bên trong là một cái bồn tắm. Tôi đẩy cái cáng vào, giở tấm ga ra, cố không nhìn cái xác, bê nó lên, loạng choạng bước tới bồn tắm, giật tấm ni lon che bồn tắm gói lại và để cái xác vào đó rồi kéo cáng ra chỗ cũ.

Kiệt sức, tôi buông mình xuống giường. Toàn thân run rẩy như một chiếc lá. Khó khăn lắm tôi mới lấy lại được bình tĩnh. Không để phí thời gian, tôi

ngồi vào mép cáng ngả người xuống, bỏ mũ ra, kéo tấm ra trùm lên người, kín từ đầu đến chân.

Tôi nằm im chờ một hồi lâu. Lâu lâu, cơn đau lại nhói lên ở hông. Lo sợ cô y tá và anh chàng thanh niên phát giác khi trở lại, tôi đang định nhảy khỏi giường, chui vào nhà tắm trốn thì đột nhiên cửa phòng bật mở. Tôi nằm im nín thở. Cái cáng chuyển động. Anh thanh niên đẩy cáng, vừa đẩy vừa huýt một giai điệu gì đó rất vui tai. Có lẽ ý nghĩ về cái chết đã không đến được với anh.

Đột nhiên cái cáng dừng lại.

“Cái gì trên cáng thế?” Tôi nghe giọng một gã đàn ông. Máu dồn lên thái dương. Rõ ràng đó là giọng tên cớm.

“Cái gì ấy à? Không phải phạm sự của anh,” anh thanh niên đáp. “Người chết.”

“Ồ, ở đây các người chữa trị làm sao thế?”

“Còn hỏi! Tôi thề là bác sĩ trưởng ở bệnh viện này có cả đồng cổ phần ở công ty mai táng.”

“Xác đàn ông hay đàn bà thế?”

“Đàn bà. Chết vì ruột thừa. Tôi nghĩ là bác sĩ giải phẫu đã bỏ quên găng tay trong bụng bà ta. Mà nếu không phải găng tay thì cũng quên một cái gì đó. Bởi lẽ anh biết đấy các bác sĩ giải phẫu thường là những kẻ chúa đoảng!”

Gã cớm phì cười, cái cáng chuyển động. Tiếng cửa thang máy rít lên và đóng lại. Một giây sau, tôi cảm thấy thang máy từ từ đi xuống.

Anh thanh niên vẫn huýt sáo. Một tiếng động nhỏ và cái thang máy dừng. Có tiếng rít nhẹ cửa thang máy bật mở và cái cáng lại được đẩy đi tiếp.

“Chào Jo.” Có tiếng con gái.

“Chào búp bê. Công việc thế nào? Tiến triển tốt đẹp chứ?”

Cái cáng dừng lại.

“Ai thế?”

“Cô Ennismor, phòng 44,” anh thanh niên đáp. “Hôm nay trông em đẹp quá!”

“Bà nằm đối diện với phòng anh Rikka ấy à?”

“Chính bà ta. Ở đấy lúc nào cũng có hai tên cớm đứng canh.”

“Anh đùa đấy à? Y tá trưởng điên sao!”

“Đó là chuyện của ông Rivkin. Anh chả ưa gã ấy tí nào. Lão ấy muốn mua chuộc anh Rikka đấy. Nếu anh ấy hy vọng có thể xoay sở bằng cách giả vờ

mất trí thì lầm. Khi con cáo già ấy nói với bác sĩ Xam rằng, hẳn có đủ cơ sở để buộc Rikka vào tội giết người thì chính anh cũng có mặt ở đó. Ngày mai, khi người ta đến bắt giam Rikka thế nào anh cũng phải đến xem.”

“Thế Rikka đã giết ai vậy?”

“Một cô gái nào đó. Này bé, anh em mình vào thang máy vui vẻ một chút đi! Biết đâu thang máy lại kẹt giữa đường!”

“Xong thôi.”

“Vây chờ anh một phút. Để anh đẩy cái bị thọt đi giao xong trở lại ngay.” Cái cằng lại chuyển động. “Chờ anh ở đây nha mèo con! Sẽ có nhiều màn nhớ đời đấy!”

Cái cằng đụng vào cửa thang máy. Có tiếng người vui vẻ vang lên:

“Người phát minh ra thang máy là vị cứu tinh nhân loại. Nhận lấy cái của nợ này đi em!”

Sau đó là im lặng. Tôi nằm im đợi cho cửa thang máy khép lại rồi tung ga ngồi dậy. Đó là một căn phòng tối om không có cửa sổ song ánh sáng lọt qua khe cửa thang máy cũng đủ cho tôi nhận ra một dãy cằng dài với những cái xác nằm bất động trùm ga trắng.

Tôi nhảy xuống và chụp cái mũ lên đầu. Lúc này, mắt tôi đã quen với bóng tối và tôi nhìn thấy một cái cửa nhỏ ở cuối phòng, có ánh sáng yếu ớt lọt qua.

Đó là cửa dẫn ra một con đường rợp cây xanh với một dãy xe cứu thương. Trời chập choạng tối. Những ngôi nhà thấp thoáng sau hàng rào bệnh viện. Cổng bệnh viện không có bảo vệ.

6

Dưới ánh trăng vàng, những con sóng đại dương như được nhuộm vàng. Một chiếc xe hơi tắt đèn đậu trên bãi biển, một người đàn ông đang loay hoay cởi đồ bên này thùng xe và bên kia là một phụ nữ.

Sau khi cởi đồ, hai người nắm tay nhau chạy xuống nước. Tôi chui khỏi bụi cây chạy tới xe. Lục túi áo vest của người đàn ông, tôi tìm thấy một cái ví. Tôi mở ví lấy trộm năm chục đô la tiền lẻ. Trong ví vẫn còn khá nhiều tiền cho đôi nhân tình. Bỏ cái ví lại chỗ cũ, tôi ném áo vest vào xe rồi quay lại ngồi rình sau bụi cây.

Trong lúc ngồi rình sau bụi cây, tôi đã vạch ra được một kế hoạch hành động. Tất nhiên, Rivkin tin chắc là tôi đang tìm cách chuồn khỏi Miami. Vì chính tôi đã nói với lão là thích đi nhờ xe lang thang đây đó. Vì vậy mà khi thấy tôi biến mất rõ ràng là lão sẽ ra lệnh kiểm tra tất cả các xe từ thành phố ra. Thành thử tốt nhất là trốn đâu đó ở Miami. Cần phải tìm thuê một phòng, lấy có là năm chờ hành lý.

Ở Miami, khách sạn hợp với túi tiền tất nhiên không thiếu nhưng làm sao đến đó được? Cần phải hết sức thận trọng. Đặc điểm nhận dạng của tôi rõ ràng là bất cứ tên cớm nào cũng có. Và Rivkin cũng có bởi lẽ hắn cũng đang truy lùng tôi.

Tôi bước ra con đường dọc bờ biển rực rỡ ánh đèn. Tôi bước chậm, cảm thấy mệt mỏi. Đầu óc căng thẳng như muốn nổ tung ra. Tôi tháo bỏ lớp băng trên đầu ra, vết thương hầu như đã liền da.

Mấy phút sau, tôi đã có mặt trước một khách sạn trông có vẻ hợp với tôi. Nó cũ và yên tĩnh.

“Tôi muốn thuê một phòng,” tôi nói với người quản lý.

“Đưa trước chín đô la,” người quản lý nói giọng khô khốc. “Mấy ngày?”

“Vài ba ngày. Nếu thấy thích có thể tôi sẽ lưu lại một tuần.”

Ông ta gãi đầu.

“Thế anh không có hành lý à?”

“Tôi gởi ngoài ga.”

“Chúng tôi không thích khách không có hành lý, thưa ngài. Chúng tôi có

thể đi lấy hành lý về cho ngài.”

Tôi lấy hai tờ mười đô la ném lên quầy.

“Sáng mai tôi sẽ tự mình đi lấy hành lý. Tốt hơn hết là ông chỉ phòng cho tôi đi.”

Người đàn ông lấy cái chìa khóa treo trên tường rồi đẩy quyển sổ đăng ký khách trọ với cây bút ra trước mặt.

Tôi đăng ký với cái tên John Krosbi.

Ông ta ném về phía tôi một cái nhìn không biểu lộ điều gì, nhấn vào một cái nút và quay đi.

Mấy phút sau, ông già phục vụ phòng với khuôn mặt khó ưa xuất hiện và lấy chìa khóa từ tay người quản lý. Ông ta mặc một bộ đồng phục cũ rích, đầu đội cái mũ cát kết cũ sờn.

“Tầng hai,” ông ta nói. “Anh không có hành lý à?”

“Không.”

Ông ta dẫn tôi vào phòng rồi bật đèn.

“Phòng tắm cuối hành lang. Vòi sen không làm việc, đừng dùng.”

Căn phòng trông tồi tàn: một cái giường cũ, cái bàn, cái tủ nhỏ và một tấm thảm cũ sờn cạnh giường.

“Chả khác gì điện Buckingham!” tôi đùa.

“Sang hơn là khác ấy chứ,” ông ta nói rồi để chìa khóa lên mặt tủ và nhìn tôi chờ đợi. Lúc tôi chìa ra một đô la ông ta trợn trừng mắt tưởng như suýt ngất đi vì sung sướng.

“Thưa, ngài còn cần gì nữa không ạ?” ông ta hỏi vẻ mặt phấn chấn hẳn ra. “Nếu ngài đột nhiên thấy buồn thì tôi có sẵn danh bạ điện thoại của một lô người đẹp rất dễ thương...”

“Ra ngoài đi.”

“Nếu ngài đổi ý cứ gọi điện xuống dưới quầy gọi tôi. Tên tôi là Maddaks.”

“Ra ngoài đi, nhanh lên!”

Chờ cho ông ta đi khỏi, tôi ngồi xuống giường, bỏ mũ ra. Tôi cảm thấy mệt rã rời, mắt cứ riu lại.

Tôi ngồi ngáp, không nghĩ ngợi gì, cứ xoay xoay cái mũ trên tay. Tôi có thói quen giấu những tờ mười đô la dưới vành mũ. Giấu xong rồi tôi lại quên. Và rồi khi mặc cận tôi có để xài như một vật cứu tinh. Lỡ đột nhiên người chủ của chiếc mũ này cũng có thói quen tương tự thì sao, tôi bỗng nghĩ thế. Tôi thò tay vào vành mũ, lôi một tờ giấy mỏng rồi giở ra. Đó là một tờ hóa

đơn, trên đó tôi đọc được dòng chữ: “John Farrar. Cảng biển, sân bay Miami”. Dưới mục tên hàng hóa là mấy chữ: “Một va-ly”. Ngày, giờ gửi là: mười tám giờ năm phút.

Tôi ngồi một hồi lâu, im lặng nhìn tấm thảm cũ sờn cạnh giường. Tôi là một người không tin có ma nhưng đột nhiên cứ nhìn thấy hết bóng ma này đến bóng ma khác. Rõ ràng là trong trí nhớ của tôi đã có một khoảng trống bốn mươi ngày và theo lời Rikka thì trong khoảng thời gian đó tôi đã giết hai người đàn ông và một phụ nữ. Tất nhiên, Rikka có thể nói dối nhưng vì tôi chưa hoàn toàn mất trí nên tôi có thể xác minh được tất cả những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian hơn bốn mươi ngày đó. Cần phải bắt đầu từ vụ tai nạn trên đường chạy xe từ Pelotta đi Lincoln Beach. Phải đến nơi đã xảy ra tai nạn để tìm lại những dấu vết đáng ngờ. Tất nhiên, những thứ đựng trong va-ly sẽ giúp tôi nhớ lại những sự kiện đã xảy ra trong vòng bốn mươi ngày qua. Theo tờ hoá đơn thì tôi hoàn toàn có quyền nhận lại cái va-ly ấy bởi lẽ chính tôi đã gửi nó vào kho bảo quản.

Tôi bốc điện thoại lên.

“Gọi Maddaks lên phòng tôi. Tôi cần thuốc lá. Nói với ông ta là nhanh nhanh lên dùm.”

Hai phút sau, Maddaks xuất hiện. Cái mặt chuột chù của lão tràn đầy hy vọng...

“Sao, ngài nghĩ lại rồi à? Ai lại không vui một tí!” lão nói sau khi đã đóng chặt cánh cửa phòng sau lưng.

“Ông có thuốc lá đấy chứ?”

Lão trao cho tôi bao thuốc.

“Tôi biết một con bé tóc vàng trẻ măng...”

“Vấn đề không phải ở đấy.”

Châm một điếu thuốc, tôi rút từ trong túi ra hai tờ mười đô, gấp đôi chúng lại.

“Ông muốn kiếm tiền chứ?”

Lão tròn xoe mắt, hau háu nhìn hai tờ giấy bạc.

“Xin ngài cứ ra lệnh, tôi sẵn sàng phục vụ.”

Tôi chìa cho lão tờ hoá đơn.

“Ông hãy cầm cái này đi nhận cái va-ly về đây cho tôi.”

“Đi đâu? Ngay bây giờ?”

“Đúng thế. Ngay bây giờ. Tất nhiên là nếu ông muốn kiếm hai mươi đô.”

Lão đưa tờ hoá đơn lên đọc.

“Tôi tưởng tên ngài là Krosbi,” lão nói và nhìn tôi nghi ngờ.

Tôi không trả lời mà chỉ lẳng lặng đút hai tờ giấy bạc vào túi.

“Tôi có nói gì đâu mà ngài bức!” lão vội vàng thanh minh.

“VẬY ông đi lấy va-ly đi. Và nhanh lên!”

Lão nhảy cẫng lên như đứa trẻ bắt được quà.

Trong lúc chờ đợi, tôi đã cố gắng suy ngẫm lại những việc mà tôi đã biết. Và thế, đêm mồng năm rạng ngày mồng sáu tháng chín tôi đã có mặt trên con đường cách Miami bảy mươi lăm dặm, ngồi sau tay lái một chiếc Buick mui trần, được đăng ký dưới cái tên Johnny Rikka. Cùng ngồi xe với tôi là một cô gái tên Della hay là một cái tên khác chưa rõ. Tai nạn xảy ra. Có thể tôi đã mất tay lái vì không thấy người ta nói gì về chiếc xe khác. Cô gái chết còn tôi thì ngất và được một viên cảnh sát đi ô tô phát hiện. Người ta cũng đã nói đến khẩu súng ngắn có dấu vân tay mà nhờ chúng Rivkin đã cho rằng đó không phải là một tai nạn mà là một vụ giết người có tính toán từ trước, cần phải xác minh cô gái kia là ai và từ đâu cô ta có súng. Một chi tiết quan trọng cần phải xác minh nữa đó là tại sao chiếc xe lại đột nhiên mất tay lái. Rivkin nói là tôi có một căn hộ trên đại lộ Franklin ở Lincoln Beach. Tôi nhớ là Della đã nói với tôi rằng cô với chồng đang sống tại Lincoln Beach và đề nghị tôi đến đó với họ. Như vậy, xét theo những gì tôi biết, có thể khẳng định rằng không những tôi đã sống ở Lincoln Beach bốn mươi ngày mà còn kiếm rất nhiều tiền. Bộ vest tôi đang mặc là một bằng chứng và việc tôi có một chiếc Buick cho phép nghĩ rằng tôi đã có không ít tiền. Nhưng làm sao lại có một bước ngoặt như thế trong vòng có bốn mươi ngày được?

Tôi cũng suy ngẫm đến những điều gã mập Rikka đã nói với tôi. Nếu tin lời gã thì tôi đã kết hôn với một cô Ginni nào đó. Vậy tôi đã gặp cô ấy và lúc này đây cô ấy đang ở đâu?

Tôi sực nhớ tới những câu nói của lão: ‘*Cậu đã giết Vertham và Reiner.*’ Họ là ai? ‘*Cậu giấu tiền ở đâu?*’ ‘*Tiền nào?*’ ‘*Ra khỏi đây cậu hoàn toàn tự do muốn làm gì thì làm. Tôi chả liên quan gì nữa. Họ sẽ quan tâm đến cậu.*’ Họ là những ai? Và tại sao lại họ quan tâm đến tôi?

Có tiếng chân Maddaks vang lên ngoài hành lang. Tôi vừa chụp vội cái mũ lên đầu thì lão không thèm gõ cửa xách một cái va-ly to tướng bằng da màu đen vào, đặt lên giường.

“Đây, thưa ngài,” lão thở dốc, nói. “Trời ơi, nó nặng như có cả đồng vàng

trong đó.”

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cái va-ly đó. Trên quai nó có một mẫu da có ghi tên người chủ. Trên miếng da có một mẫu các tông có dòng chữ do chính tay tôi viết: *John Farrar*.

Tôi thử giật giật ống khóa, nó bị khóa. Mở được nó không phải đơn giản.

“Một cái va-ly đắt tiền,” lão bồi phòng nói nhìn tôi chăm chăm.

“Nhưng tôi đánh mất chìa khóa, ông có thể kiếm cho tôi cái tuốc nơ vít không?”

Ánh mắt của Maddaks tỏ vẻ nghi ngờ nhưng tôi chẳng thèm để ý.

“Sao, ngài định phá khóa sao?” lão hỏi. “Tôi có một bộ dụng cụ chuyên để làm việc đó.”

“Thế thì đi lấy đi,” tôi lệnh.

Lão bồi phòng chạy biến đi. Còn tôi cứ ngồi nguyên trên giường nhìn cái va-ly với cảm xúc sợ hãi và hy vọng lẫn lộn. Cái va-ly ấy đựng gì? Nó có phải là chìa khóa để mở những bí mật của bốn mươi ngày qua không?

Năm phút sau, Maddaks xuất hiện. Thế mà tôi có cảm tưởng như đã phải đợi lâu năm giờ liền. Lão cúi xuống cái va-ly, thọc một que kim loại vào ổ khóa xoay xoay mở khóa. Lão lần lượt mở luôn mấy ổ khóa nữa.

“Không có gì đơn giản hơn nếu biết cách,” lão nói như khoe.

Đành phải trao hai mươi đô cho lão như đã hứa.

“Hẹn gặp lại ông ngày mai,” tôi nói với Maddaks vì muốn lão ra khỏi phòng càng nhanh càng tốt.

Lão chưa kịp đóng cửa phòng thì tôi đã vội vàng mở va-ly ra. Tôi không biết mình đã hy vọng thấy gì trong chiếc va-ly đó nhưng ít ra là không phải là cái tôi nhìn thấy. Chiếc va-ly chứa đầy tiền.

Tôi ngồi lặng đi một lúc lâu, thậm chí không đủ sức để cử động. Sau đó, tôi đưa hai bàn tay bốc từng cọc tiền ném ra giường. Hai trăm năm mươi ngàn đô la!

Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao Rikka lại hỏi mãi tôi chuyện tiền. Nhưng làm sao số tiền này có thể có trong valy được cơ chứ?

Hai trăm năm mươi ngàn đô! Một nguyên do đáng để giết người! Chả lẽ vì chúng mà tôi đã giết ba mạng người, hai người đàn ông và một phụ nữ?

Nếu như tôi không bị buộc tội giết người thì tôi sẽ không bao giờ đụng tới những đồng tiền kia. Tôi sẽ xách va-ly đến đưa cho Rivkin để lão ta giải quyết. Nhưng lúc này mà xách va-ly giao cho lão nghĩa là giúp lão tìm ra

động cơ giết người, điều mà lão đang thiếu để buộc tôi vào một vụ giết người có chủ đích. Mà nếu so với tội đó thì có bị bắt với va-ly tiền này tội tôi cũng chả khác nhau là mấy.

Tôi đang có hai trăm năm mươi ngàn đô và tôi quyết định sẽ sử dụng chúng để điều tra làm rõ mọi chuyện.

Tôi sẽ mua Maddaks. Sẽ mua đứt cả lão quản lý hói đầu của khách sạn. Tôi mất cho Maddaks một trăm đô còn lão hói thì mất nhiều hơn một chút – một trăm năm mươi đô la. Bây giờ thì sáng mai chỉ cần mở báo ra là cả hai sẽ biết tôi là ai.

7

Thật vậy, tất cả các tờ báo đều đăng tải tên, đặc điểm nhận dạng của tôi trên trang nhất. “Người này đang bị cảnh sát truy nã vì có liên quan đến vụ giết một phụ nữ. Bất cứ ai thấy hắn đều phải liên hệ với đại úy Bill Rivkin, phòng chống tội phạm.”

Nhưng vì trong thông báo không nói đến tiền thưởng nên cả Maddaks lẫn lão hói không thèm để ý. Cả hai chỉ quan tâm làm sao để tôi và những đồng tiền của tôi an toàn.

Tôi ngồi lì trong phòng khách sạn hai tuần liền. Bộ ria mép và cặp kính gọng sừng đã làm khuôn mặt tôi hoàn toàn thay đổi và bây giờ tôi có xuất hiện ngoài đường cũng không sợ những người qua đường có đọc được thông báo truy nã tôi trên báo nhận ra.

Tôi đã thuê Maddaks tìm mua cho tôi xe hơi và vũ khí. Lão ta đã tìm mua cho tôi một chiếc Plymut màu đen cũ nhưng đó chính là chiếc xe tôi đang cần và trao cho tôi hai khẩu súng với mấy băng đạn dự phòng. Một khẩu ba tám ly là loại súng bọn gang-tơ ưa dùng nhất và một khẩu hai mươi hai ly để phòng khi đột nhiên phải dùng đến súng máy loại nhẹ.

Sang ngày thứ mười sáu, tôi thấy nóng ruột nên quyết định rời khách sạn lúc chín giờ tối. Khẩu ba tám ly nằm cạnh tôi trên ghế còn khẩu khác tôi nhét trong túi áo vest. Nếu bị bắn tôi sẽ bắn trả.

Tôi lái xe chạy theo đại lộ Biskai hướng về trung tâm, thận trọng, nghiêm chỉnh chấp hành luật để tránh bị cảnh sát giao thông giữ lại. Dọc đường tôi gặp mấy xe cảnh sát tuần tra và cảnh sát giao thông đi mô tô nhưng không ai thèm để ý đến tôi.

Sau sáu giờ phóng hết tốc lực, xa xa ánh đèn thành phố Lincoln Beach đã hiện ra lấp lánh. Tôi quyết định không dừng lại và cho xe chạy qua thành phố. Mục tiêu chính của tôi lúc này là đến được nơi đã xảy ra tai nạn với chiếc Bentley. Sau đó, thế nào tôi cũng phải quay lại Lincoln Beach.

Tôi vẫn nhớ rõ chỗ đã xảy ra tai nạn. Ở đây, có một con dốc với hai hàng dứa xanh hai bên. Cách Lincoln Beach chừng năm mươi dặm, tôi cho xe dừng lại. Lúc ấy là năm giờ sáng, mặt trời đã nhô lên phía chân trời.

Tôi tắt đèn, đậu xe vào bên đường sau đó châm thuốc hút. Tôi cảm thấy sốt ruột song vẫn cố chờ cho tới khi trời sáng hẳn.

• • •

Một lúc sau, tôi nổ máy và chạy tới chừng một dặm và cuối cùng thì tôi cũng tìm ra chỗ đã xảy ra tai nạn. Mặc dù đã hơn hai tháng kể từ khi tai nạn xảy ra nhưng tôi vẫn nhận ra ngay: gốc cây bị đâm tróc, đám cỏ cháy đen.

Cho xe chạy qua chỗ đó chừng bốn dặm, tôi giấu xe vào một bụi rậm cạnh đường. Để xe gần chỗ mới xảy ra rất nguy hiểm bởi có thể sẽ gây nghi ngờ cho bất cứ viên cảnh sát nào đi tuần.

Với một sự thận trọng cao độ, tôi cuốc bộ lại chỗ đã xảy ra tai nạn.

Việc xem xét hiện trường đã cướp mất của tôi ba mươi phút quý giá mà không phát hiện được điều gì mới. Dĩ nhiên, ở đây nếu có gì đáng quan tâm thì chắc chắn cảnh sát đã thu thập hết. Song, tôi nghĩ việc tôi có mặt tại hiện trường sẽ giúp tôi nhớ lại một điều gì đó. Thế nhưng cả chuyện đó cũng không xảy ra.

Trong thời gian mười sáu ngày nằm lỳ trong phòng khách sạn, không phải một lần, tôi đã cố tìm hiểu những điều đã xảy ra, cố gạt màn sương mù đang bao phủ bốn mươi ngày bí ẩn mà tôi đã trải qua. Lâu lâu, một vài tia sáng lóe lên. Trong trí nhớ của tôi xuất hiện một cô gái tóc vàng xinh đẹp nhưng khi tôi cố tập trung mọi chú ý vào cô thì lập tức cô ta lại biến thành một con sư tử hung dữ gầm gừ chực vồ lấy tôi. Điều đó xảy ra thường xuyên và mỗi lần như thế tôi lại giật mình thức dậy, mồ hôi toát ra như tắm. Không biết có phải đó chỉ là ác mộng hay cô gái tóc vàng và con sư tử hung dữ kia có quan hệ với bốn mươi ngày tôi mất tích?

Ngồi trên cái gốc cây bị húc đổ, với điều thuốc cháy trên tay, tôi nhớ lại cảnh chiếc xe chạy ngược chiều đã lao vào xe chúng tôi thế nào, Della đã rú lên ra sao... và cả tiếng kim loại rít lên khi hai xe đụng nhau. Tôi cũng nhớ lại cảnh khi chiếc Bentley nhảy dựng lên, tôi đã bám vào táp lô xe, mắt nhắm nghiền thế nào. Rồi một đám lửa bùng lên, sau đó xung quanh chìm vào bóng tối. Đột nhiên tôi sực nhớ tới ngôi nhà gỗ trên bờ đại dương. Tôi đã nhìn thấy nó khá rõ. Ngôi nhà được lợp bằng tôn tráng kẽm, có một ô cửa kính bị vỡ.

Đó là một điều gì mới mẻ đối với tôi và chắc là có liên quan đến những sự kiện xảy ra sau tai nạn trên xa lộ. Phấn chấn trước phát hiện mới ấy, tôi đứng

bật dậy, đưa mắt chăm chú nhìn quanh. Từ xa lộ có một con đường đất nhỏ đi qua một rặng dừa thấp dẫn ra đại dương. Như có ma đuổi, tôi chạy theo con đường đó, băng qua rặng dừa, lao thẳng tới bãi biển. Tôi xem xét, tìm kiếm một hồi lâu nhưng không phát hiện thấy ngôi nhà nào cả. Sau đó, tôi quyết định đi vòng sang phải nhưng không hiểu sao lại đổi ý, quay ngoặt qua trái. Tôi cảm thấy mình như một người mù trong căn phòng quen thuộc của mình. Không hiểu sao tôi tin là bản năng sẽ giúp tôi tới được ngôi nhà gỗ đó.

Tôi cứ thế đi chừng mười phút thì nhìn thấy ngôi nhà thật. Nó giống hệt như trong trí tưởng tượng của tôi: cũng nhà gỗ, cũng lợp tôn tráng kẽm với một ô cửa kính vỡ. Trước cửa nhà, một người đàn ông trung niên đứng hút thuốc. Ông ta mặc chiếc quần jean trắng sờn rách. Người đàn ông nhìn về phía tôi. Tôi nhận thấy ông ta có vẻ lo sợ.

“Chào ông anh,” tôi tiến lại gần, nói. “Ông anh đang thưởng thức cảm giác cô đơn đấy à?”

“Ngài từ đâu tới thế?”

“Ngồi sau vô lăng suốt đêm, muốn đuổi chân một lúc. Ông anh có cà phê không?”

“Có. Nhưng phải pha. Để tôi mang ra cho ngài.”

Tôi ngồi xuống một cái thùng gỗ. Tôi có cảm tưởng là tôi đã nhìn thấy con người này ở một nơi nào đó rồi.

Ông ta quay lại với hai tách cà phê nóng trên tay và trong lúc tôi uống ông ta cứ chăm chăm nhìn tôi không chớp mắt.

“Lạ thật,” cuối cùng ông ta lên tiếng, “tôi có cảm tưởng là hình như tôi đã nhìn thấy ngài ở một nơi nào đó.”

“Có lẽ ông đã nhìn thấy ông anh của tôi,” tôi quyết định đi sâu tìm hiểu với hy vọng moi được càng nhiều điều càng tốt. “Anh tôi từng bị tai nạn ở gần đây, hôm ấy là ngày hai chín tháng chín, ông còn nhớ chứ?”

Người đàn ông vội vàng ngoảnh mặt đi.

“Tôi chưa bao giờ nghe chuyện đó,” ông ta đáp.

Rõ ràng là ông ta nói dối.

“Hôm đó, anh tôi bị thương,” tôi chăm chú quan sát người đàn ông, nói tiếp. “Anh ấy bị mất trí nhớ, không thể nói gì về chuyện xảy ra nên bảo tôi đi tìm hiểu sự việc.”

“Tôi đã nói với ngài là tôi không biết gì. Vậy nếu ngài đã uống hết cà phê thì xin lỗi, tôi có việc.”

Tôi lôi ra một cọc tiền.

“Tôi không muốn ông mất thời gian vô ích,” tôi chìa cọc tiền cho người đàn ông. Mắt ông ta sáng lên.

“Thôi được, nếu đó là anh ngài thì...”

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây?” tôi hỏi nhanh.

“Họ đến đây hai người. Cô gái nói với tôi là anh ấy bị đánh vào đầu và cướp mất xe nhưng tôi biết là cô ta nói dối. Họ đung xe, chiếc xe đã bốc cháy. Cảnh sát đã phát hiện trong xe có xác chết.”

“Đúng thế. Thế cô gái ấy nhìn thế nào?”

“Một người đẹp tóc đen, mắt đen. Cô ta mặc một cái rộp xanh da trời rất sang trọng. Nhìn biết ngay là một quý bà giàu có.”

Vậy cô ta chính là Della.

“Ông anh của ngài làm ra vẻ như chết đến nơi nhưng thực ra là không phải thế. Anh ta chỉ muốn bắt tôi tin là anh ta sắp gần đất xa trời. Cô gái đã nhờ tôi gọi điện cho một gã nào đó và đã đưa số điện thoại cho tôi. Trạm điện thoại tự động ngay trên xa lộ, cách nhà này chừng tám trăm mét và tôi đã đến đó gọi cho gã kia. Gã ấy nói sẽ phóng xe đến ngay. Lúc trở về, nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hai anh chị đang nói chuyện với nhau. Song, khi tôi vào thì anh chàng lại giả đò chết.”

Tôi hiểu như thế nghĩa là sao rồi.

“Thế ông còn nhớ số điện thoại không?”

“Có. Lincoln Beach. 44-44.

“Tên cái gã ông đã gọi điện là gì?”

“Nik Reiner. Cô gái đã bảo tôi gọi cho gã có cái tên ấy.”

Tôi bỗng có cảm tưởng tôi bị người ta tống cho một cục nước đá vào miệng.

“Ông có nhớ cô gái đã nói với ông điều gì không?”

Người đàn ông cau mày suy nghĩ một hồi lâu.

“Cô ấy nói với tôi là Rikka bị tai nạn và Reiner phải đưa xe đến đón họ gấp.”

“Và gã ấy đã đến?”

“Vâng.”

“Ông có nhìn thấy hãn không?”

“Không. Lúc hãn đến thì tôi đã đi ngủ.”

Bây giờ thì tôi biết chắc là sau khi xảy ra tai nạn tôi và Della đã có mặt

trong ngôi nhà này.

Như thế có nghĩa người chết cháy trong xe là Pol.

Cần phải xác minh xem gã Reiner kia là ai. Hiện tôi đã có số điện thoại của hắn. Nhưng cứ sao Della lại đột nhiên gọi tôi là Rikka? Cô hay là một cô nào khác đã chết trong tai nạn trên chiếc xe khác hôm đó?

Cảm ơn chủ nhà, tôi đi bộ về chỗ giấu xe.

• • •

Tám giờ sáng, tôi lên xe quay về Lincoln Beach. Đường phố vẫn còn vắng vẻ. Nhưng có một điều đập vào mắt tôi đó là một thành phố không phải dành cho người nghèo. Những tòa nhà cao tầng, nhà hàng, khách sạn, những đường phố đầy hoa – tất cả chứng tỏ đây là một nơi phồn hoa, đô hội. Tôi chọn cho mình một khách sạn nằm cách xa xa lộ.

Thả mình xuống giường, tôi ngủ thiếp đi ba giờ liền. Suốt một đêm phải ngồi sau tay lái đã làm tôi mệt rũ rời. Thức dậy lúc đồng hồ chỉ mười một rưỡi, tôi xách chiếc va-ly da màu đen xuống xe, mở cốp ném vào đó khóa lại và lái xe vào trung tâm.

Gửi xe vào bãi, tôi bước vào một quán cà phê.

Có một điều cần phải xác minh ngay. Tôi bước vào phòng điện thoại bốt máy bấm số 44-44. Có tiếng tút dài và tiếng phụ nữ vang lên đầu dây bên kia.

“A lô? Casino *Lincoln Beach* nghe đây. Anh cần gì?”

“Tôi muốn nói chuyện với Nik Reiner,” tôi nói giọng nhỏ nhẹ.

“Ngài Reiner không còn ở với chúng tôi nữa. Ai ở đầu dây thế?”

“Bạn anh ấy. Tôi vừa xuống máy bay. Tôi có thể tìm anh ta ở đâu?”

“Rất tiếc, thưa ngài,” người phụ nữ đầu dây bên kia rõ ràng là đang bối rối. “Ngài Reiner đã chết, thưa ngài.”

“Làm sao chết?” tôi thảng thốt. “Chết hồi nào?”

“Chết ngày ba mươi tháng bảy.”

Có nghĩa là một ngày sau khi gã phóng xe đến chỗ tôi và Della gặp tai nạn. Tôi lại cảm thấy lo sợ.

“Vì sao anh ấy chết?”

“Xin chờ cho một phút. Đừng đập máy.”

Có một tiếng cắc và từ đầu dây có giọng người hỏi:

“Ai đầu dây thế?”

Giọng nhỏ nhẹ, như nghẹn lại, đúng là giọng Rikka. Tôi không lên tiếng mà ép ống nghe sát tai nghe tiếng thở của hắn.

“Ai gọi đấy?” Rikka lại hỏi. “Johnny, cậu đấy à?”

Tôi muốn đập máy nhưng giọng nghẹn lại và tiếng thở nặng nhọc ấy như thôi miên tôi. Rồi đột nhiên, giọng một người khác nói chen vào:

“Đại úy cảnh sát Heim nghe đây. Hãy báo cho tôi biết anh từ đâu gọi đến?”

Tôi vội vàng đập máy và nhanh chóng chuồn khỏi quán. Tôi đã hành động quá mạo hiểm. Tôi đã sai lầm khi gọi điện thoại cho Rikka vì như thế chả khác gì nói tôi đang ở Lincoln Beach.

Tôi ngồi vào xe, kéo mũ che mặt, tay nắm chặt báng súng. Không cần phải đợi lâu, một chiếc Cadillac màu đen, to đùng phóng tới. Nó đậu lại trước quán cà phê, cách chỗ tôi chừng mười mét. Từ trong xe hai người đàn ông bước ra. Tôi không ngờ lại gặp chúng. Đó là Peny và Benno.

Tôi châm thuốc rít một hơi rõ dài. Hai gã bắn thủ ấy ở đâu mà xuất hiện nhanh thế không biết? Có thể cả hai đang làm việc cho Rikka. Tôi còn nhớ, Henry có lần nói chúng sẽ không rời tôi một khi chưa cho tôi về bên kia thế giới.

Vài phút sau, hai tên găng-tơ ấy từ quán đi ra, đứng nhìn xung quanh một lúc lâu rồi leo lên xe chuồn thẳng.

Bây giờ tôi lại có cái để suy tính. Tôi có thể dàn xếp với Rikka nhưng liệu tôi có nhiều cơ hội để chơi lại với cả băng gồm Rikka – Peny – Benno không? Với hai tên găng-tơ thì rất tiếc là tôi biết quá rõ: chúng là những tên giết người chuyên nghiệp.

Song, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, tôi cũng không bao giờ để cho chúng đặt tay lên va-ly tiền. Lúc này, khi chúng đã biết tôi đang có mặt ở thành phố có họa diên mới mang va-ly tiền theo. Cần phải giấu nó vào một nơi an toàn.

Tôi phóng xe trở về khách sạn. Thấy tôi, gã bồi chạy ra mở cửa.

“Tôi còn có việc phải đi ngay,” tôi nói. “Gần đây có nhà băng nào không?”

“Tòa nhà thứ nhất bên trái là nhà băng đấy, thưa ngài. Nó dễ nhận lắm.”

Gã bồi nói đúng: tôi đã tìm ra nhà băng không mấy khó khăn. Đó là một tòa nhà cao phải đến hai chục tầng, chiếm gần hết nửa khu phố. Trước cửa nhà có năm gã lực lưỡng được trang bị tận răng đứng canh.

Tôi dừng xe, bước xuống. Một gã bảo vệ tiến lại. Bốn gã kia nhìn tôi không rời mắt.

“Tôi muốn gửi cái va-ly vào kho bảo quản,” tôi giải thích. “Vậy tôi phải làm gì?”

“Ngài có mang theo xe không, thưa ngài?”

Tôi mở cốp lấy va-ly ra. Gã bảo vệ chìa tay định xách dùm nhưng tôi từ chối.

“Thôi, thôi cảm ơn, tôi không đến nỗi quý phái như anh tưởng đâu, tôi tự xách được rồi. Tôi phải mang vào đâu đây?”

“Xin ngài đi theo tôi.”

Gã bảo vệ dẫn tôi vào một căn phòng rộng như một phòng chờ ở nhà ga xe lửa, có bao bọc bằng những lưới sắt to. Trên trần có gắn một chiếc cầu có mấy gã bảo vệ khoác tiểu liên đang đi đi lại lại. Không có cách gì đột nhập vào một pháo đài như thế.

Người ta dẫn tôi tới gặp một chàng trai trẻ với nước da tái đang ngồi với vẻ mặt của một gã hoàng tử đang buồn. Thấy tôi, anh chàng đứng dậy, cúi chào.

“Ngài Ishem sẽ tiếp ngài,” gã bảo vệ nói rồi bỏ đi.

“Ngài muốn thuê két sắt phải không?”

“Phải.”

“Vậy xin mời ngài đi theo tôi.”

Một cái thang máy đưa chúng tôi lên tầng năm, sau đó, chúng tôi tới một cánh cửa sắt khóa chặt với một gã bảo vệ đứng canh.

“Tôi cần chìa khóa két bốn sáu,” Ishem nói.

Gã bảo vệ trao chìa khóa và chúng tôi bước vào một căn phòng không lớn lắm, nơi có hai cái đi-văng, một cái bàn, một tấm thảm cũ dưới sàn. Một cái két sắt gắn liền với tường.

“Ồ, có thể sống luôn ở đây được chứ hả chơi!” tôi thốt lên.

“Vâng, chúng tôi có không ít khách hàng muốn làm việc với các tài liệu mà không đi ra khỏi nhà băng. Chúng tôi luôn tạo mọi tiện nghi cho khách hàng,” Ishem giải thích, sau đó khóa cửa lại. “Bí số của kho này là mật hiệu bằng lời: *Kinh tế*. Nó khá dễ nhớ. Có thể ngài cần đến két sắt lúc bấy giờ ngài cứ tự mở lấy. Trong trường hợp...”

“Tôi hiểu. Đây không phải là lần đầu tiên tôi sử dụng đến kỹ thuật này.”

Tôi thử bấm từ ‘kinh tế’ trên ổ điều khiển và khi bấm xong cánh cửa kho tự động mở ra.

“Cửa khóa kho phải gửi trả lại nhân viên bảo vệ. Khách hàng không được phép giữ nó, đó là nguyên tắc của nhà băng. Ngài còn muốn yêu cầu gì nữa không ạ? Ví dụ như ngài muốn cho một người nào đó sử dụng nữa chẳng hạn?”

“Không một ai có quyền đụng vào két nếu không có tôi,” tôi nói vẻ cương quyết. “Bảo vệ nhà băng sẽ nhận ra tôi chứ?”

Ishem cười trịch thượng.

“Khi ngài mở kho, ngay lập tức có một thiết bị tự động chụp ảnh ngài. Ảnh ngài sẽ gắn liền với tấm các đăng ký và nó sẽ được đối chiếu rất kỹ mỗi khi ngài cần mở khóa.”

“Thế là tôi yên tâm.”

“Còn bây giờ có lẽ đã đến lúc chúng ta phải làm một vài thủ tục nho nhỏ, thưa ngài.”

“Tôi muốn kiểm tra các thứ trong va-ly trước khi khóa két,” tôi nói. “Anh có thể gọi điện cho tôi sau vài phút nữa được chứ?”

“Dĩ nhiên. Ngài biết phải tìm tôi ở đâu rồi. Bảo vệ sẽ dẫn ngài đến thang máy.”

Ishem bỏ đi, tôi mở va-ly, lấy ra mười cọc tiền toàn tờ một trăm đô la, đủ dùng cho nhiều ngày tới, nhét vào túi áo vest và nhận thấy hơi lạnh của băng súng ngắn hai hai ly. Khẩu thứ hai tôi để ngoài xe bởi lẽ mang theo người cả hai khẩu không tiện, tôi quyết định để khẩu hai hai ly vào va-ly. Xong việc, tôi khóa cửa lại và đi ra.

• • •

Hai mươi lăm phút sau, tôi phóng xe tới địa chỉ: Đại lộ Franklin, nhà số 3945, căn hộ số 4.

Tôi nhìn thấy một tòa nhà lớn cũ với một khoảnh vườn bao kín xung quanh. Tôi cho xe chạy tới ngã tư, nơi có trạm bán xăng, rồi đánh xe vào bãi đậu xe cạnh đấy.

Một con đường nhỏ rợp bóng cây dẫn đến cửa tòa nhà. Tôi biết là tôi đến đây rất mạo hiểm nhưng lại tự nhủ là nếu tôi tìm cách lọt được vào bên trong căn nhà này thì có thể sẽ tìm ra điều gì đó có thể giúp tôi phục hồi lại được trí nhớ – chẳng hạn như một bức thư, vài bức ảnh và thậm chí có thể cả một cuốn nhật ký nữa cũng nên. Tóm lại, đây là một cuộc chơi đáng giá. Tôi luôn vào phòng sảnh. Đối diện với cửa ra vào là một cầu thang rộng dẫn lên lầu trên. Căn hộ số bốn nằm ở lầu bốn. Tôi rút khẩu súng ra cầm trên tay, giấu sau lưng và nhấn chuông.

Không có ai lên tiếng. Tôi hồi hộp đứng chờ. Tôi tin là không có ai mở cửa nhưng vẫn sẵn sàng chờ đón một sự bất ngờ. Tôi lại nhấn chuông và nghe có tiếng chuông vang lên trong phòng. Sau đó, trong phòng vọng ra những tiếng động khác, tôi cảm thấy căng thẳng: đó là tiếng bước chân.

Tôi đang định nổ súng thì cánh cửa hé mở. Một cô gái tóc cắt ngắn màu đồng đen xuất hiện trước mặt tôi. Đôi mắt xanh màu da trời của cô mở to.

Đó là Ginni. Tôi đứng nhìn cô như hoá đá. Sự xuất hiện của cô đã làm tan biến bức sương mù bao phủ lên tiềm thức của tôi bao ngày nay.

“Ôi, Johnny, anh đã về!” Ginni reo mừng.

Mọi việc xảy ra cùng một lúc. Đôi mắt cô bỗng hoảng hốt. Tôi nghe tiếng lạo xạo và một tia sáng loé lên trong đầu. Lúc ngã xuống, tôi cố rơi vào vòng tay run rẩy như hoá dại nhưng Ginni đã biến đâu mất. Còn tôi thì cứ rơi, rơi từ thực tại vào quá khứ.

Có tiếng phụ nữ hét lên nhưng đó không phải là Ginni. Tôi giơ cánh tay nặng như chì lên mò mẫm xung quanh nhưng không phát hiện được gì cả. Tôi muốn ngồi dậy nhưng cảm thấy không còn đủ sức. Rồi tiếng hét của người phụ nữ kia cũng tắt ngấm. Chỉ còn nghe tiếng thở nặng nhọc của tôi.

“Johnny.”

Tôi biết rõ giọng nói đó, giọng nói của quá khứ, giọng của Della. Tôi cố nhớ lại. Lại cảm nhận thấy cú móc của Kid. Tôi lại nhìn thấy ánh mắt long lanh của Della. Cô gào lên:

“Đứng dậy đi! Đánh đi! Đứng dậy đi, đồ yếu hèn!”

Cuối cùng thì tôi cũng mở mắt ra được. Xung quanh tối om. Ánh đèn sân khấu đâu rồi? Tôi bỗng nghĩ không biết có phải Kid đã phang tôi một búa và vì thế có thể tôi mới mù mắt?

“Johnny! Hãy nói một điều gì đi anh! Anh bị thương à?”

Della cúi xuống nhìn tôi, trên đầu cô, trên trời như có những cành cây xõa xuống. Lúc này, tôi sực nhớ tiếng rít ken két của hai chiếc xe đụng nhau và lại cảm thấy mình bay ra khỏi xe.

“Mọi cái đều ổn,” tôi đáp. “Để cho anh yên.” Tôi đưa tay vuốt khuôn mặt ướt đầm mồ hôi và chớp chớp mắt.

“Anh phải đứng dậy và giúp em,” Della nói. “Em có cảm tưởng là anh ấy đã chết.”

“Ai chết?”

“Anh Pol chứ còn ai nữa! Johnny, ta đi thôi. Không ngồi lại đây nữa! Giúp em với!”

“Được rồi, chờ anh một phút.”

“Cuối cùng, tôi cũng đứng dậy được nhưng một cơn đau nhói làm tôi choáng váng, loạng choạng.”

Pol nằm nghiêng, cạnh chiếc Bentley, co quắp như một cái vỏ đồ hộp bị ép. Đầu kê trên tay, một chân bẻ quặt lên tận cổ.

Tôi quỳ xuống cạnh Pol rồi lật anh lại. Pol nằm ngửa ra, đầu vẫn kê lên tay, anh bị gãy cổ. Tôi nắm tay anh sờ mạch và hiểu rằng có làm gì nữa cũng

vô ích. Della quỳ xuống bên cạnh tôi. Toàn thân run rẩy.

“Anh ấy chết rồi,” tôi nói.

Cô không nói gì, mấy ngón tay cô bấu vào vai tôi đau đớn.

“Em ở đây đi,” tôi đứng dậy nói. “Anh đi tìm xem gần đây có ai giúp được chúng ta không.”

“Anh tin là anh ấy chết rồi sao?” Della hỏi bằng giọng lạnh lùng.

“Cột sống Pol bị gãy.”

Della đứng dậy, dựa vào gốc cây gần đó. Tóc cô rũ rượi, váy rách, một chiếc vớ tuột xuống. Ánh trăng chiếu vào mặt cô và tôi nhận thấy một vết máu trên mũi cô. Cô nhìn tôi như nhìn một kẻ đang chuẩn bị đi tới những quyết định cấp bách.

“Johnny, cạnh đây còn có một xe khác nữa. Anh lại đó xem tài xế có việc gì không?”

“Thế chiếc Cadillac đâu rồi?”

“Biển đâu không biết nữa. Có lẽ họ nghĩ là họ đã nhận nhầm chúng ta với ai đó.”

Từ từ, vẫn có cảm tưởng như đang bị điếc, tôi bước lên xa lộ. Mặc dù có trăng, nhưng phải mấy phút sau tôi mới phát hiện thấy chiếc xe thứ hai. Nó đã đâm vào một gốc cây mọc bên kia xa lộ và lật nghiêng. Đó là một chiếc Packard to tướng.

Tôi nhìn qua cánh cửa kính vỡ. Tài xế vẫn ngồi nguyên sau tay lái, đôi mắt trợn trừng, sợ hãi. Tay lái cắm sâu vào ngực anh ta như một mũi tên.

Tôi bỏ đi. Ngoài tài xế trong xe không có người nào khác, không ai có thể giúp gì được anh ta nữa. Tôi băng qua đường, quay về rặng dừa, nơi Della đang đứng.

“Sao anh?” cô hỏi, nhìn tôi chăm chăm.

“Tài xế chết rồi.”

“Có ai trong xe nữa không?”

“Không có ai.”

“Anh tin là anh ta đã chết chứ?”

“Tin.”

Della cười lạ lùng.

“Đúng là vận may!”

Tôi ngạc nhiên, mơ hồ nhìn cô và hiểu ra rằng tai nạn, chồng chết và cái chết của anh chàng kia chẳng là gì với cô cả. Cô thậm chí chẳng thêm nghĩ

đến nó. Cô chỉ nghĩ tới một điều khác, quan trọng hơn, đến nỗi cô đã quên rằng cô vừa bị văng ra khỏi chiếc xe đang phóng với vận tốc hơn một trăm dặm một giờ.

“Có chuyện gì với cô thế?” tôi hỏi.

“Johnny, tìm cho em cái túi.”

“Tôi nhổ toẹt vào cái túi của cô đấy! Cô thấy trong người thế nào?”

“Ồn cả. Tìm dùm em cái túi đi!”

Cô đi tới chiếc Bentley tìm kiếm dưới sàn xe.

“Tôi còn có việc cần cấp hơn tìm túi!” tôi chống chế. “Cần phải báo cho cảnh sát.”

“Báo cho cảnh sát?” Della nhìn tôi ngạc nhiên. “Làm thế anh được gì nào?”

“Cần phải gọi cảnh sát,” tôi nhắc lại. “Tai nạn, hai người chết. Bốn phận của chúng ta...”

“Em cần cái túi đó!” Della nói giọng bướng bỉnh. “Trong túi có một thứ rất quý. Cần phải tìm ra nó càng nhanh càng tốt chứ không phải gọi điện cho cảnh sát,” cô nói và mở cửa xe lục tìm khắp sàn xe, dưới đất, xung quanh đó. Một lúc sau, Della cũng tìm được cái túi.

“Bây giờ cô đã tìm được túi làm ơn ngồi yên ở đây để tôi đi tìm điện thoại báo cho cảnh sát.”

Della bước tới gần tôi.

“Không đâu, Johnny. Chúng ta sẽ không gọi điện cho cảnh sát. Không việc gì phải gọi cho bọn cớm đó. Có gọi thì họ cũng chết rồi.”

“Sớm muộn gì họ cũng phát hiện thấy. Họ sẽ xác minh biển số xe...” Không nói hết câu, tôi liếc nhìn Della. “Thế cứ sao cảnh sát lại không cần biết một khi họ đã chết hả? Cô nói thế là có ý thế nào?”

“Em sẽ giải thích mọi chuyện cho anh hiểu nhưng không phải lúc này. Anh đừng giận, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.”

“Cô ngồi yên đi,” tôi nói. “Để tôi đi gọi điện thoại.”

Della thọc tay vào túi, lôi ra một khẩu ba tám ly.

“Johnny, anh không đi đâu cả!” cô chĩa họng súng về phía tôi, nói giọng khô khốc.

“Cô không say rượu đấy chứ?” tôi nói, không dám nhúc nhích. “Vứt cái của quý quái đi!”

“Tất cả những chuyện vừa xảy ra rất quan trọng đối với em,” cô nói. “Chỉ

có em và anh biết chuyện Pol đã chết. Còn bây giờ, anh Johnny ạ, hãy chăm chú nghe em nói đây. Hoặc là anh phải làm tất cả những gì em nói, hoặc là em sẽ giết anh. Em không có cách khác để đảm bảo cho một sự im lặng. Nhưng nếu anh làm theo lời em thì anh sẽ kiếm được một món khá đấy.”

“Phải làm gì?”

“Cởi quần áo của Pol mặc vào người anh và mặc quần áo của anh vào cho anh ấy. Cứ để cho mọi người tưởng anh đã chết.”

“Tôi chết? Ở Pelotta người ta biết tôi. Họ sẽ nhận ra ngay.”

“Không! Họ sẽ không nhận ra! Hãy bế anh ấy vào xe và đốt đi.”

“Ồ, không. Tôi không thể! Cô nghe đây, thực ra...”

“Hoặc anh phải làm việc đó hoặc tôi phải bỏ anh lại đây. Không còn cách nào khác.”

Cú đập đầu lúc tai nạn xảy ra đã làm cho tôi không còn có thể suy tính một cách sáng suốt. Nếu không có chuyện này thì tôi tin là tôi có thể tước được khẩu súng trên tay cô. Nhưng lúc này, tôi không có cơ may thộp tay cô trước khi súng nổ. Mà xem ra thì cô sẽ bắn thật.

“Nào, anh quyết định đi. Chúng ta đã để mất quá nhiều thời gian rồi đấy,” Della nói nhỏ nhẹ.

“Nhưng ít ra thì cô cũng phải nói cho tôi biết vì sao lại phải làm thế chứ?”

“Để sau. Anh có thay đồ hay không nào?”

Một nụ cười thâm hiểm nở trên môi cô. Một ngón tay đã sẵn sàng xiết cò. Đờn tôi đang treo trên đầu sợi tóc.

“Để tôi làm.”

Cô bỏ ngón tay ra khỏi cò súng, nụ cười tắt hẳn trên môi cô.

“Thế thì nhanh lên, Johnny.”

Toát mồ hôi hột, tôi hý hoáy cởi đồ của Pol ra. Ngoại trừ cái cổ bị gãy, trên người Pol không bị thương ở đâu nữa nên quần áo anh ta không hề dính máu. Dưới họng súng của Della, tôi thay đồ cho Pol.

Trong lúc tôi làm Della không rời mắt. Sau đó, tôi choàng vào xác Pol bộ vest của mình. Đó là một việc làm tởm lợm khó chịu nhưng tôi cũng phải làm cho xong chuyện. Thực ra, khi mang đôi giày của tôi cho Pol thì tôi không còn đủ can đảm.

“Della, tôi không thể, việc này vượt quá sức của tôi.”

“Thôi được rồi,” Della đồng ý. Cũng như tôi, giọng cô run run. “Thế là được rồi. Bế anh ấy vào xe đi. Để vào ghế tài xế ấy. Cứ để cho bọn cớm nghĩ

là những người cùng xe đã nhảy ra khỏi xe khi bị tai nạn.”

Tôi kéo Pol lại xe. Anh ta không phải là tay nhỏ con, phải vất vả tôi mới nhét được cái xác đó vào chiếc ghế sau vô lăng. Khi tôi buông tay ra, Pol lập tức gục vào tay lái.

“Mở nắp bình xăng ra,” Della lệnh. “Cuộn khăn tay của anh nhúng vào xăng và châm lửa lên.”

“Chúng ta đang mạo hiểm đời mình đấy,” tôi cảnh báo. “Bởi lẽ sau này chúng ta không thể chứng minh được chúng ta không giết Pol. Người ta có thể buộc chúng ta vào tội mưu sát và xóa dấu vết.”

“Đừng mất thời gian vô ích nữa! Thùng dụng cụ để sau cốp ấy, lấy mỏ lết ra nhanh lên!”

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời Della. Tôi cuốn cái khăn mùi xoa lại, nhúng vào thùng xăng, cột một đầu gỡ.

“Bây giờ bật lửa lên đi.”

Tôi quẹt diêm. Một giây sau cả chiếc xe bốc cháy rồi lật úp. Tôi chỉ kịp nhảy lùi lại để khỏi bị cháy. Della chạy tới.

“Rời khỏi đây ngay, nhanh lên! Đừng để người ta nhìn thấy chúng ta ở đây.”

Chúng tôi lạng lẽ đi ra bãi biển. Chiếc xe cháy rực xa dần, xa dần rồi khuất hẳn.

“Johnny, chờ em,” Della đột nhiên dừng lại, nói. “Anh có muốn cào được cả một đồng tiền không? Rất nhiều tiền, Johnny ạ. Nếu anh muốn chúng ta có thể kiếm được năm trăm ngàn đô la chia hai, vị chi, anh em mình mỗi người được hai trăm rưỡi ngàn... Hai trăm năm mươi ngàn đô la anh hiểu không!”

Tôi như bị sét đánh. Hai trăm năm mươi ngàn đô la! Trời ơi, có năm mớ cũng không bao giờ thấy!

Della kể nhanh cho tôi biết rằng, người vừa chết cháy trong xe là Pol Vershem – một tay cờ bạc chuyên nghiệp, có trong tay ba casino.

“Sự nghiệp của hắn đáng giá nhiều triệu đô la,” Della giảng giải. “Chỉ cần biết tin Pol chết là bọn tay chân sẽ nhào vào cướp hết. Mỗi casino có một tay quản lý, bọn chúng sẽ vơ vét hết không chừa cho em một xu! Còn nếu chúng ta giấu tin Pol chết thì mọi việc sẽ đâu vào đấy cả. Tất nhiên, em có thể điều khiển mọi việc nhưng có anh thì vẫn tốt hơn. Cuộc chơi này đáng giá nhiều triệu đô la và nếu anh làm theo lời em chúng ta sẽ thắng.”

Đáng lẽ tôi phải nói ‘không’ ở đây và bỏ đi để khỏi bị một viên đạn vào

gáy. Đáng lẽ lúc này tôi phải nhớ tới lời cảnh báo của Tom Rose về chuyện có thể phát lên nhanh chóng cũng như những rắc rối kéo theo. Nhưng tôi đã không nói tiếng ‘không’ đó.

“Thế làm sao cô có thể giấu chuyện Pol đã chết?” tôi hỏi về quan tâm. “Liệu cô có thể giấu được bao lâu?”

Della mỉm cười và tôi hiểu ngay rằng sự căng thẳng và những âu lo của cô đã tan biến. Cô cảm thấy tôi đã cắn câu.

“Chỉ cần không ai biết tin Pol chết ba, bốn ngày thôi là tiền coi như đã trong tay ta. Chuyện này không có gì phức tạp cả. Trong mỗi casino bao giờ cũng có một khoản tiền dự trữ phòng khi có khách chơi thắng lớn. Như trong casino ở Lincoln Beach chẳng hạn, số tiền đó là một triệu đô.

“Người quản lý casino này là Nik Reiner, quản lý casino ở Los-Angeles là Jack Rikka, còn ở Paris là Levinski. Pol đang sửa soạn đi Paris thì được biết Reiner đã thò tay vào khoản tiền dự phòng ở casino tại Lincoln Beach để trả khoản tiền mà hăn thua. Cần phải hành động nhanh gọn. Pol vì không muốn hoãn chuyến đi Paris nên đã hẹn sẽ đến gặp Rikka tại Lincoln Beach. Pol đã gọi điện cho Reiner nói rằng, Rikka đã lên đường và báo với lão phải giao số tiền cho hăn. Nhưng đến phút cuối cùng thì Rikka say rượu không đi được. Chuyện như thế vẫn thường xảy ra với hăn. Hăn thường đánh xe đến một nơi ẩm cúng nào đó mang theo một thùng rượu rồi mất hút mấy ngày liền, không hề nổi tăm.

“Chuyện này đã buộc Pol phải hoãn chuyến đi Paris. Và không biết sao Pol lại không kịp báo cho Reiner thay Rikka. Đúng lúc ấy, em và Pol đang trên đường đến Lincoln Beach và dừng lại xem trận đấu quyền anh của anh với Kid. Reiner không biết là thay vì Rikka, đích thân ông chủ Pol sẽ đến và sẽ làm việc với hăn. Vì vậy, anh chỉ cần đóng vai Pol vài ba ngày để chúng ta xoay sở cuỗm được khoản tiền dự phòng trong casino ở Lincoln Beach là xong.”

“Và sau đó tôi sẽ được chia hai trăm năm mươi ngàn đô la, phải thế không?”

“Phải. Đúng thế đấy anh Johnny ạ. Lời hứa danh dự đấy. Em không bao giờ không giữ lời hứa. Em có quyền đối với số tiền đó nhưng Reiner có quyền sinh quyền sát hơn. Tất cả số tiền đó là của Pol. Nếu có di chúc của anh ấy thì chúng đã là của em rồi.”

Tất nhiên sẽ có nhiều rắc rối, tôi suy tính, có thể còn nguy hiểm nhưng với

một đồng tiền như thế thì đó là chuyện tất yếu. Với những đồng tiền lớn thì không thể khác được.”

• • •

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện như thế chừng mười phút cho đến khi nhìn thấy một ánh lửa. Một lát sau, trước mắt chúng tôi hiện ra một căn nhà gỗ hướng mặt ra đại dương.

“Johnny, anh hiểu hết những gì em nói rồi chứ? Anh nhớ phải làm gì chưa? Anh bị thương không nói được, người nói sẽ là em.”

“Rõ rồi.”

Della đi tới căn nhà gỗ còn tôi thì ngồi bệt xuống cát cố gắng không nghĩ ngợi gì cả.

Có tiếng người nói. Tôi nghe tiếng Della liến thoắng:

“Anh ấy lại bất tỉnh. Đó là hậu quả của cú va đập.”

Vẻ mặt Della thản nhiên, không một chút lo lắng đến nỗi chính tôi cũng phải tin lời cô.

Một giọng đàn ông vang lên:

“Để tôi bế anh ấy vào nhà. Cô đừng lo.”

Người đàn ông lật tôi nằm ngửa ra. Tôi rên rỉ, giả đò đau đớn lắm và hé mắt nhìn ông chủ căn nhà gỗ kia. Thực ra, mọi cái cứ mờ ảo trong bóng đêm. Chỉ có thể lơ mơ nhận ra đó là một người đàn ông tầm thước nhưng vạm vỡ. Mà đúng thế thật vì ông ta bế xốc tôi lên một cách nhẹ nhàng tựa hồ tôi là một thằng bé suy dinh dưỡng. Làm ra vẻ như không còn một chút sức lực nào, tôi buông thõng người trên tay ông ta.

Della đỡ tay tôi bước theo. Với sự giúp đỡ của họ, tôi lết được vào nhà. Họ để tôi nằm trên giường, tôi nằm yên không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền.

“Anh ấy bị chấn thương nặng,” người đàn ông nói. “Hay là để tôi đi gọi bác sĩ?”

“Thế điện thoại xa đây không?”

“Ngoài xa lộ ấy, cách đây chừng tám trăm mét thôi.”

Ông ta lùi ra, tôi hé mắt quan sát ông. Đó là một người đàn ông trạc chừng ngoài năm mươi có nước da rám nắng với mái tóc cắt ngắn đã điểm bạc. Sau đó, tôi đưa mắt nhìn Della. Cô thả mình vào divăng. Khuôn mặt căng thẳng của cô tái mét như một tấm vải liệm. Phải can đảm tuyệt vời lắm mới có thể

chịu đựng được một tai họa xe đụng, chòng chết như thế mà không mất đi sự tự chủ. Nhưng lúc này, Della đang trong tình trạng muốn ngất xỉu và người đàn ông đã cảm nhận thấy điều đó. Ông ta vội vàng lôi chai whisky từ trong chạn ra rót một ly đầy đưa cho cô. Della ngửa cổ uống một hơi tựa hồ đó không phải là rượu mà là nước khoáng.

“Bọn khốn kiếp đã cướp mất xe của chúng em,” cô nói nhỏ. “Bọn em bị cướp, anh bạn em bị chúng đánh vào đầu mà bọn em lại có việc cần phải tới Lincoln Beach gấp. Anh có thể gọi điện cho bạn em nói họ đưa xe đón bọn em được không?”

“Tất nhiên là được, cứ sao không? Tôi đi ngay đây. Tên tôi là Drut Harknes. Rất vui được giúp cô.”

“Vô cùng cảm ơn ngài Drut Harknes,” Della cười nói. “Chúng em đang trên đường tới Lincoln Beach thì bị cướp, nếu ngài không thể gọi điện thoại thì...”

“Cô cứ đưa số điện thoại đây, tôi sẽ tìm cách gọi bằng được. Có cần báo cảnh sát không cô?”

“Không. Trước tiên, em muốn đưa anh ấy về nhà đã sau đó hẵng hay. Em sẽ báo sau. Còn số điện thoại thì đơn giản thôi. Lincoln Beach 44-44. Ngài cứ gọi xin gặp Nik Reiner. Ngài nói với người ấy là Rikka gặp tai nạn và bảo người ấy đưa xe đến đây càng nhanh càng tốt.”

Chờ cho Harknes ra khỏi nhà, tôi vùng dậy ngồi nguyên trên giường.

“Sao cô lại phạ ra vụ cướp xe? Nói thế bọn cớm điều tra thì sao?”

Della ném về phía tôi một cái nhìn thất thần rồi chậm rãi, hệt như muốn cân nhắc từng lời, nói:

“Bọn cớm có thể xác minh rằng chiếc xe ấy là của Pol. Thực ra, xác suất để phát hiện cũng không lớn lắm bởi vì biển số trên xe là biển số giả, làm sao xác minh? Vì vậy, cứ để cho bọn cớm nghĩ đó là xe ăn cắp. Hiểu chưa?”

“Tất nhiên cô nói phải nhưng dù sao điều đó cũng làm tôi khó chịu. Sớm muộn gì thì cả thị trấn Pelotta cũng sẽ biết chuyện. Tom và Alis sẽ biết không những tôi đã giết người mà còn cướp xe. Thực ra, họ còn có thể nghĩ vì đường cùng mà tôi phải làm như thế song trong mắt họ tôi vẫn là một tên sát nhân khốn kiếp, đáng kinh tởm.”

“Anh Johnny, nghe này,” Della ngồi xích lại gần tôi, nói. “Chốc nữa, Reiner sẽ tới đây. Với hẳn cần phải tuyệt đối cảnh giác. Hẳn không phải đùa ngu. Đừng để cho hẳn hỏi han gì anh. Tốt hơn hết là cứ để em nói chuyện với

hắn. Cứ để cho hắn tưởng anh bị thương không nói được.”

Tôi gật đầu.

“Tất nhiên hắn sẽ ngạc nhiên tại sao Pol lại để cho em đi một mình với anh đến Lincoln Beach,” Della tiếp. “Rất có thể từ casino Lincoln Beach hắn sẽ gọi điện hỏi Pol. Ở đấy, người ta sẽ trả lời hắn là Pol đã bay đi Paris còn Rikka thì đi Lincoln Beach, chúng ta sẽ nói với hắn như thế. Nếu Reiner không tin nữa có thể hắn sẽ gọi điện đi Paris hỏi Levinski nhưng gã này sẽ không thể nói được điều gì cụ thể một khi chuyển tàu thủy mà Pol là khách chưa cập cảng Paris. Pol là người không chịu ngồi máy bay nên đi đâu dù xa mấy cũng chỉ đi tàu thủy. Như vậy, chúng ta còn có đủ thời gian để kết thúc vụ này.”

Cô đứng dậy, lại gần cửa sổ nhìn ra xem Harkner đã về chưa còn tôi thì lục túi tìm thuốc lá. Trong túi áo vest tôi tìm thấy một hộp xì gà đắt tiền. Tôi lấy một điếu châm hút rồi bỏ hộp xì gà vào chỗ cũ.

“Anh nhớ chú ý những gì em dặn,” Della nói. “Ít ra anh cũng phải biết Pol là người thế nào, có những thói quen gì, sống ra sao... Thường người ta hay chết vì những điều nhỏ nhặt như thế lắm đấy.”

Nói rồi, Della kể cho tôi nghe Pol sống ở đâu tại Los-Angeles, cho số điện thoại, Pol có bao nhiêu xe hơi và nhiều điều nữa về đời tư của gã chồng quá cố. Cô cũng nói nhiều về casino. Chỉ dẫn cho tôi biết chỗ để các bàn đánh gian, cách ăn gian. Sau đó, cô tôi nói về Jack Rikka. Della đã kể lại tiểu sử của hắn cho tôi nghe. Cô nói rằng hắn mới chỉ làm việc trong tổ chức của Pol có một năm và thực ra cô cũng chưa biết gì nhiều về hắn. Cô nghe người ta đồn trước kia hắn từng có một quán bar lớn ở New York. Rikka không bao giờ thú nhận điều này nhưng cũng không hề phủ nhận. Những người như hắn thường không thích khoa trương, nói nhiều.

“Thỉnh thoảng, hắn lại uống say khướt mấy ngày liền,” Della kết thúc câu chuyện. “Em dám cá là lúc này hắn đang nằm trong một bệnh viện nào đó để chữa bệnh nghiện rượu rồi.”

“Vậy sao Pol lại có thể nhận một thằng cha nghiện ngập như thế vào làm?”

“Anh biết không vì mỗi năm hắn chỉ say hai lần thôi. Những cái khác theo lời Pol thì khỏi chê, khó kiếm được một người như hắn. Từ lúc Rikka quản lý, doanh thu của casino tăng vọt.”

“Được rồi,” tôi nói và nhìn thẳng vào mắt Della. “Về Pol và Rikka tôi biết

thế là đủ, bây giờ cô nói cho tôi biết đôi điều về cô đi.”

“Johnny, tình cờ anh không yêu em đấy chứ?”

“Cô muốn nghĩ sao tùy thích,” tôi nói. “Nhưng vì chúng ta phải làm việc với nhau nên tôi cũng cần biết sơ qua về cô?”

Della cười khẩy, cô thừa biết tôi nói thế nghĩa là sao.

“Em quen anh Pol cách đây hai năm, lúc đó em đang tập làm diễn viên điện ảnh. Vào cái ngày chúng em gặp nhau, trong túi em không có lấy một xu. Pol đã không tiếc tiền sắm sửa cho em đủ thứ, đưa em đi ăn chơi du lịch và em đã bắt anh ấy cưới em. Cuối cùng, Pol cũng làm đám cưới,” Della cười chua chát, “nhưng là đám cưới giả. Pol đã có vợ nhưng mãi mười tám tháng sau khi cưới em mới biết. Thực ra, anh ấy cũng đã hứa là sẽ ly dị và cũng đã giữ đúng lời hứa. Tòa sẽ xử để Pol ly dị vợ cũ vào tháng tới nhưng bây giờ thì mọi chuyện coi như kết thúc. Tất cả tài sản của anh ấy thế là về tay cô vợ chính thức. Và em không có quyền chia chác gì cả. Đã hai năm nay, em sống trong nhung lụa, không thiếu thốn bất cứ thứ gì mà em thì không muốn trở lại cuộc sống nghèo khó trước đây vì thế, anh Johnny ạ, em mới phải nghĩ ra tất cả mảnh khốe này. Và không một cái gì trên thế gian này có thể ngăn cản được em!”

Có tiếng kẹt cửa, Harknes xuất hiện. Cũng may là tôi đã kịp nằm xuống và nhắm mắt lại.

“Thế nào anh, có gọi được không?” Della lên tiếng hỏi nhanh.

“Gọi được. Anh ta đã lên đường rồi.”

Không thích giọng nói của Harknes, tôi hé mắt liếc nhìn gã. Gã chăm chú quan sát tôi.

“Sao, vẫn chưa tỉnh à?” gã chủ nhà hỏi.

“Hình như anh ấy đang ngủ. Hơi thở có vẻ đều hơn lúc nãy rồi,” Della đáp.

Một thoáng im lặng.

“Bạn cô nói sau chừng một giờ nữa sẽ có mặt. Nếu cô không cần gì nữa tôi xin phép đi ngủ. Ngày mai tôi còn phải dậy sớm.”

“Tất nhiên rồi. Ông cứ đi ngủ đi. Em sẽ không làm phiền ông anh nữa đâu. Em vô cùng biết ơn những gì ông anh đã làm cho bọn em.”

“Có gì đâu mà phải ơn với huệ! Cô thực sự không cần gì nữa chứ?”

Della đứng dậy.

“Cảm ơn. Mọi việc thế là xem như ổn cả rồi. Khi nào Reiner đến ông anh

chẳng phải thức dậy làm gì,” Della ngậm ngừng. “Em muốn thưởng công ông anh...”

“Thôi đừng. Có đáng gì đâu.”

“Không, không! Ông anh cứ nhận cho em vui, không nhận là em giận đấy.”

Cô mở túi rút ra tờ một trăm đô la đặt lên bàn.

“Anh Harknes, em muốn nhờ anh một việc, được không? Em không muốn cho ai biết chuyện xảy ra vậy nếu có ai đó đến đây hỏi han gì thì anh làm ơn im cho. Anh hiểu không, chuyện riêng tư tế nhị ấy mà.”

Ông chủ nhà lưỡng lự một lúc rồi với tay lấy tờ giấy bạc bỏ vào túi.

“Được rồi, nhất trí. Tôi không bao giờ thóc mách chuyện người khác.” Nói rồi Harknes đi vào phòng bên, đóng cửa lại.

Tôi ngẩng đầu dậy. Della chạy lại ô cửa sổ không có rèm che.

“Em có cảm giác là ông ta đã nhìn thấy chúng ta ngồi nói chuyện với nhau qua cửa sổ,” Della nói vẻ lo lắng.

Tôi cũng nghĩ như thế.

Theo lời Della, tôi mừng tượng ra Reiner là một gã lực lưỡng với một khẩu súng ngắn và cái mũ cao bồi thường gặp ở những nơi hoang mạc Chicago. Nhưng khác sự mừng tượng của tôi, Reiner là một gã cao, gầy, người thẳng đuột như cái que với mái tóc đã điểm bạc chải ngược ra sau và một cái trán bóng, rộng. Hắn có một cái mũi khoằm, lỗ mũi nhỏ, cái miệng nhỏ và đôi mắt sâu lạnh lùng.

Hắn đứng ở ngưỡng cửa, lặng im nhìn Della.

“Chào anh Nik!” cô cười, cất tiếng chào. “Em sẽ giải thích mọi chuyện với anh sau. Bây giờ cứ ra khỏi đây đã.”

Khóe miệng của Reiner động đậy, cố tạo ra một nụ cười lạnh băng nhìn tôi.

“Có phải Rikka không?”

Giọng Reiner thật êm.

“Chính hắn,” tôi từ từ ngồi dậy, đáp.

“Trông anh tệ hại quá. Chuyện gì xảy ra thế này?” Reiner hỏi.

“Chúng ta có thể lên đường được rồi chứ?” tôi hỏi thay cho câu trả lời.

“Tất nhiên,” gã đồng ý.

“Nik, anh giúp anh ấy với,” Della yêu cầu. “Anh ấy bị thương. Bọn em bị cướp và lấy mất chiếc xe Bentley.”

“Tệ hại thật!” Reiner nói vẻ thần nhiên. “Xe của tôi đậu cạnh đây thôi.”

Tôi không vội đi qua gã và cảm thấy gã quan sát tôi chăm chú. Della chạy theo, đỡ tay dìu tôi đi. Chiếc xe của Reiner đậu trên một bãi đất trống, cách ngôi nhà gỗ chừng hai mươi mét. Đó là một chiếc Oldsmobil, to gần bằng một chiếc xe tải nặng. Tôi và Della ngồi vào băng sau còn Reiner ngồi sau tay lái.

“Tôi không chờ cô, cô Pol ạ,” Reiner nói rồi nổ máy xe. “Nhưng đây là một sự bất ngờ thú vị.”

“Anh Pol quyết định giải trí ở Paris một mình,” Della cười nói. “Và sau nữa, anh ấy muốn em đi với anh Johnny.”

“Johnny?” Reiner tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Em thích anh gọi anh ấy là Johnny hơn là gọi bằng Jack. Sao, anh không thích à?”

“Pol không hề nói gì về chuyến viếng thăm của cô,” Reiner nói, tỏ vẻ không để ý tới giọng nói khô khan của Della.

“À, đến phút cuối cùng, trước khi lên tàu anh ấy mới quyết và em cũng muốn dành cho anh một sự bất ngờ.”

Có cảm tưởng như Reiner không thèm nghe những lời cuối.

“VẬY, anh chị đã bị cướp thật à? Chuyện đó xảy ra ở đâu vậy?”

“Cũng do lỗi chúng tôi cả thôi. Tự dừng cho một gã đi nhờ xe. Dọc đường, đến đoạn vắng vẻ hấn đập đầu Johnny, bắt tôi dừng xe và tống cả hai chúng tôi ra khỏi xe và ôm chiếc Bentley biến mất.”

“Thế cô đã báo cho cảnh sát chưa?”

“Chưa. Tôi muốn trước hết phải đưa Johnny về thành phố đã.”

“Cô có muốn tôi đi báo dùm không? Hèm sẽ thu xếp để không có ì xèo gì về chuyện này trên báo.”

“Được thế thì tốt quá.”

“Thế cái gã cướp xe ấy trông thế nào?”

“Khổ người như Johnny đây, có vẻ như vừa đánh nhau với ai đó. Mặc một bộ vest màu sáng. Không có gì đặc biệt cả.”

“Tại sao cô lại cho gã ta đi nhờ?”

“Tại vì tôi thấy hấn dễ thương và có vẻ đang muốn chuồn khỏi Pelotta. Hấn nói hấn đang trên đường đi Miami thì xe hỏng nên xin đi nhờ đến Lincoln Beach.”

“Chuyện đó xảy ra ở đâu?”

“Không xa Pelotta lắm.”

“Được rồi, tôi sẽ cho kiểm tra. Pol sẽ phát điên nếu biết tin mất chiếc Bentley đấy.”

Chúng tôi ngồi im một lúc, rồi Reiner lại lên tiếng.

“Anh không phải là kẻ mau miệng đấy chứ Johnny? Biết im lặng chứ?”

“Thử hỏi nếu anh bị choảng một gậy vào đầu anh còn thiết nói năng gì nữa không?”

“Sao, anh cũng vừa phải choảng nhau với ai à?”

“Thế anh nghĩ là anh Johnny dễ dàng để cho gã kia lấy xe chuồn?” Della nói vẻ sôi nổi. “Anh ấy bị hấn đánh vào đầu nhưng vẫn chống cự quyết liệt, cũng cho thằng kia một trận.”

“Tôi thấy người hùng của cô cũng can đảm và biết giữ mồm giữ miệng đấy chứ,” Reiner nhận xét với vẻ giễu cợt. “Khác với chúng ta, cô Pol a, chúng ta không bao giờ chịu để cho người khác đánh.”

“Anh nói thế nghĩa là anh cũng muốn tôi xông vào đánh nhau?” Della khích bác.

“Tôi có cảm tưởng trong túi xách của cô lúc nào cũng thủ sẵn một khẩu ba tám ly. Xin hỏi cô, tại sao cô không sử dụng nó khi cần kíp vậy?”

Della xịu mặt, hai tay buông xuôi. Ngón đòn của Reiner rõ ràng đã đánh trúng mục tiêu.

“Hôm nay tôi quên không mang theo.”

“Không lẽ? Theo chỗ tôi biết thì đây là lần đầu tiên cô không mang súng đấy,” Reiner tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc nhìn Della qua gương chiếu hậu. “Thật chả khác gì *Không mang dù thì trời lại mưa.*”

Tôi ngồi nghe và bắt đầu có cảm tưởng Reiner nói không phải để nghe chơi. Rõ ràng là hắn đã đánh hơi được một cái gì đó và đang cố tìm hiểu thêm chuyện gì đã xảy ra.

Tôi khẽ véo vào đùi Della, cô quay qua nhìn tôi. Tôi ngăm ra hiệu chỉ cho cô cái túi rồi chỉ vào tôi. Cô hiểu ý, lấy khẩu súng trong túi trao cho tôi và giấu cái túi xuống dưới băng ghế trước. Tôi thận trọng bỏ khẩu súng vào túi áo vest. Bây giờ, lúc đến nơi dù có lục soát, Reiner cũng không thể tìm thấy khẩu súng trong túi Della nữa. Cần phải làm cho hắn tin vào câu chuyện huyền thoại mà chúng tôi vừa kể.

“Thế sao hai người lại dừng lại ở Pelotta?” Reiner đột nhiên hỏi.

Tôi và Della nhìn nhau. Đã đến lúc phải làm cho Reiner biết là hắn không thể cứ hỏi những gì nảy ra trong cái đầu củ chuối của hắn thành thử tôi sẵn giọng:

“Này, anh có im cái miệng đi một lúc cho tôi nhờ không hả? Sau trận quá chén hôm qua đầu tôi đang muốn nổ tung ra đây! Nói thẳng anh im đi cho tôi ngủ một lúc thì tốt hơn là cứ bắt chúng tôi trả lời những câu hỏi ngu xuẩn của anh.”

Im lặng. Một phút sau, Reiner nói:

“Ai bảo anh nốc cho lắm vào! Xưa nay tôi là người hơi lắm lời, nhưng thôi.”

Hắn nhấn ga và chiếc xe lao vút đi như một mũi tên. Chúng tôi phóng trên một con đường bên phải là rừng dừa thấp, bên trái là đại dương. Mấy phút

sau, xe chúng tôi leo lên một ngọn đồi và khi đến đỉnh thì xa xa đã hiện lên ánh đèn rực rỡ của thành phố.

Xe phóng nhanh nhưng những gì tôi nhìn thấy cũng đủ chứng minh Lincoln Beach rất khác với những thành phố biển mà tôi đã từng biết. Dù đã hai giờ khuya, thành phố vẫn còn tắm mình trong một biển đèn nhiều màu sắc sỡ.

“Đẹp quá!” tôi thốt lên.

“Kia là casino, anh thấy không, chỗ có nhiều ánh đèn nhấp nháy ấy,” Della sung sướng đưa tay chỉ. “Nó gây ấn tượng mạnh thật đấy Nik ạ.”

“Tôi cũng có thể gây ấn tượng mạnh hơn thế nếu người ta chịu dán lên người tôi một triệu đô la chứ chả nói gì nó,” Reiner nói cho qua chuyện.

Vài phút sau, xe chúng tôi rẽ vào một con đường dốc cắt ngang thành phố dẫn tới casino. Nó được bao bọc bởi hàng rào thép cao tới sáu mét với hai gã lực lưỡng gác ở cổng. Lúc xe chúng tôi chạy qua, chúng giơ tay chào. Từ cổng vào casino là một con đường với hai hàng dứa cao hai bên dài phải đến hơn hai kilômét được chiếu sáng bởi những ngọn đèn pha cực mạnh.

“Tôi mới ra lệnh trang bị những bóng đèn này cách đây hai tháng. Lúc này, xung quanh casino đồ tìm được chỗ nào có một chút khoảng tối. Tôi không ngờ mấy cái bóng đèn ấy lại sáng đến thế. Sau khi trang bị mấy cái đèn ấy, công việc làm ăn phát đạt hẳn lên,” Reiner nói những lời ấy bằng một giọng vô cảm tựa hồ như đang nói với chính mình. Và vì thế mà khi Della khen hẳn việc lắp đèn là một ý tưởng tuyệt vời thì hẳn đã cắt ngang như không thèm quan tâm và đưa tay chỉ những bồn hoa tuy lúp rục rỡ dưới ánh đèn màu.

“Mỗi bồn hoa được chiếu sáng bởi một bóng đèn riêng,” hẳn giảng giải. “Pol đã phải đi gần hết các thành phố dọc bờ biển mới chọn mua đủ đèn và phải nói đó là một việc làm đáng giá. Có nhiều gã tâm thần vượt qua hàng trăm cây số đến đây chơi sau đó vào bar hoặc nhà hàng và ném vào đây hàng trăm đô la.”

Con đường đột nhiên dẫn tới một cái hồ nước lấp lánh phản chiếu toàn bộ cả tòa nhà casino. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một tòa lâu đài lộng lẫy như thế, nó y hệt như trong chuyện cổ Ngàn lẻ một đêm của Ả rập. Một kiến trúc đồ sộ theo kiểu Morơ với sáu tháp tròn cao chọc trời, được chiếu sáng bởi ánh sáng của những ngọn đèn pha cực mạnh đủ màu thay nhau nhấp nháy.

“Ở Los-Angeles các anh làm gì có, phải thế không Rikka?” Reiner hỏi.

“Hệ thống đèn chiếu này đã ngốn mất của chúng tôi mười ngàn đô.”

Xe chúng tôi chạy chậm chậm dọc theo những bồn hoa, bỏ lại sau lưng một hồ nước rộng nơi mà mặc dù đã quá nửa đêm vẫn còn người tắm, sau đó chạy qua cánh cổng của lớp hàng rào thứ hai. Ở đây, cũng có hai gã lực lưỡng bông súng đứng canh. Nhìn thấy xe chúng tôi, hai gã đứng nghiêm giơ tay chào. Chiếc xe chạy qua sân tennis và tôi nhìn thấy một dãy chòi gỗ làm thành hình bán nguyệt, nằm cách bờ đại dương chừng trăm mét. Mỗi chòi được trang trí bởi một phong cách khác nhau với bồn hoa, cây cỏ của vùng nhiệt đới.

Reiner dừng xe trước một cái chòi như thế.

“Thế là chúng ta đã về đến nhà. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn, thưa cô Pol.” Hẳn quay qua nói với Della. “Còn Rikka, phải bố trí ở đâu đây thưa cô?”

“Ở chòi bên cạnh, nơi Pol vẫn thường ở ấy,” Della đáp rồi xuống xe.

“Nếu anh muốn tôi sẽ cho gọi bác sĩ xem qua cho anh,” Reiner đề nghị, vẫn ngồi nguyên sau tay lái.

“Không cần đâu,” tôi từ chối và bước theo Della. “Chỉ cần ngủ một giấc là đâu vào đấy cả thôi.”

“Tùy anh,” Reiner đồng tình, thậm chí không thềm giấu sự thờ ơ của mình.

“Không phải chờ chúng tôi đâu, Nik,” Della nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào sáng mai. Cảm ơn đã đi đón chúng tôi.”

Chờ cho ánh đèn xe của Reiner khuất hẳn, Della mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Thế là ổn. Anh thấy Nik thế nào?”

“Một đối tượng khó chơi đấy.”

Cô mở cửa vào chòi rồi sờ tay bật đèn. Đó là một căn phòng rộng vừa dùng làm phòng khách vừa làm phòng ngủ với một gian bếp nhỏ và một phòng tắm. Người ta đã không tiếc tiền để trang bị cho căn phòng, tất cả đều rất sang trọng và tiện nghi. Cửa sổ, rèm cửa, giường xếp gắn vào tường, tủ – tất cả đều điều khiển bằng hệ thống điện tử.

“Thế nào, Johnny, thích chứ?” Della hỏi rồi thả mình xuống giường. “Ở đây có ba chục chòi như thế này dọc bãi tắm. Tất cả đều được trang trí theo những phong cách khác nhau nhưng em vẫn thích chòi này nhất. Anh làm ơn rót cho anh một ly whisky. Chai rượu ở trong tủ ấy.”

“Phải thú thật, mọi cái ở đây thật ấn tượng,” tôi vừa pha whisky với xô đa vừa nói. “Còn casino thì cứ như trong chuyện thần thoại vậy. Chắc phải tiêu tốn cả triệu đô la mới có được cơ ngơi này.”

Della ngả người ra giường, nhìn tôi chăm chú. Cái áo lụa mỏng bó tròn bộ ngực tròn lẳn tuyệt đẹp, mái tóc đen óng ả xoã ra sau để lộ cái cổ nõn nà trắng muốt.

“Nếu không có Reiner thì tất cả cơ ngơi này giờ đây đã thuộc về em.”

“Thế em sẽ làm gì với đồng tài sản này nếu đột nhiên nó thành của em?” tôi nói mà không biết mình nói gì nữa. Thân hình tuyệt mỹ của Della đang nằm trên giường như mời gọi đã làm đầu óc tôi choáng váng.

Cô đưa tay đón ly rượu trên tay tôi.

“Thế còn anh, Johnny, anh sẽ làm gì?”

“Anh không biết.”

Tôi cầm cái điều khiển lên bấm vào nút “Rèm cửa” và tất cả các tấm rèm màu xanh lục từ từ chuyển động che lấp ô cửa kính to tướng nhìn ra biển.

“Anh nghĩ là Reiner sẽ không dễ dàng từ bỏ nửa triệu đôla đâu. Della ạ, anh tin chắc là thế.”

“Mặc dù vậy hẳn vẫn phải làm việc đó nếu chúng ta biết cách.”

Cô nói rồi cụp mắt xuống đưa tay vuốt lại cái váy bị rách.

“Nhìn em người ta có thể nghĩ em vừa qua một vụ đắm tàu,” cô nói rồi đứng dậy đến trước gương.

Tôi bước tới gần cô. Mặc dù mái tóc rũ rượi buông xõa, mặc cho vết thương trên mũi và mặc cho cái váy bị rách trông cô vẫn thật hấp dẫn. Thậm chí quá hấp dẫn nữa là đằng khác nếu được nhìn cô trong tâm trạng của tôi lúc này.

“Johnny, anh nên đi ngủ đi.”

“Không.”

Tay tôi run lên, hơi thở gấp gáp.

“Sớm muộn gì thì chuyện này cũng xảy ra một khi chúng ta đã đồng ý làm việc cùng nhau. Nhưng không phải lúc này. Em không muốn đâu. Làm thế là không thận trọng chút nào,” cô nói.

Tôi ôm lấy vai cô và cảm thấy toàn thân cô run lên. Tôi xoay người cô lại, kéo vào lòng.

“Từ lúc anh nhìn thấy em anh đã luôn làm theo lệnh của em. Em đã ra lệnh. Bây giờ đến lượt anh.”

Della đưa tay quàng cổ tôi, kéo xuống...

“Em thích anh khi anh chứng tỏ mình là một người đàn ông thực thụ cơ, Johnny ạ...”

Della xuất hiện khi tôi đã dùng xong một bữa điểm tâm tuyệt vời do một tên hầu người Philippine dọn sẵn và nằm hút thuốc phơi nắng ngoài ban công. Tim tôi rung lên khi nhìn thấy cô trong cái rộp màu xanh da trời với cái mũ rộng vành trên đầu thật chả khác gì một minh tinh màn bạc. Tôi chồm dậy, chạy xuống cầu thang đón cô.

“Johnny, chào anh!” Della mỉm cười nói.

“Anh muốn ăn tươi nuốt sống em quá!” tôi nói và nhìn cô ngưỡng mộ. “Trông em đẹp quá!”

“Trông anh cũng không đến nỗi tệ.”

Cô nhìn bộ vest màu trắng thảng bời người Philippine vừa mang tới mà tôi đang mặc trên người:

“Trông như may cho anh vậy.”

“Ừ vừa quá. Ở đâu ra thế?”

“Em đã đặt may cho anh đấy. Sáng sớm ra em đã phải lo bao nhiêu việc. Tí nữa em còn phải dẫn anh đến thợ may để tút lại cho anh. Ở đây, phải ăn mặc cho đàng hoàng mới được.”

“Anh có cảm tưởng là tất cả như đang trong mơ. Anh cũng từng mơ như thế khi gà gặt trên những chiếc xe tải mà anh đi nhờ trên đường tới Miami.”

Della bật cười khà khà.

“Đây hoàn toàn không phải mơ. Thôi, anh em mình đi dạo một lúc trước khi gặp Nik, đi anh.”

Chúng tôi đi dạo vòng quanh casino suốt một giờ liền. Phải công nhận Pol là một tay nhìn xa trông rộng: xung quanh casino có đủ bể bơi, sân tennis, kiốt nơi có thể mua sắm đủ thứ từ viên thuốc aspirin đến nhẫn kim cương. Công viên được bao bọc bởi một con kênh rợp bóng sồi, một nơi lý tưởng cho những cặp nhân tình. Sau casino thậm chí còn có cả một vườn bách thú với đủ loài thú quý.

“Anh em mình đi xem sư tử và nghe nó gầm lên,” Della đề nghị. “Đó là ý thích của Reiner đấy. Hẳn rất mê sư tử. Khó có thể đếm được số người đã đến đây xem thú.”

Chúng tôi đứng im lặng ngắm mấy con sư tử nằm phơi nắng một hồi lâu.

“Có thể hiểu họ,” tôi nói. “Sư tử bao giờ cũng gây được ấn tượng...”

“Reiner thường đích thân cho sư tử ăn đấy. Có phút nào rồi rãi là y như rằng hẳn tới đây.”

Della quay lưng lại chuồng sư tử nói:

“Thôi xem thế đủ rồi, ở đây còn nhiều thứ đáng xem lắm.”

Bên phải sở thú, cạnh con đường trung tâm là một nhà hàng ngoài trời với một sàn nhảy toàn bằng kính. Tiếp chúng tôi là một gã người Ý béo ị trong bộ vest không chệ vào đâu được với một mẫu khăn trắng trên túi ngực.

“Johnny, đây là Lui. Trong tay ông ấy có ba nhà hàng,” Della nói rồi chìa tay cho Lui hôn. “Lui, xin được phép giới thiệu với anh đây là Johnny Rikka.”

Gã người ý liếc nhìn tôi từ đầu đến chân, cúi đầu chào.

“Tôi đã được nghe nhiều về ngài. Công việc ở Los-Angeles thế nào?”

“Không đến nỗi tồi,” tôi đáp. “Nhưng rất tiếc là không có gì giống với vườn thượng uyển của ngài.”

Gã người Ý cảm thấy mình được ve vuốt.

“Còn ngài Pol sống thế nào? Hy vọng là mọi cái đều tốt đẹp cả chứ?” gã quay qua hỏi Della.

“Anh ấy ok cả. Con người hạnh phúc ấy giờ này đang sang Pháp.”

“Sang Pháp?” Lui so vai. “Paris thì sao sánh bằng với chúng ta? Anh chỉ sẽ dùng bữa trưa ở nhà hàng chứ?”

“Vâng, tất nhiên.”

“Thế thì tôi sẽ đích thân phục vụ.”

Từ nhà hàng về casino, hai chúng tôi lặng lẽ thả bước mà không nói với nhau điều gì. Tại sảnh đường rộng có một tốp nam nữ. Phần đông đại diện phái đẹp trông thật tuyệt vời, giống hệt như họ vừa từ tạp chí thời trang bước ra vậy. Della giật dỗi véo tay tôi khi thấy tôi ngắm họ quá đáng.

“Anh làm sao thế? Đừng có đứng ngây người, rỏ nước dãi ra đây nữa đồ dê cụ!”

Tôi cười.

“Xin lỗi em, nhưng cuộc sống ở đây quả như thiên đường!”

Sau đó, chúng tôi tới gần một chiếc Buick rất sang trọng, mới tinh còn thơm mùi sơn với những băng ghế đệm da màu đỏ.

“Thích không! Nó là của anh đấy, Johnny.”

“Của anh?”

“Tất nhiên rồi!”

Della cười nhưng ánh mắt của cô thì sắc lạnh và sẵn chắc như kim cương.

“Nó là của anh một khi chưa ai biết tin Pol chết.” Bất chợt tôi cảm thấy sợ hãi. Đây đã là lần thứ ba trong vòng mười phút gần đây Della trở lại đề tài này.

“Della, em lại nghĩ ra chuyện gì thế?”

“Không gì cả.”

Cô mở cửa xe ngồi vào sau tay lái.

Tôi cúi xuống nhìn cô chăm chăm.

“Không, em đã nghĩ ra một chuyện gì đó.”

“Ngồi vào xe đi Johnny. Người ta đang nhìn chúng ta kìa.”

Chiếc Buick lăn bánh, rẽ vào con đường rợp bóng dừa.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Della quay lại nhìn tôi. Cặp kính đen che khuất ánh mắt cô.

“Em không nghĩ gì cả, em chỉ nói những gì em đã nói. Tất cả những thứ này chỉ thuộc về ta một khi chưa ai biết Pol chết. Anh hiểu không?”

“Anh hiểu. Nhưng ngoài những thứ này còn có năm trăm ngàn đô la tiền mặt nữa mà? Với nửa triệu đô la có thể làm được nhiều chuyện lắm rồi.”

“Anh nghĩ là với những đồng tiền ấy có thể tậu được một casino thế này sao?”

“Tất nhiên là không. Nhưng với số tiền nửa triệu ấy có thể cho phép mình cười một chiếc xe sang trọng thế này và nhiều thứ khác nữa...”

“Anh nghĩ là anh có thể sống và phát lên với mấy trăm nghìn đó sao? Một phần tư triệu đô la chưa phải là một gia tài đâu anh ạ...”

“Anh có cảm tưởng em không chỉ quan tâm tới nửa triệu ấy thôi. Em còn muốn gì nữa hả?”

“Ra khỏi cống, chúng ta sẽ cho xe rẽ phải rồi phóng ra đại lộ trung tâm,” Della nói, đưa tay ra hiệu cho mấy tay bảo vệ đang vội vàng mở cửa. “Em không nghĩ gì cả, ít nhất là trong lúc này. Chỉ có điều em muốn hỏi anh, chúng ta – anh và em – sau một vài năm nữa sẽ cảm thấy thế nào khi Reiner làm chủ toàn bộ casino này còn chúng ta thì chỉ còn một năm tiền mọn sắp tan biến hết như tuyết dưới ánh nắng mặt trời mà trước mắt thì mờ mịt không biết kiếm tiền bằng cách nào, ở đâu...”

“Hượm đã. Chúng ta đang nói về chuyện nửa triệu đô la. Một số tiền lớn

như vậy không thể nào tiêu hết một lúc được. Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa có số tiền đó.”

“Anh nói đúng, anh Johnny ạ.”

Khó có thể hiểu được cô ấy đang muốn gì nhưng rõ ràng là tôi không thích giọng điệu của cô ấy.

“Bây giờ anh em mình sẽ đến phố Bei,” Della đề nghị rồi châm thuốc hút. “Anh có biết đó là phố gì không?”

“Không, ở đó có gì đặc biệt à?”

“Đó là phố do Pol xây nên, ở đây, người ta quen gọi nó là làng Florida. Em không biết chính xác doanh thu hàng năm của khu phố đó là bao nhiêu nhưng phần của chồng em là ba mươi phần trăm và được miễn thuế thu nhập.”

“Anh thấy chồng em là một doanh nhân có đầu óc đấy chứ nhỉ!”

“Đúng thế. Em chưa bao giờ gặp ai biết nhìn xa, trông rộng như anh ấy.”

Xe chạy vào khu phố Bei. Ở đây có nhiều thứ để xem thật. Rợp trong một trời quảng cáo là nhà hàng, khách sạn, bar, sòng bạc, nhà thổ...

“Gửi xe vào bãi đậu xe đi, anh em mình sẽ đi một vòng.”

“Tất cả khu này cũng là sở hữu của chồng em sao?” tôi hỏi và tắt máy xe.

“Pol đã thành lập một công ty cổ phần và chuyển tất cả lợi nhuận vào đây. Anh ấy hiểu rằng, không sớm thì muộn các nhà triệu phú cũng chán casino vì vậy đã xây dựng khu phố Bei để mở các loại hình giải trí khác và tiếp tục làm giàu. Chỉ có biết lợi dụng tệ nạn mới kiếm được nhiều lợi nhuận mà tệ nạn thì không ở đâu bằng ở Lincoln Beach.”

Chúng tôi dừng lại trước một tòa nhà với một bảng quảng cáo bằng đèn neon những hình người đẹp lồ lộ có kích thước như thật.

“Đây là Liberty Inn,” Della giảng giải. “Người quản lý là Dia Elsner một nhân vật tai to mặt lớn ở đây. Vào đi, em muốn giới thiệu anh với bà ấy. Johnny này, anh đừng quên anh cũng không phải là người bình thường. Rikka rất nổi tiếng ở đây, ít ra là nghe nói.”

Chúng tôi vào. Della giới thiệu tôi với Dia Elsner – một phụ nữ cao to, mập mạp phấn son lòe loẹt, chắc phải nặng trên trăm ki lô. Bà ta tiếp đón Della rất niềm nở còn với tôi thì tỏ vẻ khá kính trọng đến nỗi tôi cảm thấy khó xử.

“Ở đây, chúng tôi chuyên múa khỏa thân và xiếc nhào lộn,” Dia nháy mắt đồng đánh giảng giải với tôi. “Các cô gái được chọn toàn loại cao cấp thôi

ngài Rikka ạ. Họ thuộc đủ quốc gia, châu lục. Mời ngài đến thưởng thức vào sau nửa đêm. Tôi cam đoan ngài sẽ không hối tiếc đâu.”

Từ khu phố Bei, chúng tôi tới sòng bạc Pami. Ở đây, tôi được làm quen với người quản lý tên là Jerry Itta. Lão kể hiện giờ chỗ lão đang có một trận poker đã kéo dài tới ba ngày ba đêm rồi mà chưa kết thúc.

“Thường chúng tôi được hưởng mười phần trăm số tiền thắng,” lão nói, miệng nhả nhả điếu xì gà sắp tắt. “Và nếu khách hàng vẫn đánh như lúc này thì khoản thu của trận này ít nhất cũng phải hơn mười ngàn đô la.”

Cũng như Dia, rõ ràng Itta rất sợ Della. Lão hỏi han cận kề công việc làm ăn của Pol và đến đâu chúng tôi cũng được đón tiếp như vua. Rõ ràng, Pol là một con cá lớn.

“Đã đến lúc phải quay về,” Della nói sau khi đã dẫn tôi đi thăm hơn mười lăm cơ sở làm ăn và giới thiệu làm quen tôi với những người quản lý của chúng. “Hôm nay chúng ta còn phải nói chuyện với Nik nữa.”

“Tất cả cái tổ hợp ăn chơi này mỗi ngày chắc phải đem lại cả đống bạc,” tôi nói rồi ngồi vào sau tay lái. “Vậy làm sao bọn cớm để yên mà không chõ mũi vào được?”

“Bọn họ cũng có phần cả đấy,” Della cười đáp. “Như đại úy Hem chẳng hạn, mỗi tuần được nhận từ tay Nik năm trăm đô la đấy. Chốc nữa, anh sẽ được làm quen với hắn. Một khi Hem còn có phần, mọi việc đều ok nhưng chỉ cần hắn không kiểm soát được nữa là hai giờ sau tất cả chỗ này sẽ tan biến.”

“Thế theo em thì mọi việc sẽ thế nào sau khi Pol chết?”

“Em không nghĩ là Nik không thể xoay sở một mình được, cả hắn lẫn Dia và Itta đều có kế hoạch riêng và rõ ràng là sẽ tìm cách gạt chúng ta ra khỏi cuộc chơi. Chính vì vậy mà em mới dẫn anh đi giới thiệu làm quen với họ.”

“Anh chả thấy có gì liên quan cả.”

• • •

Reiner ngồi sau cái bàn làm việc lớn, miệng phì phèo điếu thuốc. Bên phải hắn, trên đi-văng là một người đàn ông tầm thước. Gã có khuôn mặt thô, nước da rám nắng và mái tóc cắt cưa. Nhìn thấy Della, vẻ mặt gã bỗng rạng rỡ, vội vàng đứng dậy.

“Cô Pol! Một sự bất ngờ thú vị làm sao!” hắn reo lên. “Phải cả năm nay

chúng ta không gặp nhau ấy nhỉ! Cô sống thế nào? Tôi thấy lúc nào cô cũng xinh đẹp!”

Della nở một nụ cười tuyệt đẹp, chìa tay cho gã bắt. Tôi nhận thấy gã cầm tay cô hơi lâu hơn cần thiết.

“Em cũng rất vui được gặp lại anh. Xin phép được giới thiệu với anh – Johnny Rikka người đang quản lý casino ở Los-Angeles.”

Quay qua tôi, cô nói:

“Còn đây là đại úy Hem, sếp cảnh sát ở đây và là người bạn lớn của vợ chồng em.”

“Rất sung sướng được làm quen với anh, Rikka,” tay đại úy nói, vẻ mặt không vui lắm. Rõ ràng sự niềm nở của hắn chỉ dành cho phụ nữ. “Tôi đã được nghe nói rất nhiều về anh.”

Tôi đáp lại rằng tôi cũng đã được nghe nói rất nhiều về lão. Lúc này, Reiner đứng dậy đi làm mấy ly cocktail.

“Anh Hem có một vài tin tức muốn báo với cô, cô Pol ạ, cũng chẳng có gì quan trọng lắm đâu,” Nik trao ly martini cho Della, nói.

Hem lấp bắp nói lời cảm ơn, nâng ly whisky lên và thả mình vào đi-văng.

“Chúng tôi đã tìm thấy chiếc xe của cô,” Hem nói.

“Anh không đùa đấy chứ!” Della giả đò sung sướng và thán phục thốt lên. “Thế thì tuyệt quá! Đại úy, đại úy không phải là người thường nữa mà là phù thủy, là ông tiên có phép màu!”

“Chuyện đó chả có gì khó cả,” Hem nói và ném về phía Della một ánh mắt sắc lạnh. “Chúng tôi đã nhận được báo cáo từ tối qua vì vậy mà sáng nay, khi Nik gọi điện cho tôi thì tôi đã biết mọi chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tối qua, trên xa lộ ngoại thành Pelotta đã xảy ra một tai nạn, hai chiếc xe chạy ngược chiều tông nhau, cả hai tài xế đều thiệt mạng. Một chiếc xe đã cháy cùng với tài xế.”

Della tỏ vẻ sững sốt sợ hãi, phải nói cô đóng kịch không đến nỗi tồi.

“Xe cháy ư? Anh Pol sẽ phát điên lên mất!”

“Điều đó cũng dễ hiểu thôi. Đó là chiếc xe sang trọng và đắt tiền nhất mà chồng cô mới tậu. Hơn nữa, chính Pol lại đặt làm thùng xe chống đạn,” Hem nói, tay dấm nhẹ nhẹ lên đùi. “À mà sao cô lại cho người đi nhờ xe cơ chứ? Trông hắn thế nào?”

Trong lúc Della nhắc lại những chuyện ngụ ngôn về vị khách đi nhờ từ

Pelotta thì Reiner lại gần tôi.

“Anh uống gì? Một ly whisky nhé?”

“Tôi không bao giờ dùng rượu nặng. Tôi thích uống bia hơn.”

Sực nhớ Rikka là tay bợm rượu tôi đâm hoảng rồi quyết định nói chừa....

“Sau khi tậu xe mới tôi đã chuyển sang uống bia.”

Tôi chú ý quan sát phản ứng của Reiner xem thế nào nhưng hần thản nhiên mở bia cho tôi.

“Bạ ai cũng cho đi nhờ xe là rất nguy hiểm, cô Pol ạ, cô cần phải hiểu điều này.”

“Có Johnny đi cùng ai mà nghĩ!”

Tôi quyết định đã đến lúc phải tham gia câu chuyện, hỏi:

“Trông hần thế nào?”

Reiner và Hem cùng quay qua nhìn tôi.

“Khi người ta lôi hần ra khỏi cái xe cháy đó thì hầu như chẳng còn gì nguyên vẹn. Tuy nhiên, chúng tôi cũng đã xác minh được hần là ai. Thì ra, hần là John Farrar – một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp đang trên đường đi nhờ tới Miami. Hần dừng lại Pelotta để tham dự một trận đấu và biến mất sau trận đó. Có thể cho rằng chiếc Bentley đã làm cho hần nổi máu tham.”

“Các ngài tiến hành điều tra nhanh thật đấy,” tôi khen nịnh. “Phải nói là một thành tích kỷ lục.”

“Chẳng có gì đặc biệt cả,” Hem nói vẻ tự mãn. “Một khi trong tay có lính tráng giỏi và có chút ít kinh nghiệm thì công việc điều tra chả có gì khó cả. Chúng tôi đã phát hiện thấy trong túi áo Farrar một chiếc huy chương bạc và xác minh được rằng đó là vật mà Alis vợ của lão chủ quán bar ở Pelotta tặng. Người phụ nữ đó đã nhận ra tấm huy chương còn một gã Brant nào đó thì nhận ra bộ vest gã tặng cho Farrar nhờ những cái nút chưa kịp cháy hết.”

“Em chả thèm biết cái gã chết cháy ấy là ai,” Della nói. “Em chỉ quan tâm tới chiếc xe. Ôi, nếu Pol biết chuyện thì sẽ phát điên lên mất!”

“Nhân tiện, xin được báo với cô,” Reiner nói. “Tôi đã liên hệ với bên bảo hiểm, họ đã đồng ý bồi thường.”

“Ôi, cảm ơn anh, Nik.”

“Và một câu hỏi cuối cùng,” Hem nói, chăm chăm nhìn tôi. “Để khép lại vụ này tôi cần một vài thủ tục nhỏ. Anh có thể mô tả nhân dạng gã Farrar cho tôi chứ? Trông hần thế nào? Tôi đã có lời khai của Brant và vợ lão chủ quán bar nhưng muốn so sánh với những mô tả của anh về hần xem có khớp

không.”

Tôi không ngờ Hem lại yêu cầu tôi làm thế. Không lẽ hẳn đã biết tôi chính là Farrar? Tôi đang lúng túng không biết trả lời thế nào thì Della khéo léo xen vào.

“Có điều rất lạ là hẳn trông rất giống Johnny. Cũng cao to, lực lưỡng như thế. Cũng mái tóc vàng. Hẳn mặc một bộ vest trắng, thắt cà vạt xanh nâu, áo lụa màu kem.”

“Đúng thế,” Hem xác nhận. “Tôi và Nik ít nhiều đã không thể tin bởi lẽ nhận dạng của Farrar lại giống với Rikka là một điều lạ.”

“Hẳn rất giống Johnny,” Della giảng giải vẫn thản nhiên như không. “Nhưng Johnny không chịu. Em có cảm tưởng Johnny đang tưởng mình dễ thương hơn trong thực tế.”

Kiểu biện luận của Della đã làm cho Hem phì cười nhưng Reiner vẫn nhìn tôi nghi ngờ.

“Thôi được rồi. Cứ xem như vụ này thế là xếp lại từ đây,” Hem tuyên bố. “Tôi đang vội, phải đi đây. Chúng tôi sẽ kết thúc vụ này mà không cần các anh. Nhân viên điều tra của tôi được tin Farrar đã cướp xe của cô khi nó đậu ở bãi đậu xe mà cô không nhìn thấy. Có phải thế không?”

“Đại úy, phải công nhận anh là người tuyệt vời!” Della cười nói.

“Tôi sẽ sung sướng nếu có thể gạt bỏ được mọi lo lắng của cô, cô Pol ạ.” Và lần này cô lại cho phép lão Hem cầm tay cô lâu hơn là phép lịch sự đòi hỏi. “Nếu có dịp xin mời cô ghé chỗ tôi chơi. Bao giờ tôi cũng sẽ sung sướng nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp tuyệt vời như cô ở phòng làm việc của mình!”

Lão gạt đầu chào tôi rồi đi ra.

“Hẹn gặp lại, Rikka.”

“Cái lão cớm ấy lịch lãm thật!” tôi nói khi Hem khuất hẳn.”

“Tất cả là giả vờ hết,” Reiner nói khô khốc. “Chẳng qua là chúng tôi chỉ cho lão quá hậu hĩnh.” Hẳn ngồi vào sau bàn làm việc. “Còn bây giờ chúng ta bàn vào việc đi.”

“Được thôi, Nik,” Della nói. “Pol muốn tôi và Johnny kiểm tra sổ sách thu chi của anh.”

Reiner nhìn cô ngạc nhiên.

“Lần đầu tiên tôi thấy cô nhúng tay vào công việc làm ăn đấy. Con muỗi nào đã cắn phải cô vậy?”

Họ im lặng nhìn nhau một lúc, sau đó Della cười khẩy, cất tiếng trước:

“Vì Pol bận không thể đến được nên anh ấy đã uỷ quyền cho tôi làm việc đó.”

Reiner cầm dao loay hoay rọc một trang giấy trước mặt.

“Và anh ấy nói tôi phải kiểm tra tất cả các bản quyết toán,” Della nói thêm.

“Tôi nhổ toẹt vào những gì Pol nói với cô,” Reiner cao giọng. “Nhưng Pol không nói gì với tôi cả.”

“Này, nghe đây...” tôi cao giọng nhưng Della ngăn lại.

“Johnny, anh đừng tham gia, đây là việc của em,” cô đứng dậy nói. “Pol nghi là anh đã rút tiền quỹ của casino ra xài riêng vì vậy mới cử chúng tôi đến đây kiểm tra. Ông có tìm cách né tránh cũng vô ích thôi. Vậy, hoặc ông đưa chìa khóa két cho tôi hoặc tôi đuổi việc ông.”

Reiner phì cười hô hố.

“Đuổi việc tôi? Ôi, nực cười quá đi mất! Nếu Pol đến yêu cầu tôi cuốn xéo khỏi đây thì còn nghe được vì anh ta có quyền nhưng cô thì không có quyền chỉ huy tôi. Ở đây, tôi là người ra lệnh.”

“Đừng ngu ngốc thế, Nik!” Della nói mặt tái đi vì tức giận. “Anh không có quyền nói với tôi bằng cái giọng ấy, hiểu chưa!”

“Della, chính cô đang vi phạm nguyên tắc cuộc chơi. Việc của tôi là tuân thủ những mệnh lệnh nhận được. Rikka có thể kiểm tra bất cứ sổ sách gì anh ấy muốn nhưng nếu Pol có quyết định đột nhiên cho phép cô chõ cái mũi xinh đẹp của cô vào công việc ở đây thì nhất thiết anh ấy đã có quyết định bằng văn bản rồi. Còn khơi khơi thế này thì tôi không tin. Rất tiếc nhưng tôi không thể làm khác được cô Pol ạ.”

Tôi có cảm tưởng là ngay lúc này Della sẽ giáng cho lão một cái bạt tai nhưng cô đã không làm thế mà chỉ nắm chặt tay lùi lại. Mắt cô long lên.

“Được, anh cứ chờ đấy!” cô nói. Rồi quay qua cô nói với tôi:

“Ta đi thôi Johnny. Đã đến lúc phải dùng bữa trưa.”

Không thèm nhìn Reiner, Della bước ra khỏi phòng. Reiner cũng thản nhiên bỏ con dao rọc giấy xuống, châm thuốc hút.

“Đàn bà là một loài thú lạ lùng,” lão nói. “Mà Della cũng chẳng khác gì hơn nhưng thôi khi nào bắt đầu kiểm tra thì nói với tôi. Tôi sẽ đưa sổ sách để anh tha hồ kiểm tra.”

“Anh đã phạm một sai lầm, Reiner ạ,” tôi nói với lão. “Pol đã ra chỉ thị cho cô ấy kiểm tra quyết toán của anh trước mặt tôi.”

“Ô, rất tiếc là lúc đó tôi lại không có mặt ở đó,” lão cười mỉa. “Rất tiếc, thật đấy.”

Sau đó, lão thò tay vào túi quần rồi lôi ra một cái hộp xì gà bằng vàng.

“Rikka này, nhân tiện báo anh biết, anh đã bỏ quên cái hộp này trong chòi. Thăng bồi nhặt được nhờ tôi trả lại anh.” Lão nói rồi để cái hộp lên bàn, đưa ngón tay gõ gõ vào thành hộp, nhìn tôi chăm chú.

Tôi nhìn cái hộp và có cảm tưởng mặt đất bỗng sụt xuống dưới chân. Đó là cái hộp của Pol. Tôi đã tìm thấy nó trong túi áo vest hẵn và thay vì vứt đi tôi lại giữ lại.

“Ồ hay lắm! Cảm ơn anh,” tôi nói, cố làm ra vẻ tự nhiên. “Thế mà tôi không để ý.”

“Theo tôi biết thì hộp này là của Pol, sao, anh vừa được anh ấy tặng à?”

Vẻ mặt của tôi chả khác gì một đứa ăn cắp vặt bị bắt quả tang.

“Không. Anh ấy chỉ cho tôi mượn tạm mấy bữa vì tôi cũng đang muốn đặt làm một cái y như thế. Tôi rất thích kiểu hộp đó.”

Tôi thừa biết là có giải thích gì lão Reiner cũng chả tin. Lão chỉ lặng im ngồi nghe tôi nói, nhìn tôi vói ánh mắt rất lạ rồi ngả lưng vào đi-văng.

“Thôi, bỏ cái kiểu đùa dai ấy đi! Ai mà chả có khi đoảng, quên cái này cái kia! Nhưng tôi biết chắc là Pol không có thói quen cho ai mượn đồ dùng chung, Rikka ạ. Hay là Pol đã thay đổi thói quen?”

“Không. Anh ấy chỉ làm thế với một mình tôi.”

Tôi bỏ hộp xì gà vào túi chờ đợi một câu nói móc khác nhưng Reiner lại hỏi qua việc khác.

“Thế lúc này ai thay anh điều hành ở Los-Angeles?”

Della đã nói với tôi một cái tên và may mắn thay lúc này tôi sức nhớ ra.

“Hollenkhimer. Mà sao?”

“À, không sao, tôi chỉ muốn biết vậy thôi. Tôi vốn là người thích tò mò, Rikka ạ.”

12

“**P**hải chuẩn khỏi đây một khi chưa muộn thôi, Della ạ,” tôi đề nghị.

Cô lấy một điều thuốc châm hút rồi nhẹ nhàng đặt bật lửa xuống rồi nằm xuống chiếc giường xếp cạnh cửa sổ. Những tấm rèm cửa phủ kín, căn phòng chìm trong một thứ ánh sáng nhờ nhờ. Vẻ mặt cô trầm tư và đanh lại. Cô rít từng hơi thuốc dài rồi nhả vào khoảng không những vòng tròn khói trắng đục.

Tôi đứng giữa phòng, tay đút túi quần nhìn cô sốt ruột. Rồi cô quay lại nhìn tôi và nói:

“Johnny, anh sợ à?”

“Không phải sợ. Em hãy hiểu anh, sập tiệm rồi. Chúng ta đã tiến hành từng bước một nhưng không được gì cả. Anh hoàn toàn không thể kiểm tra giấy tờ sổ sách của lão. Và nếu có kiểm tra chẳng nữa thì chúng ta cũng không có cách gì có được chìa khóa két. Ngay từ đầu, anh đã nghi ngờ tới thành công của chiến dịch này. Làm sao em có thể nghĩ là lão ta sẽ đồng ý giao chìa khóa két cho chúng ta cơ chứ?”

Della lẳng lặng gảy tàn thuốc xuống thảm, mỉm cười một mình.

“Nói tóm lại là anh định bỏ cuộc chứ gì?”

“Không có con đường nào khác. Chẳng lẽ em chưa hiểu sao? Chỉ cần lão ta gọi điện thoại hỏi lão Hollenkheimer gì đó xác minh Rikka là người thế nào là chúng ta chết cháy.”

“Trong việc này tất nhiên có chút mạo hiểm. Thế anh tưởng em không lường trước mọi chuyện sao?”

Tôi nhìn Della ngạc nhiên.

“Vậy ra em cũng đã lường trước tình huống này ư?”

“Tất nhiên. Em thừa biết thế nào Reiner cũng gọi điện cho Hollenkheimer. Lão ấy đâu có ngu.”

Tôi bước tới gần cô.

“Thế em định sẽ làm gì một khi Reiner biết anh là ai nào? Rất có thể giờ này lão đã biết anh không phải là Rikka rồi đấy.”

“Thôi đi, anh đừng có nghĩ quẩn. Còn bao nhiêu việc quan trọng hơn phải

nghĩ!”

“Đó là việc của em, em yêu. Còn anh, thế là đủ rồi. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu lão Reiner kể tất cả chuyện này với lão Hem hả? Lão sẽ cho tiến hành điều tra và sẽ tống chúng ta vào sau song sắt nhà tù vì tội mưu sát.”

“Ôi, anh Johnny tội nghiệp của em!” Della phì cười. “Anh đúng là đồ thỏ để! Anh phải hiểu rằng, hơn ai hết, Reiner cũng muốn giấu chuyện Pol chết. Itta, Hem, Rikka và tất cả lũ ấy sẽ không để cho lão Reiner giữ nguyên vị thế cũ mà sẽ thi nhau xông vào cấu xé và lão thừa biết điều này. Vì vậy, lão Reiner sẽ làm mọi cách để giấu cho bằng được tin Pol đã chết cho đến khi lão nắm được tất cả quyền hành. Thành thử anh yên tâm đi, lão ấy sẽ không nói gì với lão đại úy Hem đâu. Bây giờ thì anh biết vì sao chúng ta chẳng có lý do gì để sợ lão Reiner ấy rồi chứ?”

“Nhưng Della ạ, Reiner là một đối tượng nguy hiểm. Giả sử lão im lặng nhưng lão sẽ làm gì với chúng ta nào?”

Della giơ cái chân tuyệt đẹp của cô lên ngấm nghĩa rồi nói bằng một giọng bình tĩnh lạ lùng:

“Em nghĩ lão đang tìm cách để gạt chúng ta ra khỏi cuộc chơi. Reiner là chuyên gia tổ chức các vụ tai nạn chết người. Anh sợ lắm không Johnny?”

“Hiện anh không muốn nói tới chuyện đó.”

“Anh hãy nghĩ cho kỹ đi. Reiner thực sự là một đối tượng rất nguy hiểm đấy. Chỉ cần lão tác động với đại úy Hem thôi là coi như đi đời nhà ma hết. Anh không tưởng tượng nổi lão Hem ấy vì tiền có thể làm những gì đâu.”

“Nhưng dù sao thì anh cũng không tin lão ta có thể giết người vì tiền.”

“Thì có ai nói đến chuyện giết người đâu! Em đang nói tới chuyện tai nạn mà.”

“Em nói thế là muốn ám chỉ điều gì? Anh có cảm tưởng là em đang có một kế hoạch gì đó, hãy nói ra cho anh nghe đi.”

“Chẳng có kế hoạch gì cả. Đơn giản là em muốn chỉ cho anh xem cái vương quốc giàu sang mà anh có thể được thừa kế thôi. Chả lẽ anh không nghĩ là tất cả cái vương quốc đó một lúc nào đó có thể trở thành tài sản của chúng ta chỉ cần chúng ta biết chìa tay ra? Tài sản của anh và của em, anh hiểu không?”

“Không.”

“Anh Johnny ạ, với sự giúp đỡ của em anh có thể trở thành chủ nhân của casino này. Rồi hai chúng ta sẽ tha hồ hốt bạc. Chả lẽ anh lại xem em là con

ngốc để có thể tin là lão Reiner dễ dàng cho phép chúng ta đụng đến két tiền?”

Tôi lại cảm thấy sợ nên bước tới gần cô hơn.

“Có nghĩa là ngay từ đầu em đã mưu tính chuyện này? Thế thì sao em lại lôi kéo anh vào chuyện này? Còn chuyện mấy trăm ngàn đô la là em nói dối phải thế không nào?”

“Phải, em nói thế là vì muốn anh đến đây với em và để anh tận mắt nhìn thấy cái cơ ngơi này. Bây giờ, khi nhìn thấy rồi không lẽ anh không muốn có nó sao? Anh có thể có tất cả... Tất nhiên, nếu anh là một người đàn ông thực thụ chứ không phải là một thằng cha hèn nhát!”

Tôi đốt một điếu thuốc. Hai tay tôi run rẩy.

“Còn chuyện năm trăm ngàn đô la là có thật em hoàn toàn không nói dối anh. Số tiền đó là một phần vốn lưu động của casino này. Nhưng chúng ta không thể cuỗm số tiền đó và chuồn một cách dễ dàng được. Để chiếm số tiền đó trước tiên phải chiếm được casino.”

“Còn Reiner? Chúng ta sẽ làm gì với lão? Không lẽ em nghĩ là lão sẽ mở vòng tay đón anh, mời anh ngồi vào ghế điều hành và ngoan ngoãn rút lui? Như em vừa chứng kiến đây, lão đâu có chịu?”

“Anh Johnny ạ, nếu anh là một người đàn ông thực thụ thì một tai nạn không may sẽ xảy ra với lão Reiner!”

Vậy là Della đã mở tất cả mọi con bài ra trước mặt tôi. Bây giờ thì tôi đã hiểu.

“Anh hãy thủ tiêu cái lão Reiner ấy đi,” cô nói tiếp, giọng thản nhiên như đang nói về một bản dự báo thời tiết. “Lúc bấy giờ cả cái vương quốc này sẽ rơi vào tay anh như... như một quả táo chín tự nhiên rụng xuống. Một khi Rikka tỉnh ra thì mọi chuyện đã muộn. Chỉ cần chúng ta đặt được tay lên sổ sách kế toán và két tiền là bọn khác sẽ phải thỏa thuận với chúng ta. Chúng ta sẽ lấy Lincoln Beach, Rikka sẽ chiếm Los-Angeles còn casino ở Paris thì cứ để lại cho Levinski.”

Della bước lại gần tôi, gần đến nỗi tôi ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ mái tóc cô. Cô đặt hai tay lên vai tôi và nhìn tôi chăm chăm.

“Thế bây giờ anh định làm gì, Johnny?”

Tôi định làm gì ư? Della đã phạm một sai lầm. Rõ ràng cô tưởng đã trói được tôi và tôi không sao giãy ra được. Nhưng Della đã nhầm to. Casino và cái vương quốc ăn chơi sang trọng này hấp dẫn thật nhưng liệu có nên chiếm

đoạt bằng mọi giá không chứ?

“Vừa rồi em có nói tới chuyện tai nạn,” tôi nói. “Nhưng theo anh thì chúng ta đang bàn về một vụ mưu sát.”

Della vẫn nhìn tôi chăm chăm, mặt cô lạnh băng tựa hồ như được tạc bằng đá hoa cương.

“Hoặc là anh hoặc là Reiner, không còn sự chọn lựa nào khác đâu Johnny ạ. Chỉ cần lão ấy biết anh không phải là Rikka là anh sẽ nhận một viên đạn vào trán. Vì vậy, anh phải ra tay trước đi. Và cái đó không phải là cố sát mà chỉ là một hành động tự vệ hợp pháp của anh.”

Tôi lắc đầu.

“Thôi đừng có cố tự dối lòng nữa! Đó là một vụ giết người!”

Della đẩy tôi ra, đứng dậy, đến bên cửa sổ nói mà không thèm quay mặt lại:

“Được thôi. Chúng ta sẽ giải thích với đại úy Hem rằng Reiner tự tiện rút tiền quỹ chi tiêu việc riêng. Em và anh được cử đến để kiểm tra sổ sách kế toán và tình trạng tài chính của casino. Reiner biết là bị lộ. Lúc bấy giờ lão sẽ làm gì nào? Sẽ đến bên cửa sổ phòng làm việc của lão trên lầu năm và thay vì dừng lại lão đã nhảy qua cửa sổ để mở rơi từ trên lầu xuống đất nơi sau đó hẳn được người ta phát hiện đã chết vì vỡ sọ...”

“Và em nghĩ là đại úy Hem sẽ tin? Reiner không phải là hạng người hèn nhát để có thể nhảy lầu tự vẫn.”

“Mặc dù thế, Hem sẽ phải tin. Tất nhiên, để lão ta tin chúng ta cũng phải chi bọn tiền nhưng anh Johnny ạ, sau đó anh còn có cả giang sơn này cơ mà. Mà chuyện đâu có khó. Chỉ cần hãy lão Reiner một cái qua cửa sổ là xong! Chả lẽ chỉ vì một chuyện vặt vãnh thế mà anh bắt em phải nói mãi!”

“Đây không phải là chuyện vặt, mà là giết người,” tôi chống đối. “Anh sẽ không bao giờ làm việc đó. Anh nhổ toẹt vào cái vương quốc này! Giết người không phải là vai tuồng của anh.”

Della ngồi xuống đi-văng cạnh tôi, nắm tay tôi kéo lại, nói:

“Anh ngồi xuống cạnh em đi và đừng nhìn em như thế. Anh có yêu em không nào?”

“Chúng ta sẽ không nói chuyện tình yêu,” tôi nói. “Em nên nghe anh nói thì tốt hơn. Anh không phải là thằng ngốc để không thể đoán biết hoạch của em. Anh biết rõ rằng, nếu không gạt bỏ được Reiner thì kế hoạch của em sẽ tan thành mây khói. Vì vậy, em cần một người để thủ tiêu Reiner và em đã

chọn anh cho vai trò đó, cho rằng chỉ cần nhìn thấy cơ ngơi này với chiếc Limo sang trọng cùng với những thứ khác là anh sẵn sàng giết người. Anh hiểu em lắm, quý cái ạ! Nhưng em có biết thế nào là giết người không? Giết người sẽ ám ảnh anh suốt đời. Điều đó em phải biết chứ không chỉ nghĩ... Thậm chí nếu chúng ta có mua được đại úy Hem đi chẳng nữa thì ngày nào chúng ta cũng còn phải nhìn nhau và cái ý nghĩ vì cơ ngơi này mà chúng ta đã giết Reiner sẽ không để cho ta thanh thản hưởng niềm vui sống trên cõi đời này. Hơn nữa, chúng ta cũng không có gì để bảo đảm rằng Hem sẽ im lặng suốt đời. Lão sẽ đòi cung phụng mỗi ngày một nhiều và cuối cùng chưa biết chừng có thể lão còn đòi có luôn cả cơ ngơi này. Và biết đâu gã sẽ buộc anh vào tội giết người, tống anh vào tù để dành lấy vị thế của anh, có thể lắm chứ? Không, em thân yêu ạ, anh không điên để có thể tự quàng thòng lọng vào cổ mình. Vì vậy, em đừng nói chuyện giết người với anh nữa. Anh sẽ không trở thành kẻ sát nhân vì em và vì tiền dù có là tất cả số tiền có trên thế giới này đi chẳng nữa.”

Della ngồi im lặng nghe tôi nói, mắt long lên. Sau đó, cô đứng dậy đi lại gần, đặt tay lên vai tôi và nói:

“Chính anh cũng không tin những điều anh vừa nói ra mà Johnny! Tất cả hoàn toàn không phải thế. Bởi vì em yêu anh mà. Tối qua, em đã không đủ sức cưỡng lại tình cảm của mình bởi vì em biết làm thế là rất nguy hiểm. Mọi kế hoạch của em có thể tan thành mây khói nhưng em đã không đủ sức để từ chối anh.”

Cô ôm choàng lấy cổ tôi, nói thêm:

“Ôi, anh yêu, anh làm em phát điên lên mất! Lần đầu tiên có một người đàn ông khơi gợi trong em những cảm giác mạnh mẽ thế này đây. Hãy tin em đi! Em biết anh hoàn toàn đúng nhưng biết làm sao được, chúng ta đâu còn con đường nào khác!”

Della ôm ghì lấy tôi, kéo sát lại, hôn tôi tối tấp.

“Hoặc là chúng ta phải thủ tiêu Reiner hoặc là lão sẽ thủ tiêu chúng ta! Không lẽ anh không nghĩ đến điều đó? Anh và em không có gì để mất! Nếu chúng ta sống sót nghĩa là chúng ta gặp may. Hoặc là chúng ta hoặc là lão thôi, Johnny ạ! Ít ra, anh cũng phải hiểu điều đó chứ!”

Tôi đang định nói thì bị Della bịt miệng bằng một cái hôn dài.

“Thôi, đủ rồi đấy!” tiếng Reiner đột nhiên vang lên. “Mọi cái đều có thời điểm của nó.”

Della run rẩy, toàn thân căng lên. Tái mét hết như một pho tượng, cô buông tôi ra, lùi lại sợ hãi hét lên. Reiner vẫn đứng yên ở ngưỡng cửa nhìn hai chúng tôi. Đôi môi dày của lão cong vênh lên trong một nụ cười nửa miệng và khẩu súng ngắn bốn mươi lăm ly trong tay lão trở nên to đùng như một khẩu pháo.

“Không việc gì phải ngượng,” lão nói, vẫn bằng, cái giọng bình thản lúc này.

Lão đưa họng súng ra hiệu bắt tôi ngồi xuống đi-văng.

“Ngồi xuống đi Farrar. Còn cô, tiểu thư Pol, mời ngồi vào xa lông cho. Tôi báo trước, ai cử động là tôi bắn.”

Della ngã đùng ra xa lông như một bị thịt. Có cảm tưởng cô sắp ngất. Tôi cũng đành phải ngồi xuống đi-văng.

“Hai người vui vẻ quá nhỉ?” Reiner hỏi mỉa. “Thế nhưng các người không có tí đầu óc nào cả. Tối qua, tôi có ghé qua đây xem hai người thu xếp thế nào và anh chị biết đấy tôi đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy một chòi không có ai ngủ...”

Reiner nhìn xoáy tôi.

“Anh đã làm gì với tiểu thư Pol vậy?”

Tôi và Della ngồi như phỗng, không dám nhúc nhích. Còn Reiner thì thông thả ngồi lên thành ghế.

“Hắn chết rồi, đúng không? Hai người đã giết hắn, phải thế không nào?”

“Ông có điên không đấy!” Della hét lên. “Anh ấy đang ở Paris!”

“Ở dưới âm phủ thì có, Paris gì! Không lẽ các người nghĩ là tôi tin câu chuyện cổ tích của hai người? Chỉ cần nhìn thấy các người là tôi biết ngay có chuyện bẩn thỉu. Pol không bao giờ cho cô đi Lincoln Beach với một người đàn ông khác. Không cùng với Rikka hay cùng với ai khác. Pol biết rằng, không thể tin một con đĩ như cô được.”

“Ông dám nói với tôi bằng cái giọng ấy phải không!” Della điên tiết, gào to.

“Trong xe lúc đó có ba người: cô, Pol và gã kia, Farrar. Một trong ba

người đã chết. Và vì gã kia không phải là Rikka nên tôi biết chắc hẳn là Farrar và người chết là Pol. Phải thế không nào?”

“Nik, ông nghe này!” Della nói, tay nắm chặt. “Ba chúng ta có thể đi đến một thỏa thuận. Ngoài ông, hiện giờ chưa một ai biết Pol đã chết. Chỉ cần ông chia cho chúng tôi phân nửa là chúng tôi hoàn toàn vô hại đối với ông. Lúc này, khi Pol không còn nữa, ông cần có sự giúp đỡ của chúng tôi. Ông cũng thừa biết là Pol đã dạy tôi nhiều điều...”

Reiner ném về phía tôi một ánh mắt lạ lùng.

“Thế cái thằng kia ở đâu ra vậy? Hẳn thì quan hệ gì đến tôi và đem lại cho tôi lợi lộc gì?”

“Ông nhìn kỹ anh ấy đi,” Della nói. “Ông không thấy là anh ấy mới có thể kham nổi Rikka sao? Anh ấy không những là một võ sĩ quyền anh tuyệt vời mà còn là một tay giết người chuyên nghiệp đầy kinh nghiệm. Ông sẽ phải cần đến anh ấy một khi tin Pol chết lộ ra.”

Tôi không ngạc nhiên khi lão Reiner nói:

“Thế nếu đột nhiên tôi không muốn chia chác với cô thì sao?”

Della liếm môi. Mặt cô vẫn tái mét nhưng xem ra đã bình tĩnh hơn. Cô có vẻ như đang tung vào cuộc chơi đồng đô la cuối cùng. Và cô đang chuẩn bị tung con át chủ bài ra. Vì chỉ có tung con át chủ bài ra lúc này may ra mới có thể thắng được Reiner.

“Trong trường hợp như thế, Reiner ạ, chúng tôi sẽ loan báo cho đại úy Hem, Itta, Dia, Rikka và nhiều người nữa biết tin Pol đã chết và mặc cho họ muốn nghĩ gì thì nghĩ. Lúc bấy giờ, tôi không nghĩ là ông có đủ sức để cùng một lúc chống chọi với đám người đó.”

Reiner cười khẩy.

“Như thế có nghĩa là Pol đã chết thật! Lạy chúa, đây là cái tin tốt lành nhất trong suốt ba mươi bảy năm gần đây của đời tôi! Thế là Pol đã tiêu! Điều đó giải thoát cho tôi khỏi bao nhiêu là phiền toái. Từ lâu, tôi đã cầu trời cho chuyện đó chóng xảy ra!”

“Hai xe đụng nhau, Pol bị văng xuống đường và bị gãy cổ,” Della giảng giải.

“Đó là giả thuyết của cô thôi,” Reiner nói cười vui vẻ. “Nhưng tôi lại cho rằng hai người đã giết anh ấy. Không lẽ hai người không nghĩ là tôi có thể tổng hai người vào sau song sắt? Chỉ cần đưa cho Hem một trăm ngàn đô thôi là người ta sẽ xử các người như những tên sát nhân. Và thật không may cho

các người, hơn bao giờ hết, lúc này Hem đang rất cần tiền mặt...”

“Dù có làm thế đi chăng nữa ông cũng không sao giữ kín được tin Pol đã chết,” Della chống chế.

“Đúng thế,” Reiner xác nhận. “Nhưng cái gì phải đến sẽ đến. Có tránh cũng không được. Hãy nghe tôi nói đây: tôi muốn trình bày giả thuyết của tôi về tất cả chuyện này. Tình cờ, tôi nghe được cuộc nói chuyện của anh chị và biết rằng chính anh chị đã giết Pol. Anh chị phát hiện được tôi nghe lỏm, Farrar lập tức rút súng ra nhưng tôi đã kịp ra tay trước. Tôi không phải là tay vừa và Hem thừa biết điều đó. Lúc bấy giờ, Della rút súng ra. Tôi buộc lòng phải kết liễu đời cô. Sau đó, tôi kể cho Hem nghe mọi chuyện xảy ra. Tôi đề nghị cho Hem một phần miếng bánh để lấy sự im lặng, tất nhiên là phải dành cho lão phần lớn rồi nhưng không sao tôi sẽ chịu thiệt.

“Có thể tôi còn thuyết phục được Hem, bằng tiền tất nhiên, để lão tống giam cả Itta lẫn Dia và tất cả những kẻ làm vướng chân tôi nữa chưa biết chừng. Còn khi Riika tỉnh dậy sau trận say thường kỳ – nhân tiện, báo để cô biết, chính Holenkheimer vừa gọi điện báo cho tôi biết thế – thì đã muộn, hẳn không còn làm gì được nữa. Sao, cô thấy kịch bản của tôi thế nào?”

“Ông không bao giờ dám tin Hem cả,” Della chống chế. “Vì sao ư? Vì ông ta lúc nào cũng đứng trên ông. Cũng như tôi, ông biết rõ lão Hem ấy.”

Reiner trầm tư, nhăn nhăn cái môi dưới.

“Có thể như thế thật,” lão nói. “Nhưng tôi không còn con đường nào khác.”

“Có đấy,” Della nói khẽ.

“Đường nào?”

Della quay lại nhìn tôi. Ánh mắt cô làm tôi lạnh cả xương sống.

“Giết ông, Nik ạ. Chúng tôi đã bàn chuyện đó khi ông bất thành linh đến đây.”

Reiner vẫn cười nhưng ánh mắt lão trở nên lạnh băng.

“Vâng, tôi có nghe anh chị bàn chuyện đó khi tôi đứng dưới ô cửa sổ kia. Vì vậy mà bây giờ tôi đành phải hạ màn, cho dù tôi cũng không thích phải hạ màn sớm thế này cho lắm.”

“Nik ạ, nhưng để làm được việc đó trước tiên ông còn phải gạt khóa an toàn trên khẩu súng của ông đã,” Della cười nói.

Phải nói rằng, đó là một ý tưởng thiên tài bởi lẽ chỉ cần nhìn vào khẩu súng Reiner đang cầm trên tay là không những tôi mà lão cũng phải hiểu

ngay rằng không gạt chốt an toàn thì không sao bóp cò được. Đúng lúc ấy, nhanh như chớp, Della ném cái gối vào mặt Reiner rồi lao vào dùng hai tay bóp chặt cổ tay đang cầm súng của lão.

Reiner định dùng tay trái đánh vào đầu Della nhưng tôi đã kịp nhảy khỏi đi-văng, tung một đòn tay phải vào người lão. Có lẽ cả đời Reiner chưa bao giờ nếm một cú đấm như thế. Lão văng ra xa, kéo theo cả Della nhưng chưa kịp văng vào vách đã bị tôi bồi thêm cho một quả nữa. Lão ngã xuống, đập mặt vào bình hoa bằng pha lê. Cái bình vỡ tan, nước chảy lênh láng lên người Della, lên thảm. Cô hét lên, vẫn không buông khẩu súng ra cho đến khi tôi xốc cô lên. Cô ôm lấy tôi, thờ đốc. Chúng tôi ôm nhau đứng im nhìn Reiner.

“Lão chết rồi, Johnny ạ,” Della thì thầm vào tai tôi.

Tôi không định giết Reiner nhưng chuyện đó đã xảy ra.

“Anh đã giết Reiner!”

“Anh bình tĩnh lại đi!” Della gắt. “Ngoài em và anh chưa ai biết chuyện này cả. Và cũng đừng để cho ai biết!”

“Cần phải chuẩn khỏi đây thôi. Càng nhanh càng tốt,” tôi nói nhanh.

“Đừng ngốc thế! Anh không thấy mọi chuyện đã diễn ra như chúng ta muốn sao? Reiner đã chết, vương quốc này bây giờ là của chúng ta.”

Tôi nhìn cô chăm chú. Đôi mắt của cô sáng lên, môi cười sung sướng. Trên khuôn mặt xinh đẹp ấy không có một chút gì sợ hãi mà hoàn toàn thỏa mãn – một sự thỏa mãn mà cô không thềm giấu giếm.

Tôi nắm vai cô lắc mạnh.

“Chính em mới là con ngốc! Chúng ta đã giết lão ấy! Phải, cả hai chúng ta, anh và em. Người ta sẽ lùng sục và bắt giam chúng ta. Không trốn được đâu.”

Della đưa tay bịt miệng tôi.

“Johnny, ngồi xuống và bình tĩnh lại đi anh. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Đừng hoảng loạn nữa, đó là điều duy nhất em yêu cầu anh lúc này. Phải làm gì và làm thế nào tự em biết rồi, anh đừng lo.”

“Thế em định làm gì nào?” Khó khăn lắm tôi mới nói được mấy lời đó.

“Anh hãy nhìn lão đi! Anh không nghĩ ra điều gì sao?”

Tôi quay mặt đi, không dám nhìn Reiner đang nằm thẳng đơ trên sàn.

“Anh không dám nhìn thẳng vào mặt lão nữa. Chả lẽ em không có lấy chút thương tiếc gì sao?”

Della đứng dậy, đến cạnh tôi.

“Thương tiếc gì! Nếu anh không giết lão thì lão đã bắn nát anh rồi, anh Johnny ạ. Vậy, tại sao lại phải thương tiếc lão cơ chứ?”

Della nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng.

“Phải ném lão vào chuồng sư tử! Việc đó chẳng có gì khó khăn cả. Vì lão vẫn thường đến đó cho sư tử ăn nên sớm muộn gì cũng có ngày không may lão sẩy chân rơi vào chuồng sư tử thôi. Mọi người cũng biết rằng lão thường thích chơi đùa với sư tử lắm. Thành thử, nếu biết làm cho khéo thì sẽ chẳng ai nghi ngờ gì đâu.”

Tôi nhìn cô lặng đi vì sung sướng.

“Anh Johnny, em nghĩ ra kế đó không đến nỗi tồi, phải không anh?”

“Ừ, đúng là một ý tưởng tuyệt diệu, với điều kiện không ai nhìn thấy, cần phải làm việc đó vào ban đêm.”

Tôi bình tĩnh dần.

“Anh đứng dậy để em xem qua người anh xem nào.”

Della cẩn thận xem xét bộ vest của tôi và tin chắc rằng nó không hề dính máu.

“Còn bây giờ, anh hãy chăm chú nghe em nói đây. Bây giờ, anh sẽ ra khỏi đây. Cố tìm cách cho mọi người nhìn thấy. Anh cứ đi chơi golf. Tốt nhất là phải tìm cho mình một đối thủ nào đó. Đừng quay lại đây trước mười hai giờ đêm. Nếu có ai đó hỏi có nhìn thấy Reiner ở đâu không anh cứ nói là lão ấy đang kiểm tra sổ sách với em và yêu cầu đừng ai quấy rầy lão.”

“Em nghĩ sau những chuyện xảy ra vừa rồi anh còn đầu óc để chơi golf sao? Em có điên không đấy?”

“Có anh điên thì có, đồ ngốc ạ! Nếu anh không muốn chơi golf thì mặc anh, đi đâu thì đi. Đi tắm biển hoặc vào quán bar cũng được. Có điều anh phải cố làm sao để không ai chõ mũi vào đây.”

Tôi thở một hơi thật sâu.

“Thế em sẽ làm gì trong thời gian đó?”

“Em sẽ ở lại đây... với lão. Cần phải bảo đảm làm sao để không ai đến đây.”

“Em phải ngồi với lão chín, mười giờ đấy...”

“Anh nghĩ là em sợ ngồi cạnh xác lão Reiner này ư? Không đâu, em chỉ sợ lúc lão còn sống thôi.”

Lúc này, tôi chỉ có một ước muốn duy nhất là ra khỏi phòng và không bao giờ nhìn thấy mặt Della nữa vì vậy mà tôi vội vàng bước ra.

“Anh Johnny...”

Tôi dừng bước.

“Còn gì nữa?”

Tôi hé mắt nhìn đôi giày trắng của Reiner và vội vàng quay mặt đi.

“Đừng có mà chuồn đấy nha. Nếu anh biến thì một mình em không xoay sở được đâu đấy. Em cần anh, rất cần Johnny ạ.”

“Anh không chuồn đâu.”

“Anh có mười tiếng đồng hồ tự do biết đâu đấy. Nhưng nếu anh định bỏ dở cuộc chơi thì em đành phải báo với Hem rằng anh đã giết Reiner và em nghĩ là Hem sẽ tin em mà không thềm hỏi han gì thêm đâu.”

“Đừng có mà dọa anh. Anh sẽ không chuồn đâu.”

Della bước lại gần, đưa hai tay choàng ôm cổ tôi và tôi đã run lên khi bàn tay cô chạm vào da thịt tôi.

“Johnny, anh vẫn còn yêu em chứ? Hãy nói cho em biết đi anh! Anh thấy đấy, mọi chuyện đều ổn, tất cả rồi sẽ đi vào quên lãng. Tất cả sẽ như chúng ta mong muốn. Từ lúc này, cuộc đời của hai chúng ta đã được đảm bảo hoàn toàn.”

• • •

Tôi bước vào quán bar. Cái đồng hồ hình vuông treo trên quầy chỉ bốn giờ kémห้า lăm. Tất nhiên, còn quá sớm để uống nhưng điều đó đã không ngăn được tôi.

Từ sau tấm rèm, lão chủ bar bước ra nhìn tôi cười lịch sự.

“Ngài Rikka, ngài uống gì ạ?”

Tôi rùng mình.

“Whisky,” tôi đáp. “Đừng rót ra ly, cứ cho tôi cả chai.”

“Xin tuân lệnh, thưa ngài Rikka!”

“Ông chủ bar lấy chai whisky Scotland từ trên quầy xuống, vặn nút để lên quầy trước mặt tôi.”

“*Bốn sao* đấy, thưa ngài,” gã giáng giải. “Hay là ngài thích một chai *Lord Kolvert*?”

Tôi cầm chai rượu lên rót vào ly. Tay tôi run run và tôi rót một ít rượu ra mặt quầy. Gã chủ bar nhìn tôi im lặng.

“Đi chỗ khác chơi!” tôi quát.

Tôi nâng ly đưa lên miệng rượu vương vãi hết ra ngoài nhưng tôi cũng tộp được vài ngụm. Tôi rót ly khác. Bây giờ thì không một giọt rượu nào vãi ra ngoài nữa và nỗi sợ hãi lúc này hình như cũng đã vơi dần đi. Tôi châm thuốc rít một hơi dài rồi nhìn lên đồng hồ trên quầy. Mới có bốn giờ ba mươi! Làm sao giết thời gian bây giờ đây! Thật phát điên lên được!

Tôi rót thêm một ly nữa. Nhấp một ngụm, chất cay cháy cổ và tôi sức nhờ tới chiếc Buick đang đậu cạnh bar và nghĩ đến việc leo lên xe chuồn.

Tôi nhấp mấy ngụm nữa và vẫn ngồi yên rít thuốc. Tôi cảm thấy đã bình tĩnh và bớt lo hơn. Tôi đang định rót thêm ly nữa thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên sau tấm rèm. Tôi nhảy dựng lên, suýt nữa thì làm rơi vỡ chai rượu. Rồi tôi nghe tiếng chủ quán bar oang oang.

“Ngài ấy không có trong quán bar, thưa cô. Không, sau bữa điểm tâm tôi không nhìn thấy ngài ấy đâu cả. Cách đây một giờ, ngài ấy có ghé đây nhưng sau đó không thấy quay lại. Vâng... nếu tôi nhìn thấy ngài ấy nhất định tôi sẽ chuyển lời.”

Và gã chủ quán bar gác máy.

Thế là người ta đã bắt đầu kiểm Reiner. Cần phải áp dụng ngay một biện pháp gì đó. Della đã bảo tôi phải làm sao để không ai đến được căn chòi...

“Ê, chủ quán!”

Gã chủ quán như chỉ chờ có thế, vén rèm bước ra.

“Tôi nghe, thưa ngài Rikka.”

“Ai vừa gọi điện thoại thế?”

“Thưa, cô During ạ, thư ký của ngài Reiner. Cô ấy muốn báo với ngài Reiner một tin quan trọng. Ngài có biết ngài ấy ở đâu không ạ?”

“Ông ta đang ngồi kiểm tra sổ sách với cô Pol,” tôi đáp và liếc nhìn gã chủ quán bar. “Tôi khuyên các người đừng có đại mà quấy rầy ông ấy lúc này không thì mang họa vào thân đấy.”

Gã chủ quán bar biết rõ tôi nói thế là nghĩa thế nào.

“Ông nên báo cho cô During biết đi,” tôi nói thêm.

“Vâng, thưa ngài Rikka.”

Gã chủ quán nói rồi biến mất sau tấm rèm. Tôi vội vàng rót thêm một ly nữa và giật mình khi nghe tiếng gã chủ quán nói vào máy điện thoại:

“Ngài Rikka đang ở đây. Ngài ấy nói rằng ngài Reiner đang ở chỗ cô Pol và không được quấy rầy ngài ấy. Vâng, đúng thế. Vâng. Không được quấy rầy dưới bất cứ hình thức nào!”

Tôi lấy khăn mùi xoa lau mặt. Vai trò của tôi đã hoàn thành. Có thể tôi đóng không được đạt lắm nhưng tôi đã làm xong cái việc cần làm.

• • •

Tôi bước ra khỏi quán bar và đi tới chiếc Buick. Bây giờ chỉ cần... Phải khó khăn lắm tôi mới không đưa mắt nhìn nó. Tôi đi qua chiếc xe và bước xuống mấy bậc thang với mục đích tránh xa chiếc xe để không liều lĩnh đánh cắp nó chạy trốn...

Thình lình tôi nghe có tiếng động lạ và dừng lại, sững người như bị chôn sống. Đó là tiếng gầm gừ của sư tử. Thì ra tôi đang tha thẩn trong vườn thú. Tôi hình dung ra cảnh tôi sẽ ném xác Reiner vào chuồng sư tử và hai chân tôi run lẩy bẩy. Tôi quay lại chỗ để chiếc Buick, nó vẫn đậu ở đấy. Còn chờ gì nữa, phải chuồn ngay thôi!

Tôi ngồi vào sau tay lái, nổ máy. Tôi nhìn quanh, không có ai cả. Chiếc xe từ từ lăn bánh. Tôi cho xe chạy xuống con đường rợp bóng dừa. Chỉ vài phút nữa là ra đến xa lộ và chỉ cần nhấn ga là chiếc xe sẽ lao đi như gió...

Cổng công viên đóng chặt, mấy tay bảo vệ mặc đồng phục đứng trong bốt gác. Tôi nháy đèn nghĩ là chúng sẽ mở cổng nhưng chúng vẫn đứng nguyên trong bốt. Đành phải dừng xe. Tôi gọi:

“Các anh làm gì trong ấy mà không ra mở cửa hả? Có mở không hay là để tôi đâm gãy thanh chắn?” Tôi nói mà không tin vào giọng mình nữa. Nó nghe giống như tiếng người ta cửa sắt vậy. Một tên bảo vệ chạy đến.

“Rất tiếc thưa ngài Rikka, nhưng người ta yêu cầu chuyển cho ngài...”

“Cái gì?”

“Cô Pol đã gọi điện và nói rằng, nếu thấy ngài chạy xe qua đây thì lệnh cho ngài quay lại. Ngài Reiner muốn gặp ngài.”

Tên bảo vệ đứng khá gần thậm chí còn hơi cúi xuống – một thế tuyệt vời cho một cú móc tay phải. Tôi liếc nhìn tên cùng gác. Hẳn đứng khá xa, tay phải để lên báng súng ngắn có cảm tưởng hẳn đang sẵn sàng móc súng ra.

“Được thôi,” tôi nói và gượng cười. “Tôi vừa gặp họ xong. Mở cửa ra! Tôi đang vội.”

Tên bảo vệ nở một nụ cười mĩa mai.

“Thế có nghĩa là ngài Reiner lại muốn gặp ngài lần nữa. Cô Pol cũng vừa gọi điện tới đây xong. Rất tiếc thưa ngài nhưng lệnh là lệnh và phải chấp

hành thôi.”

“Được rồi. Để tôi đi hỏi xem họ cần gì.”

Tôi quay xe trở lại casino, đậu ngay trước cửa và xuống xe. Rõ ràng là khó có thể thoát khỏi nanh vuốt con yêu kia. Á đã đề phòng từ mọi phía.

Tôi thả bộ ra bãi tắm. Một chiếc xe nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi.

“Hình như anh cũng cùng đường với em,” một giọng phụ nữ vang lên. “Anh cũng ra bãi tắm phải không? Thế thì tại sao chúng ta lại không đi cùng cơ chứ?”

Người vừa nói là một phụ nữ xinh đẹp tóc vàng với hai má phúng phính, đôi mắt to. Cô ta mặc một bộ đồ tắm hai mảnh để lộ một thân hình tuyệt mỹ. Cô đội một chiếc mũ người tình với một bông hồng trên chóp. Nếu tôi tỉnh táo thì chắc là tôi không bao giờ dính líu đến cô ta nhưng trong tâm trạng lúc này, đặc biệt là sau khi đã nốc gần nửa lít whisky thì cô ta lại chính là thứ tôi đang cần. Vì vậy, không thêm nghĩ ngợi gì tôi nhảy lên ngồi cạnh quả bom sex đó.

“Vừa nhìn thấy anh,” cô ta nói, “là em muốn được làm quen ngay. Em rất mê những người đàn ông cao to, lực lưỡng mà anh là người đàn ông cao to và lực lưỡng nhất trong số những người đàn ông em đã gặp.”

Tôi không biết nói gì nên chỉ ngồi im chờ cô ta nói tiếp.

“Anh định làm gì lúc này? Anh sẽ tắm à?” cô ta hỏi, mỉm cười nhiều ẩn ý đến nỗi tôi muốn quỳ ngay xuống xin cô ta tha cho tôi.

“Vâng, định tắm một lúc.”

Cô ta cho xe queo phải rồi nhấn ga.

“Gần đây có một nơi tuyệt lắm. Chúng ta sẽ đến đó,” người đẹp giảng giải.

Tôi lúng búng trong miệng cho qua chuyện.

“Anh là Rikka phải không?” cô ta hỏi và cho xe chạy vào một con đường dọc bãi biển với hai hàng dứa cao hai bên.

“Sao cô biết?”

“Ở đây mọi người toàn nói về anh. Anh là chủ casino ở Los-Angeles. Có người còn nói với em trước kia anh từng là một tay găng-tơ. Mà em lại chúa mê mấy tay găng-tơ ấy!”

“Rất vui lòng được cô khen. Còn cô?”

“Em là Harris Braun. Ở đây ai cũng biết em. Bố em tên là Gelvei Harris Braun – một ông vua thép.”

“Và bố cũng mê các tay găng-tơ chứ?”

“Ồ, đó là điều em chưa bao giờ hỏi bố em!” Braun cười đáp.

Xe rời xa lộ chạy vào một con đường đất, nhẩy cà tung trên con đường gồ ghề rồi dừng lại trên một bãi cát vàng hoang vắng được bao bọc bởi những rặng dừa thấp.

“Ở đây dễ thương quá phải không anh?” Braun hỏi. Cô ta cười mũ ném vào băng sau rồi xuống xe.

“Em đi tắm đây. Còn anh?”

Đột nhiên, tôi muốn kết thúc ngay trò này. Đáng lẽ ra tôi không nên đến đây. Nhiệm vụ của tôi là phải ở lại casino để sẵn sàng làm theo yêu cầu của Della. Có lẽ tôi đã điên nên mới dính dáng tới quả bom sex này. Một khi đã không chuẩn được thì ít ra cũng phải tìm cách bảo vệ lấy cái mạng chứ đảng này lại chạy theo váy một mục đàn bà!

“Anh nghĩ là không. Anh quên khuấy mất. Anh đang có công việc gấp. Em có thể lấy xe đưa anh trở lại casino được không?”

Nụ cười dễ thương bỗng nhiên biến mất trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Em không hiểu,” Braun nói, giọng gay gắt.

“Không sao. Anh sẽ đi bộ. Em cứ đi tắm đi.”

Tôi dám cá là Braun sẽ cho tôi một bọp tai và thế thật. Đành phải tỏ ra ga lăng và chìa má ra. Tất nhiên, né cái tát của cô ta không khó nhưng tôi lại không muốn từ chối cô tất cả mà không cho cô một sự thỏa mãn nho nhỏ. Tôi tưởng người nhỏ như cô thì cái tát cũng không đến nỗi nặng lắm nhưng tôi đã nhầm, cái tát làm tôi nảy đom đóm, rát hết cả bên má.

“Chào cưng nhé!” tôi nói, đưa tay xoa xoa má rồi bỏ đi.

Tôi không ngoảnh lại nên không nghe tiếng chửi rủa của cô. Thay vì ra xa lộ tôi lại đi sâu vào rừng dừa mà không thèm để ý mình đang đi đâu. Sau đó, tôi nhận thấy tôi đã lang thang trong rừng dừa khá lâu mà vẫn không thấy bóng dáng casino đâu cả. Tôi nhìn quanh. Bên phải là biển xanh lấp lánh, bên trái là rừng dừa trải dài tít tắp. Rõ ràng là tôi đã lạc đường. Tôi bắt đầu lo.

Ở chỗ này rõ ràng là kiếm được người tắm chả khác gì kiếm được một người ăn mặc hàng hoàng trong đám tang của một gã ăn mày. Tôi đã định quay lại thì bỗng nghe tiếng hát. Tiếng hát của một người con gái, nghe ngọt ngào và lạnh lốt làm sao! Tôi bước nhanh về hướng có tiếng hát ấy.

Nàng ngồi trên một cái ghế xếp trước giá vẽ. Tôi chỉ nhìn thấy phần sau của giá vẽ, đằng trước là cái gì tôi không quan tâm lắm. Tất cả sự chú ý của tôi chỉ tập trung vào cô gái mặc áo màu trắng xanh, quần soóc trắng phò bầy gần như tất cả với một đôi xăng đan dưới đôi bàn chân nhỏ nhắn xinh xinh. Đầu cô để trần và mái tóc cô như vàng rực lên dưới ánh nắng trời. Trông cô thật dễ thương và quyến rũ. Tôi đứng nhìn trộm cô một hồi lâu và những Reiner, Della bỗng trở nên xa xăm, vô thức. Tựa hồ như trong một giấc mơ.

Thình lình, như cảm thấy có người đang nhìn mình, cô gái quay người lại và nhìn thấy tôi. Cô giật mình đánh rơi cây cọ trên tay.

Tôi đành phải bước ra.

“Mong cô thứ lỗi cho. Chắc là tôi đã làm cô sợ. Nghe tiếng hát hay quá tôi muốn tìm đến xem sao.”

Một lời giải thích không mấy thuyết phục nhưng biết làm sao được một khi tôi không thể nghĩ ra được điều gì hay hơn! Lần đầu tiên sau khi rời căn chòi tai hại kia, tôi không cảm thấy giọng mình giống tiếng kêu của ếch nhái nữa.

Cô gái cúi xuống nhặt cây cọ lên. Rõ ràng những lời giải thích của tôi đã làm cô yên tâm.

Tôi đến gần liếc nhìn bức tranh. Biển, cát, dừa tất cả được thể hiện một cách tinh tế.

“Không đến nỗi tồi. Như thật.”

Cô gái cười thật tươi.

“Đấy mới chỉ là phác thảo thôi.”

“Có thể, nhưng nhiều người muốn có những nét phác thảo thế này lắm mà không sao làm được đấy,” tôi nói và chìa cho cô gói thuốc lá.

“Cảm ơn anh, nhưng em không hút.”

Đành phải hút một mình vậy.

“Casino cách đây xa không em?”

“Chừng bốn cây số. Chỗ này không phải là lãnh địa của casino,” cô nói và

đưa tay phủi cát trên cây cọ.

“Sao? Đây không phải là bãi tắm của casino sao?”

“Không. Anh đang đứng trên địa phận nhà em.”

“Mong em thứ lỗi. Anh không biết.”

“Chả ai trách cứ anh cả,” cô cười. “Sao, anh đang sống ở casino à?”

Đột nhiên, tôi muốn giả danh Johnny Rikka, một tay chơi chuyên nghiệp và một tên găng-tơ quá chừng.

“Vâng, tôi đã ở đây vài hôm nay. Ở đây thật tuyệt, rất ấn tượng! Còn em thì sao, em sống ở đây à?”

“Em có một căn nhà nằm cách đây không xa. Em đến đây tìm cảnh vẽ để đem về trang trí cửa hàng thôi.”

“Điều đó nghĩa là sao?”

Tôi ngồi xuống cát liếc nhìn cô xem có phản ứng gì không nhưng cô đã không phản ứng gì cả.

“Em đang làm việc cho nhà Keston ở Miami. Đó là một cửa hàng lớn. Có thể anh đã nghe nói về nó. Em đang thực hiện một đơn đặt hàng quảng cáo.”

Tôi nhìn cô và nghĩ rằng đây là lần đầu tiên tôi gặp được một cô gái xinh đẹp và quyến rũ nhất trên đời.

“Thôi, hôm nay thế là đủ,” cô nói và đứng dậy. “Em phải về đây. Còn anh muốn tới casino thì cứ đi dọc theo bãi tắm sẽ đến.”

“Anh là Johnny Farrar,” tôi nói mà không muốn bỏ đi. “Em cho phép anh mang dùm em giá vẽ và mấy thứ linh kinh khác chứ? Nếu anh không nhầm thì mấy thứ đó cũng không nhẹ nhàng gì cho lắm mà em thì liễu yếu đào tơ.”

“Hình như anh đang muốn kiếm một bữa ăn thì phải,” cô gái mỉm cười nói. “Em tên là Virginia Laverik. Tuy nhiên nếu anh không còn việc gì làm thì...”

“Anh đang thất nghiệp thật mà! Và buồn nữa. Rất may là gặp được em.”

Khoác cái giá vẽ lên vai, cặp hộp màu vào nách, tay ôm các thứ khác tôi nắm tay cô thả bộ trên cát nóng.

“Chỉ có điều em không dám cho anh vào nhà đâu. Vì em sống một mình.”

“Thế thì buồn quá!” tôi nói và cảm thấy mừng vì được tiễn cô về nhà. “Mong em hiểu cho, tướng mạo của anh trông thế này nhưng lại là kẻ vô hại đối với phụ nữ.”

Virginia phì cười.

“Đàn ông các anh lúc đầu ai mà chả nói thế,” cô cười nói.

Chúng tôi đứng trước căn nhà nằm khuất sau một rừng hoa. Mái nhà sơn màu xanh, cửa sổ đầy hoa, trên ban công rộng kê mấy ghế bố, một cái bàn và một radio.

“Anh ngồi xuống đi,” cô gái nói và chỉ vào chiếc ghế bố. “Cứ tự nhiên như ở nhà. Để em đi làm gì uống.”

Một loáng sau, Virginia bê cái khay đặt lên bàn.

Tôi rót cho mình một ly đầy whisky, cho một tí đá vào còn Virginia thì ngồi vào ghế bố ăn sanwich.

“Trông anh có vẻ như vừa đánh nhau với ai,” cô gái nhận xét.

“Ừ, anh vừa cãi nhau với một người thật,” tôi nói và đưa tay xoa má.

Cô gái vẫn nhìn tôi chăm chú.

“Cảm ơn em đã quan tâm tới anh,” tôi nói. “Thú thật anh đang chán. Đôi khi một mình thật chán!”

“Anh nói thế chứ ở casino thiếu gì người đẹp!”

“Nhiều thì nhiều thật nhưng không thuộc tí anh thích.”

“Thế anh thích người thế nào?” Virginia cười, hỏi.

“Như em,” tôi nói nhanh.

Câu trả lời của tôi đã làm cho không khí thiếu tự nhiên ban đầu tan biến. Virginia bắt đầu kể cho tôi nghe về công việc của cô còn tôi thì nằm phơi nắng im lặng nghe cô kể và cảm thấy thật ấm cúng. Mấy ly whisky đã làm tròn phận sự của nó. Lần đầu tiên sau khi tai nạn xảy ra, tôi cảm thấy thanh thản. Một lúc sau, Virginia nói:

“Sao em cứ nói về em thế này! Thế anh làm nghề gì?”

Với những câu hỏi kiểu này tôi thường có sẵn câu trả lời.

“Anh làm bảo hiểm. Đại diện cho một công ty bảo hiểm toàn phần ở Pittsburg.”

“Anh thích nghề ấy chứ?”

“Thích. Được đi đây đi đó, cũng như em.”

“Nếu anh đủ tiền nghỉ ở casino thì chắc là lương cũng khá lắm nhỉ?”

“Em biết không, từ lâu lắm rồi anh đã tự hứa với mình là mỗi tuần phải sống một ngày như triệu phú. Thế nhưng thứ tư tới cuộc sống thần thoại ấy kết thúc rồi.”

“Và sao, anh thích cuộc sống của một triệu phú lắm à?”

“Rất ấn tượng!”

“Còn em, em lại chẳng thích thế.”

Giọng cô thật nghiêm trang.

“Anh định sẽ làm gì kiếm được nhiều tiền?”

Câu hỏi làm tôi bối rối.

“Hiện giờ anh cũng chưa biết. Nhưng biết đâu đột nhiên có một người nào đó chết bất đắc kỳ tử và di chúc lại cho anh?!”

Một câu nói đùa vô duyên. Cô gái nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng đến nỗi tôi phải chuyển sang nói chuyện khác.

“Chúng ta kiếm chỗ nào ăn tối đi em, được chứ?”

Cô gái không từ chối mặc dù cô có thể không nhận lời.

“Anh đã ăn tối ở nhà hàng Paul lần nào chưa?”

“Chưa, ở đâu vậy?”

“Trên bãi biển gần đây. Rất dễ thương.”

Tôi còn những năm giờ nữa. Ở Paul, trong một nhà hàng Hy Lạp nơi chúng tôi thường thức món xúp gà và thịt rùa phi lê, chúng tôi đã có một buổi tối tuyệt vời và khi ngồi uống cà phê chúng tôi đã gọi tên nhau thật thân mật: Ginni và Johnny.

Chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm. Tôi rùng mình.

“Anh làm sao thế Johnny?” Ginni nhìn tôi hỏi.

Tôi nói với Ginni là tôi có chuyện gấp phải đi.

Ginni tiễn tôi đến tận casino. Khi tôi bước qua cánh cổng casino, hai chân tôi như quíu lại, run lấy bầy.

• • •

Della nằm trên đi-văng hút thuốc, hai tay gối dưới đầu. Xác Reiner đã biến đầu mất.

“Nó đâu rồi?”

Della hất hàm về phía nhà tắm.

“Trong kia. Anh đã ở đâu vậy?”

“Giết thời gian. Mà sao?”

“Em đã yêu cầu anh đừng để ai bén mảng tới đây cơ mà?” Cô điên lên vì giận dữ. “Thế mà người ta đã ba lần gọi điện và thậm chí Lui đã mò tới. Anh đã lang thang những đâu hả?”

“Anh đi dạo ngoài bãi tắm rồi lạc đường. Phải khó khăn lắm mới tìm được đường về.”

Lúc này tôi có cảm tưởng với tôi Della còn đáng sợ hơn cả lão Reiner.

“Anh nói dối! Anh đã định bỏ trốn! Cũng may là em đã báo với bảo vệ đúng lúc đấy, Johnny ạ, nếu không thì anh đã bị cảnh sát bắt từ lâu rồi. Nhưng thôi, bây giờ anh lo mà đi làm phận sự của anh đi.”

Cố né tránh ánh mắt của Della, tôi rót cho mình một ly whisky, ngửa cổ uống cạn.

“Hãy vác xác ném vào chuồng sư tử đi.”

“Sao, một mình anh ư? Thế còn em thì làm gì?”

“Không làm gì cả, Johnny ạ,” cô đáp với một điệu cười khẩy. “Hôm nay thế là em đã phải làm quá nhiều rồi. Bây giờ đến lượt anh đấy. Anh đừng quên anh là người đã giết lão chứ không phải em!”

Có tiếng gõ cửa.

“Cô Pol, cô có nhà chứ? Tôi, đại úy Hem đây.”

Tôi vội vàng bỏ cái ly không xuống bàn, toàn thân bỗng như hóa đá.

Della đứng bật dậy.

“Xin đại úy chờ em một phút!” cô nói.

Giọng cô rần rỏi, lạnh lùng nhưng vẻ mặt trở nên bồn loạn.

“Vào nhà tắm và khóa trái cửa lại đi!” cô ri thềm vào tai tôi.

Tôi rón rén vào nhà tắm và đóng cửa lại. Tất cả chìm trong bóng tối.

Một lát sau tiếng đại úy Hem lại vang lên.

“Cô Pol, xin lỗi là tôi đã đến mà không báo trước. Reiner không biết đột nhiên biến đâu mất. Cô Daring rất lo đang cuống cuống đi tìm. Cô ấy nhờ tôi đến gặp cô...”

“Làm gì phải cuống lên thế! Em dám cá là ông ấy đang ở đâu đấy trong khu vui chơi giải trí Bei.”

“Không ai nhìn thấy ông ấy ra khỏi casino mà.”

“Đại úy ngồi xuống đi. Đại úy muốn uống gì nào?”

“Cảm ơn, tôi đang thi hành công vụ.”

Della phì cười.

“Nik sẽ rất vui khi biết đại úy nóng lòng đi tìm ông ấy theo lời yêu cầu của cô thư ký.”

“Tội sợ là mọi việc không đơn giản như thế đâu. Nếu tôi hiểu không nhầm thì sau bữa trưa Reiner đã ở chỗ cô?”

“Đúng rồi. Ông ấy ngồi đây tới sáu giờ tối mới đi, bảo là đi tắm.”

“Không ai nhìn thấy Reiner ngoài bãi tắm cả. Cô đã làm việc với ông ấy ở

phòng này à?”

Im lặng. Tôi hình dung ra vẻ mặt của Della đang đối mặt với gã Hem.

“Đại úy, cho phép em được chia sẻ với đại úy một bí mật nho nhỏ. Đại úy ngồi xuống đi, sao lại cứ đứng thế, em không lấy tiền ghế ngồi của đại úy đâu mà sợ.”

Lại im lặng. Tôi biết Hem đã nhượng bộ. Della đang ở thế thượng phong.

“Xin mời đại úy uống với em một ly. Em không thích uống một mình.”

“Tôi thấy hình như cô cũng vừa uống đấy thôi!” Đại úy nói. “Còn cả ly không trên bàn.”

“Ồ, đúng là Sherlock Holm! Không gì giấu được đại úy! Đại úy nghe đây: em và Rikka được anh Pol cử đến đây. Anh ấy hay tin Reiner đã rút ruột tiền dự phòng của casino để xài việc riêng.”

Trong thâm tâm tôi thực lòng muốn bỏ mũ báỉ phục Della. Giọng cô chắc nịch.

“Reiner đã lấy tiền để thanh toán một cú thua bạc. Rikka đã được chỉ thị phải tổng khứ lão Reiner ra khỏi đây.”

“Thật không thể ngờ!” Đại úy Hem thốt lên. “Và số tiền đó nhiều không?”

“Hiện thời em vẫn chưa biết chính xác nhưng nghe đâu là không dưới mười ngàn đô. Nghe có vẻ lạ nhưng Reiner đã thú nhận và giao tay hòm chìa khóa cho em. Em đã cho ông ấy hai mươi bốn tiếng để sửa soạn hành lý. Không lẽ con mụ thư ký ngu xuẩn của lão chưa biết?”

“Có treo cổ tôi lên tôi cũng không thể tin! Thật không ngờ! Vậy cô có cần tôi giúp đỡ gì không?”

“Không. Cảm ơn đại úy. Đại úy cứ để mặc em dàn xếp mọi chuyện. Em nghĩ không nên làm toáng lên vì Reiner biết nhiều chuyện lắm.”

“Tôi cũng nghĩ thế? Nhưng lão ta có thể đi đâu nhỉ?”

“Em không biết. Có lẽ lão ta đã chuồn. Nhưng nếu thế thì bảo vệ phải biết chứ?”

“Có thể lắm. Có điều lạ là lão ta không hề lấy đồ đạc vật dụng gì cả. Tôi đã đến nhà lão.”

Đúng là một đòn bất ngờ! Tôi nóng lòng chờ xem Della sẽ xoay xử ra sao.

“Lão ấy thiếu gì đồ! Có thể vì vội vàng nên lão ấy đã không kịp lấy gì nhưng đại úy hơi đâu mà lo bò trắng răng! Em và Rikka đã nhận được các chỉ thị rất chi tiết của anh Pol. Em có cảm tưởng là lão Reiner đã không đánh giá đúng đại úy. Pol đã định tặng cổ phần cho đại úy mấy lần nhưng lần nào lão

Reiner ấy cũng phản đối. Nhưng từ thời điểm này đại úy sẽ nhận bảy trăm năm mươi đô la tuần thay vì năm trăm như trước đây. Em định sáng mai sẽ chuyển vào tài khoản của đại úy sáu tháng trước. Em muốn dành cho đại úy một bất ngờ ngạc nhiên...”

“Cô Pol, cô thật dễ thương!” Hem sung sướng nói. “Được thế thì còn gì bằng! Thế Rikka đâu?”

“Đi ăn chơi nhảy múa đâu đó em đâu có biết. Đại úy có muốn sáng mai gặp em ta bàn tí việc không?”

“Nhất thiết rồi, cô Pol! Hay để tôi gọi điện cho cô thư ký của Reiner biết nhé? Để họ khỏi chạy nhăng đi tìm nữa.”

“Dĩ nhiên. Có điều đại úy đừng báo chi tiết quá. Hiện tại chỉ nên báo cho cô thư ký là Reiner đang đâu đó trong thành phố.”

“Được rồi, tôi sẽ làm thế. Chúc cô ngủ ngon. Và cảm ơn tất cả những gì cô đã làm cho tôi. Hy vọng là rồi đây chúng ta sẽ cộng tác với nhau tốt hơn nữa.”

“Em cũng nghĩ thế đấy đại úy ạ.”

Cửa phòng đóng lại. Hem đã ra khỏi phòng.

• • •

Việc vác xác lão Reiner cho vào xe, chở đến vườn bách thú và quăng lão qua hàng rào chuồng sư tử dễ hơn là tôi tưởng. Trong vườn bách thú tối om. Nik muốn cho các con thú được ngủ ngon giấc nên ban đêm lão thường sai lính đóng cửa không cho ai vào.

Nửa giờ sau tôi đã ngồi với Della trong chòi.

Sáng ra chuông điện thoại réo. Della bốt máy. “Vâng, tôi đây. Không thể như thế được! Một tin kinh hoàng! Tôi và anh Pol đã nói không biết bao nhiêu lần mà ông ta vẫn chứng nào tật ấy! Cứ thích phải tự tay đút cho chúng ăn cơ! Vâng, Rikka đang ở đây. Anh ấy cũng vừa về xong. Không, anh đừng can thiệp vào chuyện này. Đại úy phải cố gắng làm sao để mọi chuyện không lan ra ngoài nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến doanh thu của casino đấy, đại úy hiểu ý em muốn nói gì rồi chứ ạ? Vâng, hẹn ngày mai gặp lại.”

Suốt một tháng sau đó chúng tôi chỉ làm có một việc, nói theo cách nói của Della, là lo củng cố những thành quả đã chiếm được. Nói đúng hơn là chỉ mình Della củng cố.

Lục xác Reiner trước mặt tôi, Della tìm được chìa khóa két và mật mã khóa điện tử. Còn chuyện hai ngàn năm trăm đô la cô lờ đi không nói gì cả.

“Anh yêu, sẽ là ngu xuẩn nếu chúng ta sờ đến số tiền dự phòng đó lúc này một khi chúng ta đang có trong tay cả một xưởng in tiền!” Della đồng dục tuyên bố. “Hơn nữa, anh lại chưa quen xài tiền lớn. Vậy, anh chịu khó chờ một thời gian nữa đi rồi anh sẽ được nhận phần của anh.”

Della đã không cho tôi tới gần két tiền và hầu như giữ quyền chỉ huy hoàn toàn. Nhưng khốn nỗi các nhân viên ở casino lại không thèm nghe lệnh cô.

“Đây là công việc của đàn ông, cô Pol ạ, vậy cô nên giao quyền quản lý cho ngài Rikka đi thì tốt hơn,” Lui nói.

Cuối cùng, Della đành phải nhường ngôi cho tôi. Nhưng chìa khóa két tiền và việc quản lý các cơ sở vui chơi, giải trí ở Bei cô vẫn giữ.

Mỗi khi Della vào thành phố là tôi lại tìm gặp Ginni. Đó là tình yêu mà không gì có thể ngăn cản nổi. Tôi đành phải thuê một căn hộ trên đại lộ Franklin ở Lincoln Beach và lúc này công việc của tôi ngập đầu. Tôi đã nói với Ginni là sẽ cưới cô và cô đã chấp thuận, ít lâu sau tôi nhận thấy Ginni cũng yêu tôi thực sự.

Nhưng thời hạn đi vẽ quảng cáo của Ginni ở bãi biển đã hết.

“Anh Johnny, phải làm gì bây giờ anh?” Ginni hỏi. “Lúc nào thì chúng ta

cười nhau?”

Cần phải giải quyết mọi vấn đề. Thứ nhất, phải cuỗm được một số tiền lớn. Thứ hai, cần phải tìm một nơi nào đó mà Della không sao sờ tới chúng tôi được. Della đã hứa sẽ chia cho tôi hai trăm năm mươi ngàn đô la. Tôi đã hoàn thành vai diễn và cô phải trả cho tôi số tiền đó. Chỉ cần biết được mật mã khóa điện tử. Trong đó đang có cả triệu đô.

• • •

Có thể tôi sẽ là một giám đốc không đến nỗi tồi; ít ra thì tôi cũng đã quản lý casino không mấy khó khăn. Hàng ngày, tôi đã cho họp với Lui và các nhân viên khác. Lúc đầu, Della không thích chuyện đó nhưng rồi cũng phải công nhận tôi làm thế là đúng. Trước kia, các ý kiến của các nhân viên ở casino không hề được để ý. Thế nhưng những ý kiến của họ nhiều khi thật bổ ích và nhờ chúng mà tôi đã nâng doanh thu của casino lên một cách đáng kể.

Sau đó, tôi đề nghị xây dựng trong công viên một sân bay trực thăng tắc-xi để đón khách từ Miami giúp cho các tay triệu phú đang đốt cuộc đời trong chốn ăn chơi rút ngắn khoảng cách. Chính việc này đã làm cho doanh thu của casino tăng lên bảy phần trăm.

“Anh thực sự là một doanh nhân bẩm sinh!” Della thán phục. “Em không ngờ anh lại tài giỏi thế! Anh đang làm nên bao điều kỳ diệu!”

Tôi nghĩ tới đại úy Hem. Tất nhiên, lão đã tra khảo chúng tôi: ai đã giết Reiner. Một lần, khi chỉ có hai chúng tôi lão đã nói với tôi:

“Kết quả khám nghiệm tử thi chỉ ra rằng, Reiner đã chết trước lúc rơi vào chuồng cọp ít nhất là sáu giờ. Điều này có vẻ lạ, phải không anh Rikka?”

Tôi đã trả lời lão đúng là lạ thật. Chúng tôi đã nhìn nhau một lúc lâu rồi quay mặt đi. Rõ ràng là Hem hiểu hết và biết rằng tôi cũng đoán ra điều đó.

“Dù sao thì lão Hem ấy cũng phải ngậm miệng thôi, anh Johnny ạ,” Della trấn an tôi. Lão ta không đại gì nói ra. Im lặng lão sẽ có lợi. Hơn nữa, bây giờ có nói ra thì cũng đã muộn. Cuộc chơi đã kết thúc rồi.

Hàng tuần, đại úy Hem đến gặp tôi để nhận từ tay tôi bảy trăm năm mươi đô la. Tôi đã tự hỏi mình không biết khi nào thì lão sẽ đòi tăng lên nữa đây. Chúng tôi đã sẵn sàng trả cho lão gấp đôi bởi lẽ công việc kinh doanh của casino ngày một tiến triển tốt đẹp. Della lâu lâu lại tặng tôi một món quà đắt tiền.

“Anh yêu, anh xứng đáng được nhận nó.” Cô nói mỗi khi tặng tôi một món gì đó.

Chưa bao giờ một viên quản lý casino lại bị trả lương rẻ thế.

• • •

Nửa tháng sau, Ginni rời Lincoln Beach. Công việc đang chờ cô ở Miami.

Mọi việc đã diễn ra như thế trong thời gian năm tuần sau khi Reiner bị giết. Có thể ghé điện đang chờ tôi. Tôi đã xỏ mũi được Della. Tôi yêu Ginni và cô ấy cũng yêu tôi tha thiết. Mọi việc thật tuyệt vời!

Một khi Rikka chưa từ Los-Angeles đến.

Từ Levinsky tôi nhận được một bức điện báo rằng Pol không đến Paris. Dĩ nhiên, Rikka cũng nhận được một bức điện như thế. Để tranh thủ thời gian, chúng tôi đã thảo một bức điện với chữ ký giả của Reiner báo cho Levinsky rằng Pol hiện đang ở London. Nhưng Rikka lại tỏ ra nghi ngờ và đã giải thích một kiểu khác.

Hắn đã xông vào phòng của Reiner nơi hiện giờ tôi đang ngồi. Tôi như bị điện giật và đoán biết ngay đó chính là Rikka mặc dù trông hắn chả có gì giống một tên gang-tơ cả. Hắn không cao lắm nhưng lực lưỡng. Trên khuôn mặt tròn nặng nề của một bọm rượu là đôi mắt thâm quầng của một con rắn độc.

“Tôi là Rikka,” hắn tự giới thiệu. “Nik đâu?” Tôi dùng ngón chân ấn nút liên lạc với Della. Chúng tôi đã giao hẹn với nhau là sẽ chỉ sử dụng nút ấy một khi Rikka xuất hiện.

“Trên bàn thờ ấy,” tôi đáp và đứng dậy. Rikka không thèm nhìn tôi, nụ cười vẫn nguyên trên khuôn mặt vô cảm của hắn.

“Có nghĩa là Reiner đã chết?”

Đành phải thú nhận.

“Thế anh là ai?”

Trong ngăn kéo bàn tôi có một khẩu colt. Đến lúc Rikka xuất hiện thì mọi cái đã ổn thỏa.

“Hiện tôi đang là người điều hành cái quán này,” tôi nói.

“Hay lắm! Ai cử anh làm quản lý vậy?”

“Tôi,” Della xuất hiện ở ngưỡng cửa, đáp.

“Rất hay!” Rikka nói mà không thèm quay lại. “Thế Pol đâu?”

Della bước vào và lại đứng sau bàn bên cạnh tôi.

“Sống thế nào Rikka?” cô hỏi. “Lâu quá rồi không gặp nhau. Ở Los-Angeles có gì mới không?”

Rikka thận trọng ngồi xuống đi-văng. Hắn vẫn cười. Rõ ràng là một gã nguy hiểm. Hắn làm ra vẻ như không để ý đến sự xuất hiện của Della.

“Cảm ơn, tôi vẫn sống bình thường. Đúng là lâu rồi chúng ta không gặp

nhau. Ở Los-Angeles mọi cái vẫn bình thường,” Rikka đáp, nhìn Della chăm chăm. “Pol đâu?”

“Anh ấy chết rồi,” Della đáp.

Rikka vẫn cười.

“Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy vậy? Cảm à? Hay là có ai đó đã giúp anh ấy bước sang thế giới bên kia?”

“Anh ấy đã chết trong một tai nạn xe hơi.”

Rikka đưa một bàn tay lên và chăm chú ngắm nghía móng tay.

“Và cô đã chọn cho mình anh chàng kia và hai người quản lý casino này?”

“Đúng thế,” Della thản nhiên đáp. “Và cái đó không liên can gì tới anh, Rikka ạ.”

Nụ cười của Rikka mở rộng hơn.

“Và anh chàng kia là ai vậy?”

“Đây là Johnny. Để không phức tạp vấn đề, tôi đã giới thiệu anh ấy là Johnny Jack với mọi người ở đây.”

Vẫn không thôi cười, Rikka gật đầu.

“Khá lắm. Từ lâu tôi vẫn xem cô là một người thông minh, Della ạ.”

Cô ngồi lên góc bàn.

“Nghe đây Rikka! Bây giờ chúng ta sẽ đánh bài ngựa. Pol đã chết. Chỉ còn lại chúng ta: anh, Levinsky, Johnny và tôi. Levinsky ở Paris, anh ở Los Angeles còn chúng tôi – tôi và Johnny – ở Lincoln Beach. Thế thì còn quấy rầy nhau làm gì? Mỗi người ai cũng có phần! Phải không?”

“Một ý tưởng tuyệt vời!” Rikka nói. “Nhưng liệu gã kia có xoay sở được không?”

Tôi thò tay vào hộp bài. Màn kịch đã đến hồi kết thúc, cần phải tính đến một cái kết không có hậu.

“Anh ấy xoay sở tuyệt vời không kém gì Pol. Cứ y hệt như sinh ra là để làm việc đó vậy.”

Rikka gật đầu ra hiệu đồng ý.

“Được thôi. Trong trường hợp này tôi không có gì chống đối. Mặc dù vậy tôi có cảm tưởng hình như cậu kia đang có súng trong tay, phải thế không nào? Biết làm sao được! Tôi thành thật kính phục cô. Cô sẽ không phản đối nếu tôi ở lại đây vài ngày để xem công việc ra sao chứ?”

“Xin mời. Tôi sẽ mời anh đi ăn trưa cùng Johnny, anh sẽ đi cùng với bọn em chứ? Đi anh, ta làm vài ly chơi.”

“Cảm ơn,” tôi từ chối khéo. “Anh còn cả một đống việc phải làm.”

Rikka nhường cho Della đi trước, cả hai đi ra. Lưng tôi ướt mồ hôi, tim đập thình thịch. Gã Rikka đã làm cho tôi có cảm tưởng đang đứng trước một con hổ đói.

Một giờ rưỡi sau, tôi quyết định đến nhà hàng. Della và Rikka đang ngồi sau một cái bàn ở góc và được Lui đích thân phục vụ.

“Anh nghĩ ra vụ trực thăng tặc-xi hay thật.” Rikka nói với tôi. “Tôi đang định cũng sẽ mở một dịch vụ tương tự như thế tại Los-Angeles.”

Della tặng tôi một nụ cười khích lệ tươi rói.

“Thì tôi đã nói với anh mà Jack! Johnny là một doanh nhân bẩm sinh. Khách đến casino cũng rất thích anh ấy.”

“À, nhân tiện,” Rikka nói tiếp, “tôi đã đến chuồng sư tử. Della đã kể cho tôi nghe chuyện xảy ra với Nik. Hy vọng là anh sẽ không lại gần chuồng chúng chứ?”

Tôi cười.

“Một tai nạn với Nik là quá đủ lắm rồi.”

“Tất nhiên. Mà có thật Nik đã thắt kết không?”

“Không thường xuyên nhưng thỉnh thoảng cũng có.”

“Ở đây tiền dự phòng rõ ràng là nhiều hơn ở casino Los-Angeles gấp mấy lần.”

Cả ba chúng tôi im lặng.

“Tiền dự phòng là thứ không được đụng đến!” Della nói. “Đó là nguyên tắc.”

“Sao vậy? Chính anh Pol không phải một lần đã chuyển tiền dự phòng từ casino này sang cơ quan khác thì sao? Vì vậy mà cô cũng có quyền chuyển một phần tiền dự phòng của casino Lincoln Beach này vào casino Los-Angeles của tôi và mọi người đều vui vẻ.”

“Không bao giờ!” Della từ chối giọng cương quyết.

“Thôi được rồi. Đó là tôi chỉ để nghị thế thôi. Nếu cô không đồng ý thì cũng chẳng sao cả.”

Đúng lúc này có tiếng ai đó gọi tôi.

“Ê, anh chàng đẹp trai, sao, không nhận ra tôi à?”

Đó là quả bom sex Virginia Bruan. Cô vui vẻ chạy đến ôm chầm lấy cổ tôi.

“Anh không nhận ra em sao, đồ chết dẫm!”

“Cô cần gì?”

“Em muốn biết anh đã đi với con bé nào đến nhà hàng Paul khi em ném anh gần bãi tắm. Con nhỏ ấy là ai vậy?”

Tôi sượng sùng. Mọi ánh mắt quay lại nhìn chúng tôi.

“À, đó là em gái của anh ấy đấy,” Rikka nói xen vào. “Cút khỏi đây ngay đồ bọm rượu! Nước mũi cô chảy ròng ròng kìa, nhìn mà phát tởm!”

Có ai đó phì cười.

Virginia xiù xuống như một quả bóng xì hơi rồi chạy thẳng một mạch ra cửa. Tôi quay qua nhìn Rikka.

“Cảm ơn anh, Rikka,” tôi nói. “Cô ấy say quá.”

“Tôi hiểu,” Rikka cười khẩy.

“Cái nhà hàng Paul là nhà hàng nào vậy, anh Johnny?” Della hỏi. “Sao em không hề nghe nói về nó nhỉ!”

Ánh mắt cô rục rủa.

“Nghe gì con mẹ say! Chắc là con mẹ ấy nhìn nhầm anh với ai đó thôi.!”

“Ở Los-Angeles những con mẹ say kiểu đó đây!” Rikka nói như không có chuyện gì xảy ra. “Để ý tới hạng người đó làm gì!”

Della đứng dậy, không thèm nhìn tôi nói:

“Em và Rikka sang bên làng Florida đây. Hẹn gặp lại!”

• • •

Tôi ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ triền miên. Rõ ràng là tôi không thể lừa được Della. Dù sao thì đến cuối ngày hôm đó cô cũng biết hết về Ginni. Bây giờ không cần phải báo cáo về tôi cho đại úy Hem. Della cũng cùng với Rikka tìm cách gạt bỏ tôi ra khỏi cuộc chơi.

Tôi quay lại nhìn cái két. Sau cái cửa két ấy là quyết định vấn đề. Tôi còn có tối đa là ba, bốn tiếng đồng hồ nữa. Không lẽ ngoài Reiner ra cả casino không còn ai biết mật mã của khóa điện tử? Liệu cô thư ký của lão có biết không nhỉ? Tôi gọi điện cho Lui và biết được số điện thoại và địa chỉ nhà cô thư ký của Reiner.

• • •

During là một phụ nữ tóc vàng với thân hình thon thả và cái nhìn nhiều hứa

hẹn.

“Ồ, anh kiếm được nhà nhanh thật đấy!” cô nói. “Mời anh vào.”

Cô dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ, bày trí đơn giản: đi-văng, hai cái ghế tựa, bàn, radio. Chúng tôi ngồi xuống: cô ngồi ở đi-văng còn tôi thì an tọa trên ghế. Chúng tôi nhìn nhau. Tôi có cảm tưởng là dàn xếp với cô không có gì là khó.

“Cô đã tìm được việc làm khác chưa, cô Daring?”

“Hiện giờ thì chưa. Anh cũng thừa biết tìm việc bây giờ đâu phải đơn giản? Sao, anh có đề nghị gì à?”

Cô bắt chéo chân để lộ cặp đùi thon thả trắng muốt mà trước khi làm quen và yêu Ginni có lẽ tôi đã không tha.

“Tôi cần mật mã khóa két trong phòng Reiner vì vậy mà tôi có mặt ở đây.”

“Anh là người bắt trộm bằng súng,” cô nói và mỉm cười. “Được rồi tôi sẽ nói cho anh biết mật mã vì anh đã làm cho tôi thực sự thỏa mãn khi tôi biết anh đã xử đẹp thằng cha khốn nạn đó. Tôi không sao chịu được cái lão Reiner đó và cả con đĩ Della nữa. Đáng lẽ phải cho chúng tiêu đời lâu rồi mới phải! Tôi đã không thể trả thù chúng vì những hành hạ mà chúng đã dành cho tôi bao năm qua. Vậy thì anh Rikka ạ, anh cứ lợi dụng thời cơ này đi! Cứ cướp được càng nhiều bao nhiêu tôi càng sung sướng bấy nhiêu!”

Cô mở học bàn, lấy ra một mẫu giấy trao cho tôi. Tôi nhìn thấy một dãy số. Tim tôi rộn ràng.

“Cảm ơn cô,” tôi nói và đứng dậy.

“Chỉ có một cách duy nhất có thể mang tiền ra khỏi casino đó là gửi theo xe hành lý. Hàng ngày, cứ đúng sáu giờ tối, một chiếc xe tải từ ga xe lửa sẽ tới casino để lấy hành lý gửi theo tàu. Anh hãy giấu tiền vào va-ly và bảo với tài xế lấy tên anh gửi vào phòng bảo quản tại nhà ga. Người ta sẽ trao cho tài xế một hóa đơn và anh ta sẽ tự làm mọi việc. Đó là cách đảm bảo duy nhất đấy anh chàng đẹp trai ạ bởi vì bảo vệ không bao giờ xem hết mọi thứ trên xe tải đâu. Còn anh cứ tay không muốn đi đâu thì đi, đi khi nào tùy thích.”

Tôi sung sướng vỗ vai cô.

“Cô thật thông minh! Một ý tưởng tuyệt vời!”

• • •

Trở về casino, tôi hỏi tay bảo vệ xem Della đã về chưa.

“Chưa,” tay bảo vệ lúng búng trong miệng.

Va-ly nằm dưới băng ghế trong xe. Không thể để cho Della biết sự xuất hiện của tôi cùng với nó. Sau khi cho xe chạy tới khoảng sân dưới cửa sổ gần phòng làm việc, tôi lấy va-ly ra để cạnh tường. Vào phòng làm việc xong, tôi khóa trái cửa lại, mở cửa sổ buộc một cái móc vào sợi dây thòng xuống móc lấy va-ly lôi lên. Sau đó, tôi dùng mật mã mở két ra.

Két đầy tiền toàn tờ một trăm đô la. Tôi đếm đúng hai trăm năm mươi ngàn đô la, xếp vào va-ly. Dùng dây thả va-ly dây tiền xuống, tôi leo theo dây xuống đất. Giấu sợi dây vào một bụi cây gần đây, tôi xách va-ly tới phòng hành lý. Tay tài xế xe hàng đã bốc xong hàng đang chuẩn bị lên đường. Ngoài gã ra ở đây không có ai cả.

“May quá, tôi đến kịp,” tôi nói, thở dốc.

Gã tài xế nhìn tôi lưỡng lự rồi cười.

“Đây là hành lý của ngài đấy à?”

“Anh có tờ nhân nào đấy không?”

Gã trao cho tôi một mẫu bì carton, tôi viết lên đó: *John Farrar. Ga Miami. Gửi kho bảo quản.*

Tôi đưa mẫu bì carton viết tên mình cho gã tài xế và nhận từ tay gã tờ hoá đơn gửi hàng.

“Xin lỗi vì đã bắt anh phải chờ,” tôi nói và đưa cho gã mười đô la. “Anh cầm lấy, khỏi thối.”

Gã sung sướng muốn ngắt luôn.

“Tôi sẽ gửi va-ly cho ngài cẩn thận, thưa ngài. Ngài có thể yên tâm, mọi việc sẽ tốt đẹp, tôi bảo đảm.”

Tôi gấp tờ hoá đơn lại rồi giấu nó vào vành mũ. Tôi nhớ tới khẩu colt trong ngăn kéo bàn làm việc mà tôi đã chuẩn bị trước khi gặp Rikka. Nó còn cần thiết đối với tôi. Tôi chạy lên phòng làm việc nhưng rồi sững người lặng đi trước ngưỡng cửa, Della và Rikka đang ngồi trong phòng. Rikka với khẩu colt lăm lăm trên tay.

“Vào đi, Johnny,” Della lên tiếng.

Tôi đóng cửa, chậm rãi bước tới bàn, cố làm ra vẻ bình thản và tự nguyện rửa mình đã quay trở lại.

“Johnny, cho phép em giới thiệu cộng tác viên mới của em,” cô nói và đưa tay chỉ Rikka.

“À ra thế! Sao em lại nghĩ ra được cái ý tưởng tuyệt vời này thế? Ý tưởng này là của em hay của hẳn đây?”

Della lắc đầu.

“Không phải của em cũng không phải của Rikka mà là của cô Harris Braun đây, Johnny ạ.”

Tôi ngồi xuống ghế, rút gói thuốc và đồng thời bí mật rút cái chìa khóa va-ly ra giấu xuống ghế rồi thản nhiên châm thuốc hút và cố tình phả khói vào mắt Della. Tôi tưởng chỉ một phút nữa thôi là thế nào cô cũng phát điên lên nhưng sự thỏa mãn và niềm hoan hỷ trước sự bất lực đã kìm cô lại... Mặt cô tái mét, bộ ngực phập phồng dưới làn áo mỏng.

“Anh đã nói với em là con mẹ ngu ấy say,” tôi nói.

“Em hiểu rất rõ những gì anh nói,” Della gào lên. “Sau khi ăn trưa em đã tiến hành một cuộc điều tra nho nhỏ, tất nhiên là với sự giúp đỡ của đại úy Hem và biết rằng Virginia Laverik hiện đang làm việc trong cửa hàng của Keston tại Miami. Cô ta đã kể hết với em mọi chuyện.”

Thông báo của Della đã không làm tôi ngạc nhiên bởi lẽ tôi cũng thừa biết là ngay sau màn ăn trưa thân mật ở nhà hàng, cô ta đã chạy đi điều tra. Tuy vậy, tôi vẫn hỏi:

“Liệu chúng ta có nên nói chuyện riêng tư trước mặt Rikka không chứ? Biết đâu anh ấy không thích?”

Rikka cười ngả ngớn.

“Thế mà tôi lại cho rằng sẽ là tốt hơn cho anh nếu tôi ở lại cơ đây. Anh không biết Della định làm gì anh đâu. Cô ấy đã muốn bắn anh ngay ở ngưỡng cửa lúc nãy rồi đấy. Phải khó khăn lắm tôi mới cản được không thì đời anh tiêu rồi.”

“Nếu thế thì anh cứ ở lại,” tôi đồng ý.

“Anh đã thuê một căn hộ ở đại lộ Franklin phải thế không?” Della gầm lên.

“Điều đó anh không phủ nhận. Thì sao?”

Della ngả lưng vào thành ghế và không nói gì được.

“Thôi chúng ta chuyển qua màn cuối,” Rikka nói. “Không việc gì phải mất thì giờ với hẳn!”

Đúng là may mà có Rikka trong phòng chứ không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra vì Della đã ghen lồng lên. Câu nói của Rikka đã làm cho cô dịu bớt đi.

“Để em nói tiếp,” cô nói. “Johnny, em đã cảnh báo anh là không được lãng nhãng!”

“Biết rồi, anh vẫn nhớ!”

“Thế thì anh biết điều gì đang chờ đợi anh không? Trong trường hợp này anh sẽ phải xéo khỏi đây cho khuất mắt tôi, nhà võ sĩ quyền anh thất trận ạ, và không một xu! Anh có muốn nói gì nữa không?”

Trời ơi, thế mà tôi đã nghĩ là cô sẽ xông vào xé xác tôi ra. Tôi liếc nhìn cái két. Cửa két vẫn khóa. Có nghĩa là Della chưa hề hay biết gì về hành động của tôi.

“Hượm đã,” tôi nói và ngồi xích lại gần bàn. “Em không thể làm thế với anh! Chúng ta đã có thỏa thuận với nhau. Em phải trả tiền cho anh!”

Cần phải làm sao để Della nghĩ là cô đang ở thế thượng phong nếu không chắc chắn cô sẽ cho tôi một viên đạn vào lưng. Và tôi đã biểu lộ sự tức giận và tuyệt vọng một cách tuyệt vời đến nỗi chính tôi cũng phải ngạc nhiên.

“Nhưng Johnny ạ, chúng ta cũng đã có một thỏa thuận khác nữa,” Della chống chế. “Có lẽ anh quên, vậy để em nhắc lại cho anh nhớ: Không có lãng nhãng, anh nhớ lại chưa nào? Chính anh đã vi phạm thỏa thuận và vì thế mà anh đã đánh mất hai trăm năm mươi ngàn đô của mình. Không lẽ cái cô Laverik ấy đáng giá từng ấy tiền cơ à, Johnny?”

Tôi cố tỏ ra giận dữ, đứng phắt dậy như muốn xông vào cô.

“Ngồi xuống!” Rikka chĩa họng súng vào người tôi, nói như ra lệnh.

Đành phải ngồi xuống:

“Không cần sự phục vụ của tôi nữa đó là quyền của cô,” tôi tuyên bố thẳng thừng với Della. “Nhưng dù sao cô cũng phải trả tiền cho tôi.”

“Anh sẽ phải đi bộ khỏi đây mà không có một xu dính túi! Anh sẽ cuốc bộ

xa đẩy anh Johnny ạ, tha hồ mà tán gái, chúc anh vui vẻ!”

Della rõ ràng cảm thấy sung sướng trước một viễn cảnh như thế. Tôi lại làm ra vẻ chực lao vào cô. Rikka lập tức đứng dậy, hòng súng không rời người tôi.

“Nào, anh hãy lôi tất cả những gì anh có trong túi để lên bàn, nhanh lên!” Della lệnh.

“Tôi không nghĩ là tôi sẽ làm thế. Tôi có một lời khuyên: đừng có mà khám xét người tôi!”

“Cần gì phải khám xét cơ chứ!” Rikka nói. “Hãy làm những gì người ta nói với anh đi nếu không tôi sẽ bắn cho anh què chân và anh sẽ phải cuốn xéo khỏi đây bằng cách đấy!”

Tôi nghĩ tới ba tờ một trăm đô tôi đang giấu dưới đế giày và từ từ lộn hết các túi ra. Rất may là tôi đã kịp nhét chìa khóa va-ly xuống dưới ghế nếu không chúng có thể sẽ nghĩ tới chuyện kiểm tra két rồi. Tất nhiên, tôi vẫn đội mũ vì tôi nghĩ chúng sẽ không nghĩ là phải kiểm tra nó.

“Được rồi đây, Johnny!” Della nói. “Bây giờ anh có thể đi đâu tùy thích! Cầu mong không một chiếc xe nào cho anh đi nhờ! Cầu mong anh chết bờ, chết bụi đi cho rồi!”

“Dù sao tôi cũng sẽ tìm được cô thôi!” tôi gầm lên rồi bước ra khỏi phòng.

“Johnny, em khuyên anh đừng vội vàng thế!” cô nói và vẻ mặt trở nên hung bạo. “Peny và Benno đang trên đường đến đây, tôi đã báo cho họ biết. Chắc chỉ vài phút nữa là họ có mặt ở đây, chờ tí đi!”

Lui vào. Rikka vội vàng giấu khẩu súng đi.

“Anh cần gì?” Della gắt gỏng. “Anh không gõ cửa được à?”

Lui bối rối.

“Tôi nghĩ là ngài Rikka có một mình...”

“Anh cần gì?”

Tôi hiểu Lui đến vì cái gì rồi. Gã đến là để hỏi tôi đã tìm được cô thư ký During của Reiner chưa.

“Cần gì anh cứ hỏi họ ấy, Lui ạ,” tôi nói nhanh. “Từ giờ phút này sếp của anh là đồng bị thịt kia.” Và tôi ba chân bốn cẳng chạy ra cửa.

• • •

Qua con đường với hai hàng cây dừa, tôi phóng thẳng tới chỗ chiếc Buick.

Vài giây sau, tôi phóng hết tốc lực lao thẳng ra cổng. Hai tên bảo vệ vẫn ngồi trong bất giác. Tất nhiên, chúng đã được lệnh không cho tôi ra ngoài nhưng tôi cũng đâu có thèm xin phép chúng! Không thèm giảm tốc lực, tôi lao thẳng vào thanh chắn. Nó không chịu nổi, gãy ngang. Tôi nghe tiếng súng bắn đuổi theo nhưng mặc xác! Chiếc xe lao vút đi với tốc độ một trăm bốn dặm một giờ.

Mấy phút sau, tôi cho xe ra đại lộ hướng về Miami. Tại cây xăng đầu tiên, tôi bảo gã bán xăng đổ cho tôi đầy bình, đổi tờ một trăm đô ra tiền lẻ và gọi điện cho Ginni, báo rằng sắp tới tôi sẽ có mặt ở Miami, nhớ thuê cho tôi một chiếc máy bay.

Nhảy ra khỏi trạm điện thoại, tôi dừng lại và nhìn thấy cái thân hình hộ pháp của gã bán xăng. Gã đang đứng dựa lưng vào cây xăng, hai tay giơ lên trời. Bộ râu quai nón xệ xuống vì sợ. Tôi quay lại và tìm như ngừng đập. Della vói khẩu súng ngắn trên tay đang đứng ngay cửa sổ trạm xăng.

“Chào Johnny,” cô nói. “Mời anh ngồi vào xe, em muốn chạy dạo chơi với anh vài vòng.”

Rõ ràng là chỉ cần tôi lưỡng lự một phút là cô sẽ bóp cò. Tôi ngoan ngoãn bước tới chiếc Buick ngồi vào tay lái. Della ngồi xuống bên cạnh.

“Đến Miami, Johnny, và nhanh lên!”

Xe chạy được vài dặm thì Della cất tiếng hỏi:

“Tiền anh cất đâu?”

Tôi nhìn vào kính chiếu hậu và thấy họng súng của cô vẫn không rời gáy tôi.

“Ở một nơi mà cô không bao giờ rời tới được.”

“Để rời xem! Peny và Benno đang chờ anh ở Miami. Họ sẽ biết cách làm cho anh phải mở miệng! Anh sẽ ngoan ngoãn khai ra hết. Rồi anh còn phải lay để chúng kết liễu đời anh nữa cơ. Một tình cảnh xem ra rất bi đát.”

“Thế anh định cưới con nhỏ Ginni đó thật à?” Della hỏi, cười mỉa mai. “Ôi, nực cười quá! Em đã nghe thấy hết. Đến Miami xong chúng ta sẽ chở Peny và Benno theo và sẽ đón con nhỏ đó ở sân bay. Chỉ cần bọn họ đụng tới con nhỏ là anh phải nói ngay thôi.”

Tôi nhanh chóng đi tới một quyết định. Một khi Della đã nghe được cuộc nói chuyện của tôi với Ginni thì việc cô ấy rơi vào tay bọn Peny là điều không thể tránh khỏi. Thế thì ngay lúc này tôi phải xoay xở!

“Vĩnh biệt em, Ginni,” tôi tạt nhủ. “Không còn con đường nào khác!” Hình

ảnh cô ấy bỗng hiện về trước mắt tôi: mái tóc màu đồng, đôi mắt to, cái miệng xinh xinh...

Tôi bẻ ngoặt tay lái sang phải, chiếc Buick vọt lên lề đường, lao tới. Tôi không thèm nhìn đường nữa mà nhìn lên kính chiếu hậu chăm chú quan sát vẻ mặt Della. Mặt cô biến sắc vì sợ. Cô hét lên, ném khẩu súng xuống, đưa hai tay lên bưng mặt. Chiếc Buik tông vào gốc cây, bắn ra, lướt qua mấy bụi cây rồi húc đầu vào thân cây dừa...

“Ê! Tỉnh lại đi!”

“Có ai đó ghé tai tôi gọi rồi nắm vạt áo dựng tôi dậy.

“Tỉnh lại đi, thằng khốn!”

Khó khăn lắm tôi mới mở mắt được và hết hồn khi thấy cái mặt bị thịt của Benno. Hắn lúng búng một điều gì đó trong miệng rồi cứ thế bợp tai tôi. Tôi thả mình xuống giường và nghe như có tiếng ai đó từ rất xa vọng lại:

“Ê, đừng đánh hấn thế, thằng ngu! Tao cần hấn sống để mở miệng ra!”

“Mở miệng này!” Benno nói rồi lại bợp tai tôi.

Hắn lại dựng tôi dậy. Tôi mở mắt. Tay chân tôi bị trói, tôi đang nằm trên cái giường trong căn hộ tôi thuê ở Franklin. Benno ngồi cạnh còn Rikka khoanh tay đứng dưới chân. Lúc này, tôi mới sực nhớ tới Ginni. Không lẽ cô ấy cũng đang có mặt ở đây? Chả lẽ chúng không cho tôi gặp mặt cô ấy lần cuối?

“Các người đã làm gì với cô ấy?”

Rikka nhòe miệng cười.

“Cô ấy đang ở phòng bên cạnh. Mà là một thằng ngốc. Tao cũng muốn tìm thấy cô ấy không kém gì mày thế mà mày dẫn tao về đây. Dẫn con nhỏ ấy vào đây, Benno! Đã đến lúc phải kết thúc chuyện này rồi!”

Rikka vỗ vỗ vào má tôi.

“Chúng tao sẽ vui vẻ với con nhỏ ấy một chút, để mày xem.”

Benno trở lại kéo theo cả Ginni. Miệng cô bị nhét giấy, hai tay bị trói giật ống khuỷu ra sau, quần áo rách bươm. Ginni nhìn tôi hoảng loạn.

“Ginni, chúng đã làm gì em?” tôi hét lên, gượng ngồi dậy.

“Đây mới chỉ là màn dạo đầu thôi,” Rikka nói. “Bây giờ mới là chơi thực sự nếu mày không chịu nói.”

“Thả cô ấy ra, tao sẽ nói!”

Tôi nghĩ là tôi sẽ phát điên khi nhìn thấy Ginni trong tay thằng chó săn Benno.

“Cứ thả cho cô ấy đi, cô ấy không biết gì đâu. Thả cô ấy ra đi!”

Rikka chậm rãi thả mình xuống ghế.

“Hôm nay tao đã đề nghị người ta cho mày một cơ hội,” Rikka nói. “Tất cả lúc này chỉ phụ thuộc vào mày. Petelli đang rất muốn gặp mày. Tao chỉ cần tiền. Sau đó tao sẽ giao mày cho hắn.”

Hắn đưa tay vuốt cái môi dưới dày thô của mình.

“Rất tiếc nhưng Petelli không chỉ đòi mình mày mà còn đòi cả con nhỏ Ginni của mày nữa đấy.”

“Thế thì không may cho mày rồi. Nếu chúng mày không thả cô ấy ra thì số tiền ấy sẽ mãi ở chỗ cất giấu và mày sẽ không bao giờ nhìn thấy chúng.”

“Đấy là mày nói thế thôi. Chứ tao thì tao nghĩ là trước sau gì mày cũng phải nói ra.”

“Tao nói lời cuối cùng: hoặc là ngay bây giờ phải thả Ginni ra hoặc là mày không bao giờ nhìn thấy số tiền đó!”

Rikka nhún vai.

“Đó không còn là việc của tao. Con nhỏ đã biết quá nhiều. Đầu tiên Benno sẽ kết liễu đời mày nhưng con nhỏ ấy cũng phải loại bỏ.”

Máu trong người tôi như dồn hết lên thái dương. Chỉ cần nhìn nét mặt Rikka là đủ biết hắn không hề phét lác.

“Cô ấy sẽ thề là không nói với ai và chúng mày phải thả cô ấy ra còn với tao chúng mày muốn làm gì thì làm.”

“Lúc này mày không phải là người được ra điều kiện,” Rikka nói.

Thằng chó Benno vồ lấy ngực Ginni xé toang cái váy cô đang mặc xuống tận hông.

“Được rồi, để tao nói,” tôi nói mà không dám nhìn Ginni. “Đừng đụng vào người cô ấy, tao sẽ nói.”

Rikka xoa xoa hai tay vào nhau, vẻ thỏa mãn.

“Tao đã biết là mày sẽ phải nói mà! Tiền ở đâu?”

“Ở Miami. Trong nhà băng.”

Nhìn vẻ mặt của Rikka là biết ngay rằng hắn không chờ đợi điều đó.

“Rõ ràng mày không phải là thằng ngốc! Mày sẽ phải viết một bức thư...”

Tôi lắc đầu. Hắn ngong miệng.

“Ngoài tao ra không một ai có quyền thậm chí lại gần kết bảo quản.”

Rikka ngẫm nghĩ một lúc rồi ra hiệu với Benno.

“Đẫn con nhỏ ra! Sao giờ này chưa thấy Penny tới hả?”

“Anh đừng hy vọng hắn tới. Có quý mới biết hắn ở đâu!”

Rikka quay qua nói với tôi.

“Bây giờ hai chúng ta sẽ đến nhà băng. Sau đó tao sẽ giao mày cho Benno và yêu cầu nó giải quyết nhanh với mày bởi lẽ lúc này tao đang là con nợ của mày mà. Mày đã loại bỏ Della và bây giờ casino đang nằm trong tay tao. Nếu một giờ sau tao không quay về thì Benno sẽ làm thịt cô gái của mày. Tao nghĩ là không cần phải báo với mày là hăn có khả năng làm việc đó tốt đến thế nào.”

Hăn cắt dây trói ở chân và tay cho tôi. Benno đứng nhìn hai chúng tôi hòng súng không rời. Rikka cũng rút súng ra.

“Xong rồi đấy!” hăn nói. “Chúng ta có thể lên đường.”

• • •

Hai mươi lăm phút sau, xe chúng tôi đã đậu trước cửa nhà băng trên đại lộ Roosevelt. Một viên cảnh vệ đến gặp chúng tôi.

“Sáng nay tôi có gửi một cái valy ở phòng bảo quản tại nhà băng này. Tôi muốn lấy lại,” tôi nói với viên cảnh vệ.

“Đi thế nào ngài biết rồi chứ, thưa ngài? Ngài Ivshem sẽ tiếp ngài.”

Ivshem đã tỏ ra ngạc nhiên khi gặp lại tôi nhưng cố giữ kín, lịch sự cúi đầu chào tôi.

“Để tôi dẫn ngài đi nhé?” anh ta hỏi.

“Không cần. Cảm ơn. Đồng nghiệp của tôi đã trở về trước thời hạn. Tôi cần va-ly hai ngày.”

“Tôi sẽ chuẩn bị thủ tục và ngài cứ lấy va-ly ra rồi quay lại ký cũng được.”

Ở tầng bốn, một viên cảnh vệ gặp chúng tôi, anh ta chăm chú nhìn tôi, quay lại phòng trực lấy chìa khóa đưa cho tôi.

“Cửa số ba bên phải, xin mời ngài.”

Tôi tới két N.46 mở cửa.

“Tao sẽ đứng chờ mày ngoài hành lang này,” Rikka nói. “Vào đi, xách va-ly tiền ra đây, cứ để cửa mở thế.”

Điều đó không trùng với kế hoạch của tôi, hăn phải vào kho cùng tôi mới được.

“Két chỉ được mở một khi cửa phòng khóa, đó là nguyên tắc – vậy nếu muốn cứ đợi ngoài hành lang,” tôi phản đối.

Rikka liếc nhìn cái hành lang vắng vẻ rồi rút súng ra.

“Nếu thế thì cùng vào vậy. Tao không muốn mất dạng mày tí nào nhưng

nên nhớ là đừng có mà giở trò đấy!”

Tôi định giết hắn. Cuộc đời của tôi và Ginni quý gấp vạn lần cuộc đời của hắn. Rõ ràng là tiếng súng không vang tới ngoài hành lang vì các bức tường của kho rất dày và được cách âm cẩn thận.

Tôi bắt đầu bấm số mật mã khóa két, cuối cùng cửa két mở.

“Lui ra,” tôi nói với Rikka. “Ở đây có một thiết bị tự động nó sẽ tự động chụp ảnh bất kỳ người nào mở két.”

“Tiền vẫn còn trong ấy chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Tôi lôi va-ly ra để lên bàn. Rikka đứng đối diện. Tôi mở khóa va-ly, cố che cho hắn không nhìn thấy va-ly đựng gì. Lúc hắn bước tới, tôi lấy một cục tiền ném lên mặt bàn. Hắn dừng lại vờ lấy cục tiền xăm xoi. Đúng lúc này, tôi cầm khẩu súng lên, không lôi nó ra khỏi va-ly và chĩa nòng vào người Rikka.

Một tiếng nổ nhỏ như tiếng cành gỗ mục gãy phát ra. Rikka ngã lăn ra sàn.

Biết chắc là hắn đã chết, tôi nhặt khẩu súng của hắn lên để cạnh xác còn súng mình thì đút vào túi. Tôi đóng va-ly lại. Hành lang vắng. Không rút chìa khóa ra khỏi ổ tôi xách va-ly bước tới phòng bảo vệ.

“Tôi mang va-ly theo,” tôi nói với viên cảnh vệ. “Đồng nghiệp của tôi đang làm việc với các tài liệu mật trong đó. Cứ để cho anh ấy yên tĩnh một lúc.”

“Tuân lệnh, thưa ngài.”

“Tôi đã để lại chìa khóa cho anh ấy khi nào xong việc anh ấy sẽ giao nó cho anh. mấy giờ thì anh đóng cửa?”

“Sáu giờ ba mươi, thưa ngài.”

Tôi nhìn đồng hồ. Lúc này là bốn giờ kém hai mươi lăm thế là tôi vẫn còn ba giờ nữa.

“Tôi nghĩ đến giờ đó anh bạn tôi sẽ giải quyết xong công việc.”

Ivshem đã chờ tôi ở tầng dưới.

“Anh bạn tôi đang làm việc trong kho. Tôi đã báo với cảnh vệ,” tôi nói.

“Tốt lắm, thưa ngài.”

“Tôi sẽ xách va-ly theo. Có cần trả lại hóa đơn không?”

Anh ta đưa cho tôi một mẫu giấy.

“Tôi sẽ quay lại trong vòng vài ba ngày nữa.”

“Chúng tôi sẽ luôn vui mừng được đón tiếp ngài, thưa ngài,” Ivshem nói và cúi đầu.

Viên cảnh vệ cúi người mở cửa xe cho tôi, chiếc xe mà chủ của nó mới cách đây mấy giờ còn là Rikka. Tôi mở máy xe lao thẳng ra đại lộ Franklin...

• • •

Tôi để xe trước cổng ra vào tòa nhà N. 3945, bỏ va-ly tiền vào cốp sau khóa lại, luồn cửa sau chui vào một tòa nhà bên cạnh rồi lọt thỏm vào một khu vườn bỏ hoang, cỏ cây mọc um tùm.

Cạnh tường tòa nhà, giữa hai cây sắt có một cái cần cầu nhỏ chuyên dùng để nâng đồ đạc, thực phẩm.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ tìm cách theo cần cầu leo lên nhà thì từ trong bụi cây một con mèo trắng chạy tới cứ thế cạ cạ vào chân tôi. Đó là một con mèo hoang. Có lẽ nó thường được Ginni cho ăn nên lúc này cũng đến đòi ăn.

Khó khăn lắm tôi mới ngồi vào được cái lồng cần cầu thì con mèo nhảy lên đùi tôi. Tôi đã định đuổi nó xuống nhưng tôi bỗng nảy ra một ý tưởng.

Lúc cái gàu cầu đến ngang ô cửa sổ đối diện với căn bếp tôi liền với tay mở cửa. Trong bếp không có ai. Con mèo nhảy xuống cái bàn trong bếp rồi giương cặp mắt xanh biếc nhìn tôi.

Tôi cởi giày rón rén bước tới mở hé cửa. Im lặng. Sau đó tôi nghe thấy giọng của Benno từ phòng khách vọng vào. Hẳn đang nghe hát một bài gì đó.

Bế con mèo trên tay, tôi khép cửa lại, lấy hai cái đĩa ném xuống sàn, cả hai vỡ tan tành, vẫn không bỏ con mèo xuống, tôi nép sát mình vào tường đứng chờ. Và đây, năm cửa bắt đầu quay. Tôi thả con mèo ra. Cánh cửa từ từ mở. Con mèo nằm yên quan sát.

“Quý tha ma bắt! Con mèo!” Benno lầu bầu chửi đổng.

Tôi nín thở và thậm chí cầu mong cho hẳn bước vào bếp. Nhưng hẳn vẫn đứng ở ngưỡng cửa. Tôi nghe rõ hơi thở của hẳn. Con mèo lùi lại.

“Mày ở đâu ra thế này?” Benno nói. “Nào meo meo, lại đây với tao nào!”

Nhưng con mèo hình như không thích gã găng-tơ Benno nên sợ sệt lùi lại. Hẳn bước tới mấy bước, tay phải vẫn lăm lăm khẩu súng ngắn. Lúc này hẳn chỉ cách tôi chừng nửa mét và bất thành như cảm thấy có mối nguy hiểm, hẳn quay lại và đúng lúc ấy tôi tung một quả đấm trúng vai hẳn. Benno bay vào tường nhưng vẫn giữ được khẩu súng trên tay. Tôi nhảy tới, đánh rơi khẩu súng. Mấy phút sau tất cả mọi chuyện kết thúc.

Mang giày vào, nhét khẩu súng tước được của Benno vào túi, tôi chạy lên phòng khách. Ginni đang ngồi trên ghế, tay bị trói giết sau lưng, miệng vẫn bị nhét giẻ, đầu gục xuống. Có cảm tưởng như cô ấy đã bất tỉnh.

Tôi chạy đến cởi trói cho cô ấy, rút mảnh giẻ bịt miệng.

“Ginni, em yêu!”

Cô ấy rên rỉ.

“Ginni, anh đây mà. Chúng ta đi khỏi đây thôi, em yêu!”

Cô ấy ngửa đầu ra sau, mở mắt.

“Anh Johnny, anh đã ở đâu vậy?” cô nói bằng giọng khản đặc. “Em đã đợi anh, đợi mãi, hy vọng là anh sẽ tới...”

“Anh sẽ giải thích cho em sau. Đứng dậy đi em. Chúng ta sẽ đi khỏi đây. Xe đang chờ ta ở dưới nhà.”

Ginni đẩy tôi ra.

“Không! Em không đi với anh một khi anh chưa giải thích mọi chuyện cho em biết. Gọi điện cho cảnh sát đi anh.”

“Chúng ta không báo cảnh sát được, em yêu ạ. Ở đây, bọn nó đều cùng một giuộc cả. Sếp cảnh sát đã bị bọn gang-tơ mua đứt. Cần phải nhanh chóng chuồn khỏi nơi này.”

Ginni nhìn tôi sợ hãi.

“Bọn chúng đã luôn mồm hỏi em tiền ở đâu... Chúng nó nói anh đã lấy cắp tiền ở casino.”

“Chúng nó nói dối! Chúng ta đi thôi em. Nhanh lên. Chúng có thể quay lại đây bất cứ lúc nào.”

“Anh phải giúp em! Em không đi được.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm.

“Em khỏi phải đi, em yêu,” tôi nói và bế thốc cô ấy lên trên tay. Cô đưa tay quàng lấy cổ tôi.

“Em sợ, anh Johnny ạ.”

“Bây giờ thì mọi cái ổn cả rồi.”

Tôi mở cửa và mặt đối mặt với đại úy Hem ngay đầu cầu thang. Tay Hem lăm lăm khẩu súng. Đành phải lùi vào phòng khách.

Để Ginni xuống ghế, tôi giơ hai tay lên trời. Hem dùng chân tông cửa xông vào rồi cũng dùng chân đóng sầm cửa lại.

“Cuối cùng thì tôi cũng tóm được anh,” Đại úy Hem dí họng súng vào ngực tôi nói. “Trước khi tắt thở Rikka còn kịp nói chính anh đã giết hấn. Anh

đã trở thành kẻ nguy hiểm, nguy hiểm hơn một con chó dại, Farrar ạ.”

Ginni hét lên.

“Này, nghe đây...” tôi cất tiếng nhưng liền bị Hem cắt ngang.

“Tôi có bằng chứng chứng tỏ anh đã giết Reiner, cô Pol và sau đó là Rikka. Đứng quay mặt vào tường!”

Tôi biết rõ ý định của thằng cớm đại úy Hem. Rõ ràng là hắn không muốn giao tôi cho pháp luật vì tôi biết quá nhiều chuyện. Cho tôi một viên đạn vào gáy như một kẻ chống lại nhân viên đang thi hành công vụ xem ra đơn giản hơn nhiều. Tôi liếc nhìn Ginni. Hem để ý thấy ánh mắt ấy.

“Cả cô nữa, đứng quay mặt vào tường cạnh hắn!” Hem quay qua nói với Ginni.

Rõ ràng là Hem không muốn để lại nhân chứng, Ginni cũng sẽ cùng chung số phận với tôi.

“Hượm đã, Hem!” tôi thốt lên. “Chúng ta còn có thể thỏa thuận...”

“Không bao giờ có chuyện đó!” Hem gầm lên.

“Mặc dù thế chúng ta cũng phải thỏa thuận. Tôi đang giữ toàn bộ số tiền dự phòng của casino.” Hai trăm năm mươi ngàn đô la.

Những lời vừa rồi đã có tác dụng. Hem đã xiêu lòng.

“Đừng phét lác vô ích nữa đi Farrar!” Hem nói. “Phét lác suông không cứu được cái mạng anh đâu!”

Nghe Hem nói rõ ràng là Hem chưa đủ tin.

“Ông hãy thả hai chúng tôi ra, tôi sẵn sàng chia cho ông một nửa số tiền đó. Tôi đang có trong tay hai trăm năm mươi ngàn đô la tiền mặt!”

“Tiền ấy ở đâu?”

“Ở một chỗ mà ông không bao giờ mó tay vào được nếu không có sự trợ giúp của tôi. Toàn tiền mặt thôi đại úy ạ, tiền tươi! Yêu cầu duy nhất của tôi để đổi lại là ba giờ bay. Đại úy đồng ý chứ?”

“Tôi không thỏa thuận với hạng người như anh một khi chưa được chính mắt nhìn thấy số tiền đó.”

“Tuyệt lắm, nhưng đại úy phải hứa là sẽ thả hai chúng tôi ngay sau khi nhận tiền cơ.”

Hem cười.

“Anh không phải là người được ra yêu cầu lúc này. Farrar ạ tôi sẽ lấy hết số tiền đó và để cho hai người một giờ để chuẩn.”

“Không! Tôi chỉ có thể chia cho đại úy hai trăm ngàn thôi. Không hơn. Dù

sao thì tôi cũng có quyền giữ lại một ít. Không có một xu dính túi chúng tôi sẽ không đi đâu được! Và ba giờ tự do.”

Đại úy Hem cười khẩy.

“Không. Hoặc là tôi lấy hết số tiền đó hoặc tôi sẽ đập anh một phát vào gáy sau đó tự mình đi tìm số tiền đó. Anh chọn đi!”

“Thôi, ít nhất đại úy cũng để lại cho tôi năm ngàn,” tôi giả vờ xuống giọng năn nỉ. “Nếu không làm sao tôi chuồn khỏi đây được!”

“Thôi được rồi, đến đó ta xem xét sau,” Hem nói và cười nửa miệng. “Tiền để đâu?”

Tôi hiểu rằng lão Hem sẽ giết cả hai chúng tôi ngay khi nhận được tiền thành thử tôi lại đành phải giết người nữa.

“Ông nghĩ là tôi ngốc đến nỗi dễ dàng nhường hết số tiền đó cho ông sao đại úy? Thử hỏi cái gì ngăn không cho ông giết hai chúng tôi một khi ông đã biết nơi giấu tiền nào?”

“Được rồi! Thế anh đề nghị thế nào nào?”

“Đại úy cứ để cho cô ấy đi lấy tiền về đây.”

“Nhưng nếu lỡ cô ta không trở lại thì sao?”

“Cô ấy sẽ trở lại. Cô ấy yêu tôi. Và cô ấy không đang tâm để tôi chết vì một viên đạn của đại úy được.”

Suốt thời gian đó Ginni cứ nhìn tôi không chớp mắt nhưng khi tôi quay lại thì cô ấy ngoảnh mặt đi.

“Em đi lấy tiền đi em yêu,” tôi nói và chìa cho cô ấy cái chìa khóa. Trong cái va-ly cốp xe ấy. Xe anh đang đậu đằng sau tòa nhà này.

Ginni nhìn tôi và ánh mắt của cô ấy làm tôi hết hồn.

“Ginni, em yêu, em hãy làm những điều anh yêu cầu đi. Đó là cơ hội duy nhất để sống còn đây, em ạ. Em cứ đưa tiền lên đây là mọi cái sẽ ổn.”

“Không,” Ginni từ chối. “Đó là tiền anh ăn cắp, phải thế không nào?”

“Không phải. Đó là tiền của anh. Tiền của anh kiếm được,” tôi tuyệt vọng. “Lúc này anh chưa thể giải thích cho em hiểu mọi chuyện được.”

“Tất nhiên là anh ta đã ăn cắp chúng!” Hem nói. “Đó là tiền của casino.”

“Ôi, anh Johnny! Sao anh lại có thể làm thế cơ chứ!” Ginni thốt lên, bẻ bẻ mấy ngón tay. Anh đã lừa dối em ngay từ đầu. Lúc biết anh không đến Miami em đã gọi điện cho công ty bảo hiểm mà anh nói và ở đấy người ta đã trả lời em rằng không có ai là Johnny Farrar làm việc ở đấy cả. Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên anh chỉ làm có mỗi việc là lừa dối em.” Cô ấy đấm nắm tay vào

tường. “Em không cho phép anh lôi em vào những mảnh khốe bẩn thỉu của anh! Và anh cũng đừng nói đến hai chữ tình yêu với em nữa!”

Tôi như bị dội một gáo nước lạnh.

“Sao em không hiểu rằng lão đại úy sẽ giết chúng ta nếu em không chịu mang tiền tới cơ chứ? Nghe anh đi, hãy cầm lấy chìa khóa và đi đi!”

“Không,” Hem nói. “Nếu thế thì cứ để cho cô ấy ngồi đấy mà nức nở. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Qua cánh cửa bếp để mở, tôi nhìn thấy con mèo lúc này đang đi tới chỗ chúng tôi đứng.

“Nếu thế thì đại úy cứ để tôi tự đi lấy. Cô ấy với tôi là tất cả. Tôi sẽ trở lại, đại úy cứ tin tôi đi!”

“Trên thế gian này không có một người phụ nữ nào đáng giá hai trăm năm mươi ngàn đô la cả vì vậy tôi sẽ cùng đi với anh.”

Con mèo đến chỗ Hem và cạ cạ vào chân lão. Vì bất ngờ Hem giật mình, cúi xuống.

Ngay lúc đó, tôi lao tới tung một quả đấm bằng tay phải vào cánh tay lão cầm súng còn tay trái bóp cò. Một tiếng súng vang lên. Hem loạng choạng rồi đổ sập xuống người tôi. Tôi xiết chặt cổ tay lão và dí tay cầm súng xuống sàn. Lại một tiếng súng nữa nhưng lần này thì tôi đã kịp đánh văng khẩu súng trên tay lão. Chúng tôi quần nhau trong phòng, làm đồ đạc đổ ngã tứ tung, ở cự ly xa thì tôi còn đấu lại lão nhưng gần thì chắc tôi thua. Tuy nhiên, Hem có lẽ quên rằng lão đang đánh nhau với một võ sĩ quyền anh nên cứ lao vào như một chiến binh giáp la cà. Tôi lùi lại tung một đòn trúng quai hàm lão. Hem ngã ngửa ra sàn và ngất đi.

Tôi đưa mắt tìm Ginni nhưng không thấy cô ấy đâu cả. Tôi lao ra cửa. Cửa nhà mở toang. Tôi quay vào phòng, đến bên cửa sổ, nhìn xuống. Ginni đang chạy dọc theo con đường dẫn ra cổng khu nhà.

Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ, gọi to:

“Ginni, chờ anh với!”

Cô ấy cứ cắm đầu, cắm cổ chạy không thèm ngoảnh lại. Cạnh hàng rào là một chiếc xe cảnh sát, trên xe những bộ cảnh phục tủa ra lao tới. Ginni đụng phải một viên cảnh sát suýt ngã nhưng được hấn ta đỡ dậy rồi đặt ngồi xuống thảm cỏ. Một xe cảnh sát nữa hú còi lao tới. Tôi nhìn Ginni và nghĩ rằng đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy khuôn mặt cô ấy.

Mấy phút sau, tôi chạy như bay qua khu vườn hoang. Không ai bắt tôi cả. Tôi mở cửa nhảy tót lên chiếc Pakkar.

Lúc chiếc Pakkar lao trên con hẻm dẫn ra đại lộ Franklin, tôi nghe có tiếng còi cảnh sát. Nhưng xe tôi là một chiếc xe thể thao tốc độ.

Trốn đâu bây giờ? Tôi sức nghĩ tới mục Dia Elsner người đang quản lý Liberti Inn ở phố Bei. Nếu tôi đến được đó thế nào tôi cũng tìm cách mua được mục.

Tôi bẻ tay lái quay về hướng phố Bei.

Tới đại lộ, một viên cảnh sát chỉ đường giơ gậy ra hiệu cho tôi dừng xe. Tôi nhấn ga. Viên cảnh sát chạy ra đứng ngang ngay giữa đường, một tay cầm súng một tay cầm dùi cui. Khách bộ hành trên vỉa hè xúm lại nhìn. Cuối cùng, viên cảnh sát chịu thua, hấn nhảy một bước tránh đường. Tuy vậy, hấn cũng kịp dùng dùi cui đập vỡ kính xe của tôi. Có tiếng súng vang lên ở phía sau, đạn găm vào thùng xe. Tôi bẻ ngoặt tay lái sang trái, phóng sang một xa lộ rộng chạy dọc bãi biển và lao thẳng tới casino.

Ra khỏi xe, tôi mở cốp lấy va-ly ra. Ở đầu kia bãi đậu xe ba cảnh vệ mặc áo khoác trắng đang say sưa bàn tán một chuyện gì đó bên cạnh một chiếc xe màu bạc. Cần phải quyết định nhanh chóng, phải trốn đâu bây giờ. Liberti Inn thì không thể được. Đối diện là một cao ốc chọc trời bốn mươi tầng lầu của khách sạn Lincoln. Đèn xanh, tôi xách va-ly sang đường cùng với dòng khách du lịch ồn ào. Cách đó chừng mười mét, cạnh cửa khách sạn một tay bảo vệ khách sạn đang đứng. Tôi cố nép mình sau một gã đàn ông to con mập thù lù mặc quần soóc màu nhưng khi đi qua cánh cửa quay tôi dừng chân ngoái lại. Đó là một sai lầm. Một viên cảnh sát đâm nghi chạy tới cửa. Cùng với hai cô gái tóc vàng nước da rám nắng, mặc đồ tắm hai mảnh, tôi đã vào được thang máy.

Gã điều khiển thang máy liếc nhìn tôi vẻ nghi ngờ.

“Tầng mười!” tôi nói, không để cho gã kịp mở miệng hỏi.

Viên cảnh sát lách cánh cửa xoay lao ra thang máy như một quả tên lửa nhưng cửa thang máy đã đóng. Ngoài tôi những người trong thang máy

không ai để ý. Thang máy dừng lại ở tầng mười, một trong hai cô gái tóc vàng bước ra. Trong thang máy còn ba người.

“Tầng hai mươi,” cô gái tóc vàng còn lại nói. Gã điều khiển thang máy nhìn tôi hỏi:

“Anh ở phòng nào?”

“Tôi đến thăm một người bạn.”

“Rất tiếc nhưng như thế là trái nguyên tắc. Trước tiên anh phải xin phép ở quây lễ tân bên dưới. Xin lỗi vì phải yêu cầu anh cùng tôi xuống dưới.”

“Được thôi, ông muốn sao cũng được,” tôi so vai trả lời tỉnh bơ.

Ở tầng hai mươi, cô gái tóc vàng bực bội bước ra hành lang. Gã điều khiển thang máy nhìn theo cặp lông mày nhíu nháy của cô, đứng đực ra như bị thôi miên.

Tôi vỗ vai gã, gã quay lại. Tôi tung một cú móc tay phải. Gã lăn quay ra sàn.

Xách va-ly, tôi bước ra khỏi thang máy và bấm nút “xuống”.

Tôi đuổi kịp cô gái tóc vàng khi cô ấy vừa mở cửa phòng xong. Rút súng, tôi đẩy cô ta vào phòng.

“Không được la,” tôi cảnh báo.

Dùng chân đập cửa phòng lại, tôi đặt va-ly xuống sàn.

“Anh cần gì ở tôi?” cô gái tóc vàng hỏi, giọng run rẩy.

“Ngồi im đi,” tôi nói. “Cô sẽ không sao cả. Tôi đang bị cảnh sát truy nã, tôi sẽ ở lại đây cho đến khi nào bọn cớm ấy đi khỏi khách sạn.”

Tôi kéo va-ly tiền lại gần cửa sổ, nhìn xuống. Cảnh khách sạn, mọi người đã xúm lại rất đông. Ba chiếc xe cảnh sát hú còi, chớp đèn lao tới.

“Mười phút nữa bọn cớm sẽ có mặt ở đây,” tôi quay lại nói với cô gái. “Tôi đang bị truy nã vì tội giết người. Với tôi, thêm một vụ giết người nữa thì cũng thế cả. Nhưng cô thì không. Cô đã nhìn thấy tôi vì vậy mà chỉ cần cô nói một điều gì thì viên đạn đầu tiên là dành cho cô đấy. Hiểu chưa?”

Cô gái sợ hãi ngồi im như tường đá. Tôi thấy thương hại cô nhưng không biết làm cách nào. Tôi lại nhìn xuống cửa sổ. Người xúm lại xem mỗi lúc một đông. Thêm mấy chiếc xe cảnh sát nữa lao tới. Bọn cớm phải dẹp đám đông ra lấy đường cho mấy chiếc xe chạy tới đậu trước cổng khách sạn.

Ngoài hành lang đã vang lên tiếng ồn ào. Thường mỗi khi xảy ra chuyện gì thì cách cả trăm mét đã nghe tiếng bọn cớm và càng đông chúng càng như ong vỡ tổ. Chúng xông vào từng phòng một. Lúc này mọi cái phụ thuộc vào

cô gái. Có tiếng gõ cửa. Im lặng. Tôi đưa tay ra hiệu cho cô gái mở cửa.

Lại có tiếng gõ cửa, lần này thì mạnh và liên hồi hơn.

“Ra mở cửa đi!” tôi rí tai cô ta giục. Tôi tin chắc là cô ta không làm nhưng tôi vẫn giục, và tôi đã đúng.

Bất thành linh cô tuột khỏi ghế bố và cất tiếng:

“Cứ mở!”

Ngoài cửa hình như có ai đó đã dùng vai hích để phá cửa.

Lần này thế là hết. Một khi đã rơi vào tay Hem, tôi sẽ chỉ còn cái xác. Nhưng điều đó không làm tôi lo. Điều duy nhất mà tôi quan tâm lúc này là tiền. Và bởi vì không cần đến đồng tiền này nữa nên tôi cũng không thể để cho chúng rơi vào tay bọn chó má đó.

“Farrar, mở cửa ra! Chúng tao biết mày đang ở trong đó.” Có tiếng quát tháo vang lên ngoài hành lang.

Lại có tiếng hích vai vào cửa, nó rung lên nhưng vẫn không chịu bung ra. Tôi thò đầu ra cửa sổ. Dưới nó, dọc theo chính diện là một mái dĩa dày chừng ba mươi xăng ti mét. Cái mái dĩa đó kéo dài tới góc nhà, cách chỗ tôi chừng hai mươi mét, nơi có một bức tượng đá lớn tướng. Nếu tôi leo được đến đó thì bức tượng sẽ là nơi tránh đạn lý tưởng. Bên dưới, đám đông tò mò ngược mặt nhìn lên. Leo qua thành cửa sổ, tôi đặt một chân lên mái dĩa và kéo theo va-ly tiền. Đám đông ồn ào nhưng tôi không dám nhìn xuống, tim đập mạnh, hai chân run lên. Cuộc phiêu lưu ấy xem ra rất nguy hiểm ngay cả khi tay tôi không bận xách va-ly tiền. Đã thế cái va-ly lại khá nặng làm cho tôi khó lòng đứng vững.

Tôi dồn hết can đảm bước tới bằng cách áp sát lưng vào tường dò dẫm từng bước một, hệt như một nghệ sĩ đi thang dây. Qua được cửa sổ phòng bên bỗng nhiên tôi muốn nhìn xuống nhưng rồi tôi kìm lại được: chỉ cần nhìn xuống là hết, tôi sẽ rơi xuống đất. Cần phải dò dẫm đi qua một ô cửa sổ nữa, sau nó thêm mười mét nữa góc nhà sẽ là bức tượng cứu tinh.

Tôi lại tiếp tục dò dẫm đi. Đi ngang qua cửa sổ thứ hai tôi dừng lại nhìn vào. Phòng không có ai, cửa phòng mở thông ra hành lang. Để đến chỗ bức tượng cứu tinh chỉ còn chừng sáu, bảy mét nữa. Cần phải vội. Sau lưng vang lên tiếng quát nhưng tôi không ngoảnh mặt lại. Cuối cùng, tôi cũng đến được góc nhà. Tôi để cái va-ly xuống mái dĩa, bám lấy bức tượng, định đi ra phía sau khách sạn. Một người phụ nữ nào đó ré lên một tiếng khủng khiếp. Đám đông như sôi lên, tiếng la hét ầm ĩ. Tìm được thăng bằng, tôi xách va-ly giơ

lên cao. Tôi đứng như thế mấy giây. Cái va-ly đựng đưa trên tay tôi như muốn phá vỡ sự thăng bằng mong manh mà tôi đang có. Sau đó, tôi ngồi xuống, dựa lưng vào tường. Và cuối cùng tôi quyết định nhìn xuống.

Đại lộ Roosevelt và Đại Dương đông kịt đám người tò mò. Từ trên cao nhìn xuống, tôi thấy những tên cớm nhỏ li ti đang lảng vảng dạo quanh đám đông tò mò nhưng xem ra chả ăn thua gì. Kẹt xe.

Chắc chắn tí nữa bọn cớm sẽ cho một gã bạo gan nào đó dùng dây leo lên để bắt tôi.

Tôi mở va-ly và lấy ra một cọc tiền toàn tờ một trăm đô la mới niêm phong và ném xuống. Chúng bay tung toé. Rồi phải một lúc lâu lắm mới chạm đất. Đám đông ùa vào la hét tranh nhau nhặt. Có cảm tưởng như các tòa nhà rung lên.

Có một gã nào đó thò đầu ra cửa sổ, gào:

“Ôi, hần đang vung tiền!”

Lúc bấy giờ tôi mới vội vàng lấy từng cọc một ra xé niêm phong và cứ thế vãi xuống. Các cửa sổ phòng bên trống không. Tất cả những người được chứng kiến màn kịch đã ba chân bốn cẳng theo thang máy xuống đất để có thể tận hưởng trận mưa vàng.

Phía dưới, trước mắt tôi là một trận hỗn chiến thực sự. Mọi người la hét, chửi bới, chen lấn, giẫm đạp lên nhau, đánh nhau giành giật. Ngay cả bọn cớm cũng không biết xấu hổ là gì và cứ thế dùng dùi cui xông vào phang túi bụi vào đám đông để mong nhặt được thật nhiều.

Thế là tuyệt quá! Tôi đã từng hứa với lòng mình là nếu tôi đựng được tay vào những đồng tiền lớn tôi sẽ vung vãi cho sướng tay. Và tôi đã giữ lời...

HẾT

James Hadley Chase

**Buổi Hẹn Cuối Cùng
Cả Thế Gian Trong Túi
Cái Chết Từ Trên Trời
Cạm Bẫy
Dã Tràng Xe Cát
Đam Mê Và Thù Hận
Đóa Lan Rừng Nổi Loạn
Hãy Đặt Nàng Lên Tấm Thảm Hoa
Hứng Trọn 12 Viên
Kinh Cầu Hồn Cho Ai
Người Đàn Bà Mộng Du
Thằng Khùng
Vành Khăn Cho Em
Vụ Giết Người Bí Ẩn**